

Tanrı'nın Sessizliği

Gilbert Sinoue

Çeviren: Serhat Yalamanoğlu

Kitapta adı geçen kişilerle olan benzerlikler tamamen rastlantıdır.

Tanı

"Yaşlı kadın, zemin kata inen basamakları yaşının elverdiği hızla indi.

Merdivenin sonuna geldiğinde elektrik düğmesini bulabilmek için birkaç saniye el yordamıyla arandı. Parlak küçük düğmeye ulaşabilmek için hiç bu kadar zaman harcamamıştı; çok uzun bir süre geçti sanki.

Nihayet ışık salonu doldurdu.

- Kim o? diye sordu, kararlı olmaya çalışan ancak endişesini saklamakta güçlük çeken bir sesle.

Çıt yoktu.

-Kim o?

Ses tonundaki endişeyi gizleyemedi. Kapının zili çalıyordu.

Birkaç adım attı.

İşte o zaman gördü onu.

Giriş kapısının yakınında, yerde bir adam yatıyordu. Nefesini duyabiliyordu.

Yaklaşırken korkusunu bastırdı; gecenin buz gibi havası odayı kaplamıştı. Oysa yatmadan önce bütün pencereleri kapatmıştı. Bundanemindi.

Ölmekte olan adamla arasında iki üç metre vardı; hiç şüphe yoktu, adam ölüyordu. Aceleyle ve zor anlaşılır bir sesle sordu:

- Ne... ne yapıyorsunuz burada?

Ve hemen ardından sorduğu sorunun saçmalığını fark etti.

Boğazı âdemelmasının hemen altından keşilmişti. Kesik kesik fişkıran kan halının üzerinde koyu kırmızı bir birikinti oluşturmuştu. Duyduğu korku ve tiksintiyi aşarak adamın yanında diz çöktü. Yara derindi.

Adam, yaşlı kadının varlığını hissetmiş olmalıydı. Dudakları

hareketlendi. Bir şeyler söylemeye çalıştıysa da bışaramadı.

Böyle aptalca diz çökmüş ne yapıyordu sanki⁹
Hemen telefona koştı..."

Clarissa Gray yazdırmayı bırakarak denize bakan pencereye doğru ilerledi.

Uzaklarda, küçük Lindisfarne Adasının gri yeşil gölgesi şekillendi. Kutsal ada. Burada, İskoçya'da, Lamlash'te yaşadığı yirmi yıldır bu görüntü içini rahatlatıyordu. Düzen, dinginlik, her şeyin yerli yerinde olduğu gerçeği.

- Bugünlük bitti, dedi dizüstü bilgisayarın arkasında oturan genç kıza. Öykünün akışını kaybettim.

Saatine baktı.

- Saat de neredeyse altı olmuş. Gecikeceksiniz.

- Ah! Korkmayın Bayan Gray, burası ile Brodick arası en fazla beş mil. Saat yedideki gemiyi kaçırırsam bile fark etmez, bir sonrakine binerim. Bisikletim kanatlıdır.

Çalışmasını kaydedip bilgisayarı kapattı:

- Bayan Gray, bir şey söylememe izin verir misiniz?

- Biliyorum, sahne size gerçekçi gelmez .

- Hiç de değil, tam tersine.

- Fakat...

Sesindeki endişe hissedilebiliyordu.

- İnanılır gibi değil. Siz en çok okunan polisiye roman yazarlarından birisiniz. Tiyatro eserleriniz dünyanın dört bir yanında oynanıyor. Elliden fazla eser yayımladınız. Ne kadar satış yaptınız? Yüz milyon mu, iki yüz milyon mu?

-Ve...

- Ve tüm bu büyük başarıya rağmen, sizi hep kaygılı görüyorum. Neden?

- Çünkü ben doğuştan kaygılıyım. Gördüğüm şeyler karşısında boğazım düğümlenir. Pişen suflenin kabarmama olasılığı bile beni altüst etmeye yeter.

Kadercı bir havayla kollarını iki yana açtı:

- Değişmek zor. Hele yetmiş üç yaşındaysan. Şunu da ilave edeyim sevgili Kathleen, eğer yaradılışın ne olduğunu bilseydiniz bunları söylemezsiniz. Çok basmakalıp ama, yaradılış kaynağını endişeden alır, kararsızlık içinde büyür ve şüpheyile sonlanın Eminim Tanrı da bu ruh hallerini yaşadı; yedinci günde¹ dinlen-

I. Eski Ahit'e göre Tanrı dünyayı altı günde yaratıp yedinci günde dinlenmiştir, (ç.n.)

me ihtiyacını duyması böyle açıklanabilir.

- Tanrı'nın bir mazereti vardı; bu onun ilk denemesiydi. Oysa sizin sahip olduğunuz şöhret, deneyim...

- Deneyim... Yirmi bir yaşında olmanıza karşın, aynı olgunun her zaman aynı sonuçları doğurmayacağını bilirsiniz. Yazı için de aynı şey geçerli.

Salonun duvarına dayanmış maun büfeye doğru kısa adımlarla yürüdü. Üzerinde bardaklar, içinde sherry bulunan bir sürahi ve bir şişe de saf malt İskoç viskisi Glen Mhor duruyordu. İki alkollü içki arasında tereddüt etti ve sonunda sherry'yi seçti:

- Size de vereyim mi?

Kathleen istemediğini belirten bir hareket yaptı.

- Sözcüklerin geçirdiği evrim gizemli bir şey, diyerek saptama yaptı Bayan Gray bardağını ağzına kadar doldururken. İngilizcede sherry dediğimiz içki, İspanyolca *kheres* Fransızca'da *xeres* olmuş, gelin de anlayın nedenini. Tuhaf değil mi?

Sekreterin karşısında duran çiçekli koltuğun üzerine bıraktı kendini ve iç çaktı:

- Sözcükler. Sözcüklerin gizemi...

Bu iki kişinin oluşturduğu görüntü kafa karıştırıcıydı. Bir yanda gençlik, diğer yanda solgunluk; biri henüz ilk ışıklarında bir yaşamken, diğeri alacakaranlığa sarmalanmış.

Aniden bir şeyden esinlenmişçesine sordu Kathleen:

- Bana hiç anlatmadınız Bayan Gray. Bu sürgünün nedeni nedir?

- Neden söz ediyorsunuz?

- Burada, Arran'da, İskoçya'nın bu unutulup gitmiş adasında bulunmanızdan.

Romancının gri mavi bakışlarından bir gölge geçti.

- Uzun ve ilginç olmayan bir hikâye.

- Patavatsızım.

- Sizin yaşlarınızda normaldir. Buna karşın size kısa bir cevap vereceğim; "gereksiz eklenme."²

- Özür dilerim, anlayamadım.

- Bu deyim, cümlelerini şaşırtıcı terimlerle noktalamaya bağlan, parlak bir biyolog ve sıkıcı bir eş olan merhum kocamdan öğrendim. Daha genel bir anlatımla bu, dişilerinin doğumdan birkaç gün önce yeniden döllenme yeteneği olan bazı hayvan türlerine özgü bir durumdur. Sonuç olarak, daha ilki ana karnındayken ikinin.' bir fetüs oluşur.

2. Özgün metinde *superfetation*, art arda gelen iki yumurtlama evresinde her iki yumurtanın da döllenmesi anlamına gelen biyoloji terimi, (ç.n.)

Kathleen'in gözleri kocaman oldu.

- Adaya gelişinizle olan ilgisini pek anlayamadım.

- Anlam zorlamasıyla bu "faydalı bir şeye yapılan faydasız ek-leme"yi belirtir. Siz isterseniz gereksiz deyin. Benim durumumda aşırı doluluktaki söz konusu olan. Elli yaşına yaklaşırken yaşamımın yersizliğinin, saçmalığının farkına vardım. Tanınan ve beğenilen bir yazar olarak varlığımın en parlak dönemlerini, her türden çağrıya cevap vererek, bir akşam yemeğinden diğerine koşturarak, kitaplarım hakkında söylenen boş lafları dinleyerek geçirdim. Kısaca kendimi, "zaman yiyici" adını verdiğim tiplerle, bir haftamı beş dakikada yiyebilen gereksiz varlıklar ve davranışlarla çevrili buldum.. Önümde iki seçenek vardı; ya hayatımın geri kalanının yutulup gitmesi pahasına bu çığırından çıkmış koşturmayı sürdürecektim, ya da bir son verecektim bu... gereksiz eklenmelere.

Bir yudum sherry içip sözlerini noktaladı:

- İşte sonuçta buradayım, "İskoçya'nın unutulup gitmiş küçük adası"nda.

- Anlıyorum... Yani bir anlamda kaçtınız.

- Hayır güzelim. Meydan okudum. Yenilip yutulmama izin vermedim. Bu aynı şey değil.

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Kathleen ayağa kalktı.

- Ne zaman devam etmek istiyorsunuz? Yarın aynı saatte?

- Öbür gün veya en geç hafta içinde bir gün diyelim. Bilmiyorum. Murray'in durumu üzerine düşünmeye ihtiyacım var. Okurun zamanından önce şüphelenmesinden endişeleniyorum.

- Anlaştık. Yaz tatili başladı, onun için bol vaktim var.

- Barcelona'da bir hafta geçirmeyi düşünmüyor muydunuz?

- Evet, mimarlığa, özellikle de *Art Nouveauya* olan tutkumu biliyorsunuz. Gaudi'nin eserini yakından görmek istiyordum. Fakat *sevgili* George bana eşlik etmek istiyor, ama ben onunla kırk sekiz saatten fazla beraber olmayı istemiyorum.

- *Sevgili* George. Erkek arkadaşınızdan bahsediyorsunuz sanırım. Sorunlarınız mı var?

- Ah! Önemli şeyler değil. Birbirimizi anlamayla ilgili problemler. İskoçyalı olduğumu biliyorsunuz, o da İngiliz. Ben Katolikim, o Protestan. Bu her şeyi açıklıyor...

- Anlıyorum. Bununla beraber âşıksınız. Âşık bir kadın genellikle bağışlayıcıdır... Bir İngiliz'e karşı bile...

Kathleen'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

- Âşık mıyım, değil miyim; işte bütün mesele bu. Ama yalnızca

bu değil. George sadece eğitime, özellikle matematiğe karşı olan tutkusuyla yaşıyor. Onun gözünde en büyük aşk bile bir logaritma tablosu kadar uyarıcı değil. Ya siz? Bir yerlere gitmeyi planlıyor musunuz?

Bayan Gray küçük bir kahkaha attı.

- Adadan ayrılmak mı? İskoçya'yı bırakıp kendimi ter içinde, kulakları Japon malı fotoğraf makinelerinin sesinden sağırlaşmış bir insan sürüsü içinde bulayım diye mi? Yo, hayır! Bu ülkeyi başka bir yere gitmeyecek kadar çok seviyorum. Highlands'e gidip biraz yürüyüş yapacağım elbette.

- Highlands... sizin çok sevdiğiniz Highlands. Hiç kuşku yok, oradan vazgeçemezsiniz.

- Şekerim, unutma ki annem bir *Highlander*? hem de en koyusundan.

Kathleen bilgisayar kılıfına koydu.

- Ben çıkıyorum. Bu gece son sayfaları basmış olurum. Onları postayla göndermemi ister misiniz, yoksa bir sonraki buluşmamıza kadar bekleyecek misiniz?

- Hayır. En kısa zamanda okumayı tercih ederim, beni bilirsin.

- Bana güvenebilirsiniz. En geç öbür gün elinize geçmiş olur.

Clarissa Gray yalnız kalınca koltuktan kalktı ve odanın duvarlarından birini kaplayan kütüphaneye doğru yürüdü. Bir anlık tereddütten sonra elini bir kitaba uzattı ve o an duyduğu acıdan kaynaklanan çığlığını bastırdı. *Dejeneratif işleyişi kronik artropati*. Doktoru, iki yıl önce, hastalığını bu anlaşılmaz ifadeyle kendisine bildirmeden önce sormuştu: "Bilgisayar kullanmıyorsunuz sanıyorum?"

"Hayır" diye cevap verdi Clarissa. "Hep elle yazdım. Neden sordunuz?" Cevap vermeden önce biraz tereddüt etti: "Korkarım bilgisayar dersi almanız gerekecek. Yakında kalem tutmanız imkânsız hale gelecek. Ya da bu işi dayanılmaz ağrılar pahasına yapacaksınız. Neden mi bilgisayar? Çünkü biçimleri bozulmuş bile olsa, bir iki parmağınızı klavyenin tuşlarına basmak için kullanabilirsiniz. Bu eylem parmak kemiklerini daha az yorar. Romanlarınızı başkasına da yazdırabilirsiniz. Bence en doğrusu bu olurdu. Örneğin meslektaşınız Peter Cheney gibi yeteneği azımsanmayacak pek çok yazar tarafından bu yöntem kullanıldı, kullanılıyor."

Clarissa cevap verememişti. Romanlarını yazdırtmak mı? O ki, yazarken yanı başında bir gölgeye bile tahammül edemezdi. O ki, yazmanın bir şahitle paylaşamayacak kadar mahrem bir davran-

niş olduğunu düşünürdü! Bu doktor deliydi. "Başka bir çözümü olmalı. Bana tıbbın yetersiz kaldığını söylemeyin."

"Tıp, ne yazık ki, ütihap önleyiciler, kortizon ve bir dizi ağrı kesiciden başka bir silaha sahip değil." Tam itiraz ediyordu ki doktor bir açıklama getirdi: "Cerrahi müdahale, sizi rahatlatabilir. Buna karşın, görevim sizi uyararak: Başarıya ulaşma garantisi yok."

"Ameliyat yapalım!" diye cevaplamıştı Clarissa, hiç tereddüt etmeden. Ve bu, acının ilerlemesini hızlandıran bir başarısızlık olmuştu. Oysa edebi yaratıcılığına yabancı bir etkenin müdahale etmesine engel olmak için fiziksel olarak sonuna kadar direnmişti. Eski ve tek dostu Profesör William Maclean'in tavsiyesi üzerine bir cep kayıt cihazı satın almıştı. Ama ruhu olmayan bir makineye konuşmak ona kısa sürede insanlık dışı gelmişti. Boş bir evde, boşluğa konuşan kendi sesim duymak.. Çıldırarak için başka şeye gerek yoktu.

Maclean bir kez daha yardımına koşmuş ve onu öğrencilerinden biriyle, Kathleen Ferguson'la tanıştırmıştı: "Çok hoş biridir, göreceksiniz. Ve hiç de aptal değildir. Onunla kendinizi çok rahat hissedeceksiniz." Başlangıçta çok zor geldiyse de, artık bu yeni yazma yöntemine uyum sağladığı gibi, kabul etmeli ki, daha önceki alışkanlıklarına dönmesi de zorlaştı. Kathleen ile arasında kurduğu sözsüz anlaşma ona taze bir kan vermişti.

Yeni bir gayretle, Clarissa parmaklarını kitabın üzerinde kapatmayı başardı ve koltuğuna döndü.

Wystan Ashebery... *LamberHouse'ta Cinayet.*

Uzun süredir bir polisiye romana kaptırmamıştı kendini. Bu yeni kuşak yazarları hayal gücünden yoksun ve özellikle basiretsiz buluyordu. Daha ilk sayfalardan katilin kimliği anlaşılıyordu. Çocukça. Hayır, eğer Ashebery'yi satın almaya karar verdiyse, bunun sebebi yalnızca bir hafta evvel *Stornorway Gazetete* çıkan ve yazarı büyük Clarissa Gray'le karşılaştıran eleştiri yazısıydı.

Gözlüklerini taktı, koltuğuna rahatça yerleşti ve okumaya koyuldu. Bir saat sonra, bulmayı ümit ettiği mutluluk hâlâ ortada yoktu. Bu yazım tarzını kendisinininkiyle karşılaştırmaya cüret etmek mi... Bu gizemden uzak olay örgüsünü, bu kişiliksiz karakterlerle Clarissa Gray'in kahramanlarını karşılaştırmak mı? Bu henüz olgunlaşmamış detektif ile büyük Archie Rhodenbarr'ı karşılaştırmaya cesaret etmek mi? Hadi canım! Böyle benzerlikler ileri sürmek için *Stornorway Gasette'in* eleştirmeninin Wystan Ashebery kadar yeteneksiz olması gerekir.

Yaşlı kadın dudak büktü.

Saat sekizi vurdu. Yemeğini hazırlamanın vakti gelmişti. Kalktı ve kendisine bir bardak sherry daha koyup mutfağa yöneldi.

Yatağına oturup, ensesini iki büyük yumuşak yastığa dayayıp John Keats'in sonesini yüksek sesle yeniden okudu. Güzelliğın safhali. Ah! Keşke kendini diğer tutkusuna, şiire bırakabilseydi. Peki acaba okurları onu izler miydi? Ya takma ad kullansa? Bunu düşünmüştü: Mary Westmacott. Fikir çekiciydi. Pek çok yazar bu yola başvurmamış mıydı? Ama Clarissa bunun fazla kolay olduğunu düşünüyordu. Düşmanını arkadan vurarak rütbe kazanmak mı? Pelı! Bundan hiçbir tatmin alamazdı.

Şairlik başka bir hayata kaldı.

Şiir kitabını başucundaki komodinin üzerine bıraktı, lambayı söndürdü ve yorganı çenesine kadar çekti.

*Tomorrow is anot her day...*⁴

Gözlerini kapattı ve Scarlett O'Hara'nın görüntüsü üzerine yoğunlaştı.

Aniden çarpan bir kapının gürültüsü sessizliğin içinde çınladı. Yerinden sıçradı.

Çalar saat 01:45'i gösteriyordu.

Hırsız mı? Onun evinde mi? Bu mümkün müydü? Rüya görmüş olmalıydı.

Sanki eve girmiş kişiyi ürkütmekten korkarmış gibi en ufak bir hareket yapmaktan çekinerek bekledi.

Kapı bu defa daha şiddetli gürüldedi.

Artık hiç şüphe yoktu. Evde biri vardı.

Şaşkına dönmüş halde sabahlığını sırtına geçirdi ve temkinli bir biçimde odadan çıktı. Bir an durdu, sonra onu zemin kata götüren basamakları yaşıнын elverdiği hızla indi.

Merdivenin sonuna geldiğinde elektrik düğmesini bulabilmek için birkaç saniye el yordamıyla arandı. Elinin titremesi miydi bu? Parlak küçük düğmeye ulaşabilmek için hiç bu kadar zaman harcadığını hatırlamıyordu. Çok uzun bir süre.

Nihayet ışık salonu doldurdu.

- Kim o? diye sordu, kararlı olmaya çalışan, ancak endişesini saklamakta güçlük çeken bir sesle.

Sessizlik. Gelip giden dalgaların sesiyle rüzgârın kararlı uğultusu dışında çıt çıkmıyordu.

-Kimo?

Ses tonu bu kez daha tedirgin çıkmıştı.

4. Yarı başka bir gündür, (ç.n.)

Birkaç adım attı. Tereddütlüydü. ,
İşte o zaman gördü onu.

Giriş kapısının yakınında, yerde bir adam yatıyordu. Şimdi ne-
fesini duyabiliyordu.

Yaklaşırken ürpertisini bastırdı; gecenin buz gibi havası odayı kaplamıştı. Oysa yatmadan önce bütün pencereleri kapatmıştı. Bundan emindi.

Aceleyle ve zor anlaşılır bir sesle sordu:

- Ne... ne yapıyorsunuz burada?

Ve hemen sorduğu sorunun saçmalığını fark etti.

Boğazı âdemelmasının hemen altından kesilmişti. Kesik kesik fı-
kıran kan halının üzerinde koyu kırmızı bir birikinti oluşturmuştu.

Bir sis perdesi içinde, kafasının neredeyse tamamı saçsız, yü-
zü solgun ve zayıf, gözleri patlaklı, dar alnında birkaç santimetre
uzunluğunda bir yara izi vardı.

Duyduğu korku ve tiksintiyi aşarak adamın yanına diz çöktü.
Adam, onun varlığını hissetmiş olmalıydı. Dudakları hareketlen-
di. Bir şeyler söylemeye çalıştıysa da başaramadı.

Böyle aptalca diz çökmüş ne yapıyordu sanki? Çabuk! Bir am-
bulans. Doğrulmak istedi ama adam onu bileğinden kavradı. Onu
şaşırtan bu temas değil, bileğini tutan inanılmaz kuvvet oldu. Ölü-
mün kapısında duran bir canlının bu kadar güçlü olabileceğini as-
la tahmin edemezdi.

Can çekişenin dudakları yeniden kıpırdandı. Yüzünde bir dua
ifadesi vardı şimdi. Hayır. Bir yalvarma.

Zorlukla konuştu:

- Ben... Sakin olun. Telefon etmeye gidiyorum. Bir ambulans...

Kendini kurtarmaya çalıştı; adam onu yine tuttu. Boğulan insa-
nın dalgalara tutunmaya çalışan refleksine benzer bir davranışı
vardı.

Israr etti.

- Rica ediyorum.

Adam karşılık olarak, boşta duran eliyle ceketinin cebine uzan-
dı ve dikdörtgen biçiminde, kalınca bir kâğıt çıkararak yalvaran bir
hareketle ona uzattı. Anlamaya bile çalışmadan aldı kâğıdı.

Adam o anda kolunu sıkmayı bıraktı ve Clarissa telefona koştı.

- Size salonumda bir ceset var diyorum! İnanmıyor musunuz!
Hattın diğer ucunda boğuk sesle yapılan konuşmalar duydu.
Onu biraz daha beklettiler.

- Tamam Bayan Gray. Sakin olun. Geliyoruz.
Telefonu kapattı, sinirliydi. Tanrı aşkına, bu salak Stuart neden
bu kadar şüpheliydi?

Cesedin yanına dönmeye cesaret edemeyip telefonun yanında
dönüp kalmıştı. Yaşadıkları idrak yetisini aşıyordu. Gecenin bir
vakti bir yabancıнын ruhunu teslim etmek üzere evine girmesi bir
tarafa, bu sahneyi bir gün evvel tasvir etmişti! En ince ayrıntılarına
kadar Kathleen'e yazdırmıştı bunu. Çıldırıyor muydu? O ki, içe
doğuşla ilgili hikâyelere hiçbir zaman ilgi göstermemişti, işte şimdi,
bunlara inanmayarak ne kadar yanıldığı tartışmasız biçimde
kanıtlıyordu kendine.

Baygınlık geçirmek istemiyorsa bir ilaç almalıydı.

Kendisine çeyrek bardak Glen Mhor doldurup, neredeyse bir
dikişte içti ve turba dumanları, yeşil orman aroması gibi High-
lands'e özgü kokulara bıraktı kendini; tüm bunların, panik duygu-
sunu rahatlatıcı bir etkisi oldu. Belli belirsiz de olsa canlılığına
yeniden kavuşunca mutfağa yürüdü, bir taburenin üzerine otur-
du, ellerini bacaklarının üzerine koyup polisin gelmesini bekle-
meye koyuldu.

Giriş kapısının zili dünyanın sonundan gelen bir kuş çığlığıydı
sanki.

Giriş kapısı.

Dondu kaldı.

Hayır! Bu mümkün değildi!

Hiç kimse yoktu. Hiçbir ceset!

Halının, daha birkaç dakika önce lekeli olan köşesinde herhangi bir kan izi yoktu.

Zil daha ısrarlı çaldı. Duymuyordu. Hiçbir şey duymuyordu, bu çıplak, lekesiz sağduyusuna haksızlık eden halı dışında hiçbir şey görmüyordu.

Üçüncü çalışta, adeta felçli halinden sıyrılıp kapıyı açmaya karar verdi.

Müfettiş Thomas Stuart anlaşılmas bir şeyler homurdandı ve kendisini izleyen Memur Wishart'la beraber içeri girdi.

- Evet... Nerede?

Clarissa'nın suskunluğu karşısında sorusunu tekrarladı.

Tepki yoktu.

- Bayan Gray! Her şey yolunda mı? Yaralı değilsiniz ya?

Kafasını sallamakla yetindi.

- Peki, dedi Stuart bir doksanlık boyuyla kadını inceleyerek. Kurban nerede?

Clarissa, yüzü allak bullak, halıyı gösterdi.

- İşte şurada...

Müfettiş gözlerini ovuşturdu.

Bayan Gray, sorumu iyi anlamadınız galiba: Kurban nerede? Romancı yanıt yerine topukları üzerinde döndü ve salonun diğer yanına gömüldü. Sanki iplerinden kurtulmuş bir kukla gibiydi.

- Bayan Gray, dedi Memur Wishart endişeli bir sesle, her şeyin yolunda olduğuna emin misiniz? Bir doktor çağırmamı ister misiniz?

Hayır derken itirazını bezgin bir hareketle güçlendirdi.

Thomas Stuart yardımcısına emir verdi:

- Tüm odaları gözden geçirin. Her köşeyi iyice arayın.

Tekrar Clarissa'ya döndü.

- Neler olduğunu anlatabilir misiniz? Bir cinayet ihbar ettiniz, değil mi?

Onayladı.

- Harika. Cinayet varsa ceset de olmalı. O halde nerde? Odanızda mı? Mahzende mi?

Az kalsın "yatağınızda mı?" diye soracaktı ama kendini tuttu.

Başını hayır anlamında salladı.

- Mutfak⁹

- Size telefonda her şeyi anlattım. Şuradaydı! Gördüm onu. Kırk yaşlarında bir adamdı, hemen hemen kel, patlak gözlü. Alnında bir yara izi vardı. Boğazı kesilmişti ve yarasından kan akıyordu. Hemen şuracıktaydı.

Stuart ceplerini kanştırdı ve çıkardığı not defterine yazmaya başladı:

Kırk yaşlarında bir adam, alnında yara, kel...

Girişe doğru gitti, bir dizini yere koydu. Avucunu halının üzerinde gezdirdi, halıyı kaldırdı, her tarafını inceledi ve geri döndü.

- Özür dilerim Bayan Gray, ama en ufak bir kan izi görmüyorum.

Onu rahatlatmak için bir kez daha sorguladı:

- Cesedin burada olduğuna emin misiniz?

Dikkatli bakışları sehpanın üzerinde duran neredeyse boş bardağa takıldı.

Eline alıp kaldırdı ve kokladı.

Kadın içmişti. Üstelik de viski...

Memur Wishart salonun kapısında göründü.

- Her yere baktım. Hiçbir şey yok.

Müfettiş "boş ver" anlamına gelecek bir el işareti yaptı.

Clarissa'ya doğru eğilerek, küçük bir çocukla konuşan yetişkin tonuyla sordu:

- Yaramazlık yaptığınızı biliyorsunuz, değil mi?

Glen Mohr şişesinin dibini gösteriyordu.

- Akşam yemeği yediniz mi bari? Bilirsiniz, boş mideye içki içmemek gerekir.

- Sarhoş olduğumu mu düşünüyorsunuz? Eğer öyleyse, Müfettiş Stuart, yanlış yolda olmanız bir yana, bu imanınızı inanılmaz derecede küstahça buluyorum!

- Saygısızlık yapmayı aklımdan bile geçirmedim Bayan Gray. Ancak kabul etmelisiniz ki, bu olay, biraz... tuhaf. Dehşete kapılmış bir şekilde bizi çağırıyorsunuz, salonunuzda can çekişen bir adam olduğunu söylüyorsunuz. Ya biz ne buluyoruz?

- Tekrar ediyorum, onu gördüm.

- Pekâlâ, diyelim ki size inanmak istiyorum: Bana bir açıklama getirin. Sizi dinliyorum.

- Açıklama mı? Eğer bir açıklamam olsaydı bunu söylemekten sakınmazdım. Hiçbir şey anlamıyorum. Bu bir kâbus. Saçmalık!

- Bunu size ben söyletmedim.

Yapmacık ve laubali bir biçimde sordu:

- Şu an ne yazıyorsunuz? Üzerinde çalıştığınız yeni bir roman var mı?

Onayladı.

- Bir cinayet öyküsü sanırım.

- Elbette. Başka şey yazmayı bilmem ben.

Müfettişin, Ashebery'nin kitabına yönelen bakışlarını yakaladı.

- Hayır Müfettişi Hayal dünyamın kurbanı değilim. Bir yaratma çılgınlığı yaşamıyorum, kitaplarımı hiçbir zaman münasebetsiz düşler üzerine kurmadım. Etkisini ölçmek için senaryolarımı "oy-namaya" kalkmam.

Sözcüklerin üzerine basa basa konuştu:

- Evimde gerçekten de can çekişen bir yabancı vardı! Boğazı gerçekten de kesikti! Ve ben sarhoş değilim.

- O zaman bu adam yürüyerek gelmiş olmalı. Evin önünde araba yoktu.

- Madem öyle diyorsunuz.

Müfettiş yardımcısına seslendi:

- Wishart! Her ihtimale karşı, emin olmak için etrafa bir göz atın ve beni arabada bekleyin. İşim fazla sürmez.

Bir koltuğu göstererek oturmak için izin istedi.

Rugby oyuncularına özgü vücudu ve omuzları, köşeli çenesiyle Stuart her an saldırmaya hazır bir boğayı andırıyordu. Öyle iri yarıydı ki görünümü romancıninkiyle tam bir zıtlık gösteriyordu. Clarissa'nın boyu bir altmış beşten daha fazla değildi. Narin, zayıf, haddinden fazla zayıftı. Kısa saçları bembeyazdı. Yüzünde kırışıklıklar vardı. Gri mavi gözleri bir anda yok olacaktı hissi uyandırıyor. Gözlerinden yayılan canlı ve kararlı ışık, kişiliğinin gücünün hafife alınmasına engel oluyordu.

- Bayan Gray birbirimizi neredeyse on yıldır tanıyoruz. Lam-lash'e tayin edildiğim zaman, sizinle karşılaşma şansına sahip olabileceğimi asla tahmin etmemiştim. Size ne kadar hayran olduğumu tekrarlamama gerek var mı? Bunu biliyorsunuz. Benim en sevdiğim yazardınız, hâlâ öyle. Bir tane romanınız yok ki...

- Lütfen Müfettiş, rica ederim! Doğrudan konuya gelin. Beni söyleyeceklerinize hazırlamaya çalışmayın. Benden yirmi yaş küçüksünüz diye beni saygıdeğer bir ihtiyar olarak kabul etmeniz gerekmez. Açık olun. Zaman kazanırız.

Müfettiş soğukkanlılığını yitirmeden devam etti:

- Ne sizi konuya hazırlamaya çalışıyorum, ne de saldırmaya. Yalnızca endişeleniyorum. Yalnız yaşamaya devam edemezsiniz. Bu evin içine kapanmış, dünyayı bir kalenin tepesindeki gözcü gibi seyrediyorsunuz. Bu iyi bir şey değil. Sağlığınız söz konusu.

- Akıl sağlığım... Anladım. Daha fazla devam etmenize gerek yok.

Gözlerini müfettişe dikti.

- Sizi düştüğünüz hatadan kurtarmak

Üyim; seçtiğim hayatı yaşıyorum. Bu beni mutlu ediyor. Can sıkıcı kişilerle ilişkilerimi kestiğim gün dinginliğime yeniden kavuştum- Şunu da bilin -sizin ifadelerinizle- dünyayı bir gözcü gibi seyretmiyorum, sebebi de dünya artık beni ilgilendirmiyor. Acaba dünya beni daha önce ilgilendirmiş miydi⁹ Elbette. Tutkulu bir biçimde. Ama bu çok eskidendi. Yeterince açık mı?

- Çok açık. Şu anda, anlayışla karşılırsınız ki raporumu yazmaktan başka bir şey yapamam. İmzanıza ihtiyacım olacak. Vakitiniz olduğunda lütfen karakola gelebilir misiniz?

- Binlerce ton kâğıdın altında eziliyorsunuz zaten. Bunlara bir tane daha eklemenin ne yararı var? Unutun gitsin.

- Üzgünüm. Kurallar böyle.

Ayağa kalktı.

- Size güveniyorum. Rica ediyorum Bayan Gray, kendinize dikkat edin.

Kapı kapandı. Kadın salonda tek başına kaldı.

Saat üç olmuştu.

Ne olmuştu böyle? Yaşla birlikte ruhu da kırılmanlaşmış olabilir miydi? Ömrünü cinayet sahneleri ve katilleri hayal etmeye adamanın yol açtığı sonuçlar olabilir miydi bunlar?

Bileğinin adamın parmaklarıyla sığıdığı kısmına baktı.

Fiziksel hisle birleşen bir hayal olabilir miydi? Derisinin üzerindeki basıncı pekâlâ hissetmişti. Tutuştaki kararlılık. Belki de Doktor Bothwell'e danışmıyordu. Kim bilir? Belki o bu işe "bilimsel" bir açıklama getirebilirdi. Divandan kalktı ve yatak odasına gitmek üzere merdivenleri çıktı.

Kuştüyünün yumuşaklığı ona biraz olsun güven verdi. Lambayı söndürdü. Uyumak. Uyumluydu. Yarın her şeyi daha iyi anlayacaktı.

Gözlerini kapadı, kafasını hoş görüntülere yoğunlaştırmak için kendini zorladı... Culloden'da dört nala koşan atlar; Higtalands'te hapsolmuş göllerin³ ışıldayan suları. Zümrüt yeşili topraklar; rüzgârlarla sallanan turba tarlaları. Boşuna. Adamla ilgili görüntüler baskın geliyordu. Kocaman yaradan durmaksızın kan boşalıyordu. Ve o ifade! Ne büyük bir umutsuzluk okunuyordu! Umutsuzluk ve dehşet.

Aniden kalkıp oturdu. Dikdörtgen şeklindeki küçük kalın kâğıt!

Hareket çok berrak bir şekilde gözünün önüne geliyordu. Yarından aynlmaya çalışırken, can çekişen adam kendisine küçük,

5. Highlands'de vadi tabanlarında bulunan uzunlamasına göller, (ç.n.)

South Corriegills'i geçtiğinde güneş yeni doğuyordu. Otuz millik hız limitini biraz geçerek süratlendi.

Tanyerinin ilk sisleri denizin üzerinde yükseliyordu.

Lamlash'ten geçerken, kilisenin önündeki çimleri sulayan rahiple karşılaştı. Rahip onu eliyle selamladı; neden bu kadar erken dışarı çıktı diye kendi kendine sormuş olmalıydı.

Araba Strathwillan'dan geçtiği sırada tekledi. Birkaç silkelene oldu, motordan, arabanın kaportasını gıcırdatan şiddetli bir tekleme sesi geldi. Tam on beş yıldır, İskoçya yollarında bu eski Triumph'u kullanıyordu. Günün birinde onu otomobil adını hak eden bir araçla değiştirmek zorunda kalacaktı.

İskele görünmüştü. Caledonian MacBrayne renklerinde bir feribot limana giriyordu.

Arabasını park etti ve emanetçiyi aramaya koyuldu. Acaba ne bulacaktı? Suç aleti? Kime ait olduğu belli olmayan elbiselerle dolu bir valiz? Parçalara ayrılmış başka bir ceset?

Heyecanını yatıştırıp en doğal sesiyle görevliyi çağırdı ve makbuzu ona uzattı.

Dakikalar geçti. Asırlar. Feribotun araba sürüsünü dışarı kusan kocaman ağzına dalgın bir bakış fırlattı. Her yıl böyle olurdu. Temmuzun ilk günlerinde turist ordusu Arran'ı istila etmeye hazırlanırdı. Dağcılar Goat Fell'in sarp zirvelerine saldıracak. Golfçüler adadaki yarım düzine sahayı sopalarıyla kaplayacak. Clarissa, engellerle dolu alanlar üzerinde çapı yüz milimetreyi anca geçen bir topu çukurlara sokmak için verilen uğraştan hiçbir şey arılamıyordu.

Bu sporun tutkunu Profesör Maclean onu *par, birdi es, eagles*⁶

6. Golf sopası adları, (ç.n.)

veya -inanılmaz bir şansa- topu doğrudan deliğe sokmaya yara-
yan yüce *albatros'un* ince güzelliğine alıştırmaya çalışmıştı. Ar-
kadaşının konuya olan açık inançsızlığından ötürü cesareti kın-
lan Maclean vazgeçmek zorunda kaldı. Konu artık tabulaşmıştı.

-İşte...

Clarissa gözlerini kocaman açtı. Bir valiz, bir bavul, ya da böy-
le bir yer için daha makul benzer bir şey beklerken, kendisine
tunç rengi, süet bir kılıfuzatılmıştı. Aşağı yukarı kare biçimliydi,
bir kayışla kapatılmıştı, insan elinden biraz büyüktü.

- Ne oldu? Size ait değil mi?

- Yo, yo, bana ait.

- Emin misiniz?

- Evet, diye geveledi Clarissa. Yanlışlık yok.

Arabasına doğru yönelirken görevli onu dikkatle süzdü.

Bir yandan yürürken, diğer yandan adeta bir kör duyarlılığıyla
nesneyi elleriyle yoklamaya koyuldu. Biçimini yitirmiş parmakla-
rının kılıfın içinde ne olduğunu açıklamasını sabırsızca bekliyor-
du. Bir anda, bulduğu makbuzu Stuart'a haber vermediğini anım-
sadı. Çok kötü. Veya çok iyi. Artık bu kendi işiydi. Her şey onu,
bu adamın kendi çatısı altında ölmek için tesadüfen gelmediğine
inandırıyordu. Yoksa neden kendisine bir makbuz emanet etsin-
di ki? Ah, Stuart kendisine deli muamelesi mi yapmıştı? Sarhoş
yerine mi koymuştu? İyi o halde, Clarissa kendini bu biçimde yar-
gılamakla ne kadar hatalı olduğunu ispatlayacaktı ona. Bundan
hiçbir pişmanlık duymayacaktı.

Direksiyona yerleşir yerleşmez kayışı çözüp kılıfı açtı.

Bir not defteri...

Kapağı deridendi, üzeri geometrik desenler kazınarak süslen-
miş levhalarla kaplıydı. İlk sayfada herhangi bir yazı yoktu.

Kâğıt. Ama bu kâğıt mıydı acaba? Pürüzlü, haddinden fazla ka-
lın, beyazdan ziyade altınimsı, koyu bir renk.

Defterin arasından üzeri baskılı, ikiye katlanmış bir kâğıt düştü.

*Ardrossan-Brodick. Last check-in 230 mi be/öre departure.
Sailings to and from Edinburgh. Glasgow central. Ali tickets t o
bepnrchasedbefore boardmg on vessel...*

Bu, adayı Ardrossan Limanı'na bağlayan feribotlara ait bir tari-
feydi. Son hareket saati ve arabasız yolcu fiyatı işaretlenmişti: 4, 55.

Sonraki sayfaya geçti ve bir anda aklına bir fikir geldi; kaba bir
şakanın kurbanı olmuştu! Biri onunla dalga geçiyor ve kendisini
izliyordu. Bu terbiyesiz oralarda bir yerde, bir köşeye saklanmış,
Bayan Clarissa Gray'in saflığıyla alay ediyor olmalıydı...

Not defterinde bir yazı vardı. Ama anlaşılmaz bir dilde yazılmıştı. Stenografi işaretleri denebilirdi.

Kılıfı yandaki koltuğun üzerine bıraktı, derin bir nefes aldı, romanlarını yazarken takındığı kesin tutumu takındı ve kendini zorlayarak düşünmeye çalıştı.

Şaka olasılığı aklına geldiği hızla yok oldu. Rahatsız olması ihtimali dışında hiçbir beyin sırf oyun olsun diye işi cinayete kadar götürmezdi. Zira ortada bir cinayet vardı. Bu not defteri hayal görmediğinin çürütülemez bir kanıtıydı. Öyleyse? Dudaklarında bir gülümseme belirdi. İşte, diye düşündü alaycı bir tavırla, tam büyük Archie Rhodenbarr'a yakışır bir soruşturma. Onun zeki detektifi bu düğümü göz açıp kapayıncaya kadar çözerdi. Ne yazık! Archie yalnızca bir roman kahramanıydı.

Bir gece önce yaptığı gibi zaman içinde geri gitmeye çalıştı. Zayıf solgun yüz, saçsız kafa, alındaki yara izi ve özellikle de adamın gözbebeklerini büyüten o ümitsizlik ve dehşet gözünün önüne geldi. Dehşet. Üzerine çöreklenen ölüm büyük korkuya kapılmış bu yüzü açıklamaya yeterli miydi? Acaba başka bir şey mi görmüştü? Neydi o?

Tüm bu sorgulama içinde kesin olan bir şey vardı; eğer kendisini takip eden kişiden saklamak amacı olmasaydı, emanet makamı ve bunun sonucu olarak da not defterini kendisine vermezdi.

Motoru çalıştırdı ve hemen fikir değiştirdi. Maclean! William Maclean. Eğer dünyada bu defterin şifresini çözecek tek kişi varsa, o da Maclean'di. Tarihçi, Glasgouv Üniversitesi'nde dilbilim profesörüydü ve bilgisayar destekli kökenbilim konusunda uzmandı. Yirmi yıl önce, bir metnin hangi dil ve hangi bilgi işlem şifresiyle yazıldığını anlamaya olanak veren usta bir tanıma sistemi geliştirmişti. Bu sistem, bir çeviri programının farklı dillerdeki metinler içinde akıllı aramalar yapıp çeviri olarak listeleyebilmesi için gerekliydi. Maclean bu programı geliştirirken, internet kullanımında ne kadar faydalı olacağını düşünmüştü.

İnternet. Clarissa'yı ürperten ve alışılmış kötü inancıyla ona düzenli olarak "gözaltına almak"la özdeşleştirdiği terim: Maclean, tıpkı golf konusunda olduğu gibi, onun bu yeni iletişim yöntemini keşfetmesi içinde büyük gayret gösterdi. Ama bunda da başarı sağlayamadı. Dilbilimcinin *byte*, elektronik adres ve özellikle de "paketlenmiş" verilerin aktarımı laflarını kullanması Clarissa'nın konuyu kesin olarak reddetmesine yetti. "Paketler mi?" diye haykırmıştı. "İnsanlar paketlerle mi konuşuyor? Ne şiirsel!

Sevgili William, işte burada sizin soğuk ve bilimsel çözümleme duygunuzu görüyorum. Kişiliksiz bir ekran aracılığıyla birbirleriyle paketler halinde yazışan insanlar. Hayır, teşekkür ederim. Ben hâlâ masama yerleşip klavye yerine dolmakalemimi okşamayı, mürekkebin mektup üzerinde koştüğünü görmeyi tercih ederim. Siz hiçbir zaman gerçekten âşık olmamışsınız Maclean!"

Sözünü kestiği dostu aptalca bir şey söylemiş gibi bakmıştı ona. "Âşık mı? Ne demek istiyorsunuz? Elbette âşık oldum. Yalnızca bir defa, doğru. Ve hâlâ aynı kadına âşığım. Janet. Karım! Bu neredeyse kırk yıldır böyle!"

"Eğer doğru hatırlıyorsam, Janet o zamanlar Port Ellen'de yaşıyordu" diye sözün devamını getirdi Clarissa. "Siz de onunla mektuplaşıyordunuz, değil mi?"

"Elbette. Edinburgh'da askerliğimi yapıyordum."

"Sevgili dostum William! Hafızanız çok zayıf. Onun mektuplarında parfümünün kokusunu, onun kokusunu duyabilmek için kâğıdı burnunuza götürdüğünüzü, dudaklarınızı dokundurmak için ağzınıza yaklaştırdığınızı unuttunuz mu?"

Maclean, hatası yakalanmış bir çocuk gibi geveledi. "Evet... Evet... Anımsıyorum."

"Öyleyse" diye saldırdı romancı "bilgisayarınızı öper miydiniz?"

Maclean alay ederek arkasını döndü.

"Çok yaşlısınız. Zamana ayak uydurmaktan âcizsiniz."

Clarissa kendini tutamayıp kahkahayı patlattı.

"Yaşlı mı?" O sırada yalnızca altmış iki yaşındaydı. Maclean kendisinden beş yaş genç olmasma rağmen onu pek marazi buluyordu.

Yabancıнын ölümünün ardından bıraktığı hediye, feribot tarifesini aldı. Ardrossan için bir sonraki sefer 07:30 olarak öngörülmişti. Biletini alıp gemiye binecek kadar vakti vardı. Geçiş için yaklaşık elli beş dakika ve sonra trenle Glasgow'a ulaşmak için de bir o kadar zaman gerekiyordu. Harika. Üniversiteye neredeyse Maclean ile aynı zamanda varacaktı. Onu bulamaması imkânsızdı; tatil günlerini bile üniversitede geçiriyordu.

Dirseklerini küpeşteye dayayıp kendisini rüzgârın tatlı okşayışına bırakmıştı. Ne golfü ne de interneti seviyordu; buna karşın denize büyük saygı duyuyordu. Onu, hırçınlıkları ve sonra yeniden kavuştuğu dinginliğiyle seviyordu. Onu özgürlüğüyle seviyordu.

Clarissa Gray de özgürdü. Eklem ağrıları işkence çektiriyordu, yalnızdı ama özgürdü. Bu değerli servete sahip olmaktan gurur

duyuyordu. Bununla beraber, başlangıçta hiçbir şey ona zincire vurulmuş bir hayattan başka şeyler hazırlamamıştı. Parlak bir işadamı, meclis üyesi, kararlı muhafazakâr ve despotluğun mucidi, babası, Lord Archibald Gray, onu kafasında kurduğu kadına özgü tek göreve uygun eğitmişti; anne ve eş olma görevi. Çocuklu bir evlilik gerekliydi. Elbette o çocuk da erkek olacaktı. Ödevi yerine getirme duygusu, normal olmak, ama her şeyden önce görgü kurallarına uygunluk. Kızının gizliden gizliye sanatçı olmayı düşlediğinden ve Wellington'ların soyundan biriyle bile olsa evlilik oyununa katılmaya hiç niyeti olmadığından nasıl şüphelenebilirdi ki? Neyse ki karısı Mary, terazinin dengesine dikkat ediyordu; ama ne pahasına! Sözlü şiddet, tehdit, çarpılan kapılar. Kimi sinirli erkek seslerinin dünyadaki adaletsizlik ve zayıflığı dışa vurması ve savunmasız bir insana karşı fiziksel güç kullanmanın sizde mide bulantısına yol açması ne ilginçtir. Ne de olsa sonunda, güçlü olanın -yani erkeğin- aklı üstün gelir. Ama yalnızca görünüşte. Sevgili Archibald İskoçyalı bir kadına zorbalık yapılabilirse de, ona boyun eğdirilemeyeceğini hiçbir zaman anlamadı.

- Özür dilerim, saatiniz var mı?

Clarissa döndü. Ters ışıkta genç bir adam duruyordu. Işık gözünü rahatsız ettiğinden onu daha iyi görebilmek için elini siper olarak kullandı ve bir anda, adamın hatlarının olağanüstü inceliğiyle olduğu kadar kıyafetinin özgünlüğüyle de şaşkına döndü: İskoç kumaşından bir elbise, taranmış yünden bir kilt, yelek, fok derisinden gümüş işlemeli bir para kesesi, dantelli kol ağızları ve nihayet karo desenli ayakkabılar. Gün ortasında gece elbisesi giymek ne acayip bir fikir! Sakın bir akşam yemeğinden dönüyor olmasın?

- Saat. Söyleyecek misiniz?

Clarissa saatine göz attı:

- Sekizi yirmi beş geçiyor.

- Sabah tabii?

Yaşlı kadın kaşlarını çattı. Ya yanlış duymuştu ya da karşısındaki onunla dalga geçiyordu.

Genç adam sorduğu sorunun saçmalığının farkına varmış olmalı ki, kadının yanından ayrılmak için izin isterken özür ifade eden birkaç sözcük geveleyip, sonra beceriksizce geri geri yürüyerek uzaklaştı.

Neden, dedi Clarissa kendi **kendine**, neden **en** yakışıklı adamlar çoğu kez **en alık olanlardır? Hayatında bir** kere, yalnızca **bir** kere zekâ ile karışık erkek güzelliğini tanıdı. Çok uzun zaman olmuştu. Savaştan sonra...

Güvertede dizili banklardan birine oturdu, gözlerini kapattı ve ancak feribot Ardrossan İskelesi'ne yanaşmak için manevra yaparken uyandı.

Ardıç kerestesinden çatıları, harabe halindeki eski kalenin gri gölgelerini görür görmez tanıdı. Nazarenne Kilisesi'nin güven verici çan kulesi. Arran'ı gözüne kestirmeden önce dokuz ay boyunca burada yaşamıştı. Londra'da yaşadığı onca zamandan sonra aniden inzivaya çekilmenin parlak bir fikir olmadığını düşünmüştü. Ardrossan Glasgow'dan, yani entelektüel ve sosyal etkinliklerden yalnızca kırk mil uzakta olma avantajı sağlıyordu. Yanılmıştı. Bir organ kangren olunca yakı kullanarak zaman kazanmaktansa kesip atmak daha iyiydi. Üstelik o dönem onu Firth of Clyde'in denize döküldüğü bu yere getiren sebeplerden biri tamamen hayal ürünüydü. Bir gün, bir dergide, 1920li yıllarda Hudson Bay şirketine ait gemilerin Kanada'nın kutup bölgesine gitmek için buradan hareket ettiğini okumuştü. Uzun bir yolculuktan sonra, ambarları kürk, fok derisi, yağ ve... kutup ayısıyla dolu olarak bağlı oldukları limana geri dönerlerdi. Bu donmuş ve düşmanca topraklara giden gemicileri hangi gizemli nedenden ötürü düşlediğini hiçbir zaman bilemedi. Belki de beyaz bir ayağı rastlama ihtimali?

- Karaya çıkmayacak mısınız, Hanımefendi? diye endişeyle sordu denizci.

Dalgın halinden kurtuldu.

- Elbette. Tabii ki.

Parlak bir güneş halicin üzerinde parlıyordu.

Rihtimde kümelenmiş kalabalığın arasından kendine güçlükle yol açtı, bir taksi çağırıldı «e Ardrossan Garı'na götürmesini rica etti. Şoför surat astı. Garla limanın arasında iki veya üç mil ancak vardı.

- Boşuna uğraşıyoruz, diye homurdandı.

Clarissa duymazdan geldi. Uzun süredir, yürüyüşlerini Highlands'te yaptığı gezintilerle sınırlandırmıştı; bu ilkeye uymazlık etmek söz konusu bile değildi. Highlands'in dik patikalarını tırmanmaktan zevk almasına karşı, şehrin kirli havasında en ufak bir fiziksel çabaya bile katlanamıyordu.

Araba onu South Beach Road'un köşesinde bıraktı. Taksimetrede yazan parayı ödedi ama bahşış bırakmadı. Bu şoför fazla homurdanıyordu.

Kalkış saatlerini inceledikten sonra gişeye gidip ikinci sınıf bir gidiş-dönüş bileti aldı, sonra da perona doğru ilerledi.

gir saat sonra Glasgouv Garı'nda inip yeniden taksiye bindi.

Clyde boyunca ilerleyen araç sağı döndü ve Kelvingrove Parkı'na doğru çıktı. Üniversite parkın yanındaydı.

Araba görkemli binanın önünde durdu. Yukarı bakınca tepesinde gökyüzüyle dans eden taştan yapılmış külahıyla beş asırlık kulesini görmek mümkündü. Bir üniversiteden çok bir katedral... Dostunu ziyarete geldiği her sefer bu hisse kapılıyordu. Bu yüksek duvarlardan mistik bir hava yayılıyordu. Belki de çok önceleri burada bulunan eski manastıra ait toprağı gömülmüş bir çeşit dini saygıdan kaynaklanıyordu bu his.

Şoförün bozuk parası yoktu.

Çantasını karıştırarak parayı denkleştirdi. Böylece bir kez daha, ama yaptığığın doğruluğundan emin bir biçimde, bahşiş vermekten kurtuldu.

- Profesör Maclean mi? diye tekrarladı sekreter kadın, Profesör Maclean'i mi görmek istiyorsunuz?

Clarissa, Fatih William'ın kafeteryaya geldiğini söyleseydi, görevli kadın bu kadar şaşkına dönmezdi. Doğrusunu söylemek gerekirse Bayan Liza Dowson'un en basit konularda bile şaşırıp telaşlanma gibi kötü bir huyu vardı.

- Evet, diye cevapladı Clarissa sabırla, Profesör Maclean. Ve randevum da yok.

Liza Dowson yakın gözlüklerini kaldırdı.

- Bu çok kötü Bayan Gray. Bu kadar zahmete girmeden önce telefon açmalıydınız. Kendisi burada değil. Gitti.

- Gitti mi? Yani demek istediğiniz... Yolculuk mu?

- Hayır, hayır. Torunu Morcar'ı karşılamak için gara gitti.

- Anlıyorum. Geri dönecek umarım.

- Ee... Umarım.

Clarissa otoriter bir hareketle çantasını sekreterin masasına bıraktı ve en yakındaki koltuğa oturdu.

- Ne... Ne yapıyorsunuz Bayan Gray?

- Görüyorsunuz işte! Bekliyorum.

- Ya doğrudan evine dönerse? Torunu yorgun olmalı. Londra'dan geliyor. Bu uzun bir yolculuk.

- Tam olarak dört yüz milden fazla. Bu mesafe, yirmi yaşındaki bir delikanlıyı yere sermez. Onun yaşındayken ben üç gece uyumadan durabiliyordum.

- On dokuz.

- Efendim?

- Morcar on dokuz yaşında. On dokuzuna basalı iki hafta oldu. Biliyorum, çünkü Profesör Maclean doğum gününde ona bir ku-

tu göndermem için beni şahsen görevlendirdi.

- Çok iyi. İşte yorgunluğun onu etkilemeyeceğini gösteren bir sebep daha.

Bayan Dowson verecek yanıt bulamayınca odanın bir köşesinde duran büyük sarkaçlı saatin tik takları arasında yeniden işine daldı.

Tik tak...

Clarissa'nın aklına kim bilir kaçınıcı kez bir gün önce yaşananlar geldi. Kurban, evine saat 01:45 sularında baskın yapmıştı. Oysa feribot tarifesinde saat 19:00'daki sefer işaretlenmiş; yani yabancı Brodick'e saat 20:00 sularında inmiş olmalıydı. Peki aradaki beş saat boyunca ne yapmıştı? Yapmayı planladıkları nelerdi? Arabasız gelmişti. Memur Wishart bunu doğrulamıştı, tarife de; *yolcu bileti: 4,55 paumd*. Lamlash Limanı'ndan yürüdüğü düşünülse bile geriye aşağı yukarı dört saatlik bir boşluk vardı. Eğer taksie bindiyse aradaki boş süre daha da fazlaydı. Brodick'te mi dolaşmıştı? Lamlash'te mi? Evin çevresinde mi? Neden?

- Bayan Gray?
- Evet?
- Bir fincan çay ister misiniz?

Clarissa teklifi geri çevirdi.

Tik tak...

On dakika kadar sonra sabırsızlanmaya başladı. Bir aralar, zaman öldürmek için elişi yapardı. İki roman arasında bu işe saatlerini, hatta günlerini ayırırdı. Ne Macar ilmeğinin ne de goblenin bilmediği bir püf noktası kalmıştı. Hatta ünlü Bayeux kiliminin bir kopyasını yapmaya kalkışmış, ama sonuç hiç de gurur verici olmamıştı. Tüm bunlar ellerinin rahatsızlanmasından önceydi.

- Bir dergi yok mu?
- Dergi... Hayır, ne yazık ki yok. Ama size üniversitenin aylık bültenini verebilirim.

Tanrılar yaşlı kadınları bile korur. Aylık bülteni okumaktan kurtulmuştu: Sekreterliğin kapısı açılmıştı. Gelen William Maclean'di.

- Clarissa?
- Günaydın William.

Profesör eğilip onu yanaklarından öptü.

- Sizi gördüğüme şaşırdım ve mutlu oldum. İnanır mısınız, daha dün akşam sizden söz ettik. Janet'le birlikte, beraber bir yemek yemeliyiz diye konuştuk.

Eşikte duran sarksak yapıdaki gence seslendi.

www.cizgilforum.com

KRMZ

www.clzplilforum.com

www.cizgilforum.com

www.clzplilforum.com

www.clzplilforum.com

www.clzplilforum.com

- Yaklaş Morcar. Bayan Gray'i mutlaka tanırsın. Sakın hayır deme! Çok alıngandır.

- Bayan Gray'in kim olduğunu elbette biliyorum. Saygılar Hanımefendi.

- Saygılar? diye şaşırıldı Clarissa.

Çocuğu şaşkınlıkla inceledi. Sarı kıvrıkcık saçlı, koyu mavi gözlü, benzi soluk, hastalıklı gibiydi; ama çekicilikten de uzak değildi.

- Hâlâ bu tarzda konuşan genç insanlar var demek. Tebrikler yavrum. Kalbimi kazandınız, dedi biraz alaylı.

Macleane döndü.

- Bu oğlan iyi eğitilmiş, Sevgili William, oysa sizin için aynı şeyi söyleyemeyiz. Beni odanıza davet etmeyecek misiniz?

- Bana biraz zaman bırakın! dedi Maclean kızarak.

Sekreterine döndü.

- Mesaj var mı?

- Evet, karınızdan.

Sekreter notu okudu.

- Macsvveens'ten ekmek ve balıkçıdan yarım kilo ringa balığı almanızı istiyor.

Macleane Bayan Gray'e döndü.

- Evli insanlar tanımımı sizinle paylaşmış mıydım? Yalnız olduklarında karşılaşmayacakları sorunları çözmek için bir araya gelmeye karar veren iki kişi. Düşünüyorum da, aslında yeniden evlenmeyerek akıllıca davrandınız.

- Janet'e karşı çok acımasızsınız.

- Ne yaparsınız... Kırk yıl evli kalmak insanı yıpratıyor...

Ofisinin kapısını açtı.

- İçeri girme şerefini bahşeder misiniz? Sen de gelebilirsin Morcar.

İçeri önce kendisinin girmesi yaşlı kadının sert bakışma neden oldu.

- Karışıklık için kusura bakmayın. Uygun bulduğunuz bir yere oturun.

Karışıklık sözü bir örtmeceydi.

Dip taraftaki duvarda üzeri sözcükler ve işaretlerle dolu bir kâğıt ratahta göze çarpıyordu. Yere ve koltukların üzerine kitaplar yayılmıştı; çalışma masasının üzerindeki yığın yığın kitapların, çeşitli kâğıt ve belgelerin etrafını kâğıt bardaklar çevirmişti. Ayrıca yarısı kırk bir bira şişesi ağzına kadar külle dolu bir kül tablasının yakınında duruyordu. İçinde muhtemelen Highlands'e özgü pastalar olan ve üzerinde *hatti kit* yazan şüpheli bir ambalaj da

vardı. Bir masanın üzerinde lazer yazıcı ile kasası açılmış, etrafına kablolar sarılı bir bilgisayar uyuyordu. Yalnızca yıpranmış Chesterfield koltuk karmaşadan kurtulmuş gibiydi.

- Mükemmel! diye alay etti Bayan Gray. Eğer görkemli bir üniversite binasının içinde, görkemli bir dilbilimcinin ofisinde olduğumuzu bilmeseydim, kendimi Pandjshir'de bir çarşıda sanabilirdim.

- Merhamet, Clarissa! En azından torunumun yanında bağışlayıcı olun.

Yağmurluğunu divanın üzerine attı.

- Bayan Gray ve ben eski dostuz. İki suç ortağı. Ona bayılıyorum ama kısa sürede çekilmez birisi oluverir. Ondan sakın.

Genç adam valizini yere bıraktı ve anladığımı ifade etmek için başını salladı.

- Kızım iki haftalığına Möüar'ı bana emanet etti. Ona ne oldu bilmiyorum ama, aniden Barbados'ta iki hafta tatil yapmaya karar verdi. Sanırım Michael'dan boşanalı beri henüz kendine gelemedi. Ben en sevdiğim torunumla beraber olmaktan mutluyum, o ayrı. İnanabiliyor musunuz, Cambridge'e kabul edildi! Bu harika, değil mi?

- Harika... Oradan zevk alması koşuluyla tabii.

Morcar'a döndü:

- Umarım hoşlanacaksın oğlum?

- Evet.

Clarissa iç çekti.

- Ben böyle düşünmezdim.

- Siz de Cambridge'de mi okudunuz Bayan Gray?

- Air! Oradan da geçtim. Sözüm ona hukuk öğrenimi görecektim. Az kalsın bu saygıdeğer kurumu yakmak üzereydim ki anem beni oradan aldı.

- Bizim ve okurlarımızın şansı, diye vurguladı Maclean.

Morcar'a dönerek sordu:

- Dostumuz Bayan Gray'in son romanını okudun mu?

- Hayır. Ama buna karşın diğer hepsini okudum. *Archie Sahneyi Terk Ediyor* en sevdiğim kitabıydı.

Clarissa şaşırdı:

- Öyle mi? Neden o peki?

- Kahramanınızın gşei denmeyeceğinden endişe ediyordum. Zira onu yok etmeye niyetlendiniz, değil mi?

- Evet. Ama okuyucu farklı bir karar verdi. Ama bir gün...

Görünmez bir hedefe ateş eder gibi yaptı.

- Çok yazık olur Bayan Gray. Hem sonra, yazar, okurları için

yazan kişi değil midir? Eğer okuyucularınız kahramanınıza bağlandıysa, onları bundan mahrum bırakmak pek mantıklı değil.

- Yanılıyorsun çocuğum, bir yazar, aynı zamanda *kendisi* için de yazar. Neyse, bu başka bir hikâye.

- Madem öyle, neden boyun eğdiniz?

Boğulacak gibi oldu, Maclean'e döndü.

- Birkaç dakika önce bu oğlanı çok sevimli buluyordum.

Morcar'a dönerek ekledi:

- Kabalığına rağmen size cevap vereceğim. Boyun eğdim, çünkü ben kusurlu ve cesareti olmayan bir kadınıym. Tatmin oldunuz mu?

- Özür dilerim. Ben...

- Hadi, sizi biraz gıdıkladım. Aslında doğrudan sorulmuş soruları severim; kendimizle yüzleşmemizi sağlar. Sakın değişmeyin.

- Şimdi, diye söze atıldı Maclean. Bana ziyaretinizin sebebini söyler misiniz? Geçerken uğramadınız muhtemelen. Yanılıyor muyum?

- Beni aydınlatmanıza ihtiyacım var.

- Çok iyi.

Torununa döndü.

- Üniversiteyi iyi tanıyorsun. Biraz dolaşabilirsin. Eski müze ile sanat galerileri arasından istediğini seç...

Maclean bakışıyla izin vermesini istedi, Clarissa itiraz etmedi.

Genç adam parmağıyla bilgisayarı işaret etti:

- Donmuş mu?

- Tam bir kâbus. İki tane bellek eklemek istedim, o gün bugün dür her şey karıştı. Uygulama hatalarının altında ezilip duruyorum. İnternet bağlantım da yok.

- Bir göz atabilir miyim...

- Neden olmasın. Başlangıç CD'leri kütüphanenin üzerinde bir yerde. Ama hiçbir şeyi silmemeye dikkat et. İçinde iki yıllık çalışmalarım var.

Morcar kendisine güvenmesini ifade eden bir işaret yaptı ve ekrana doğru ilerledi.

- Size benzediğinin farkında mısınız? dedi Clarissa. Boyu neredeyse sizin kadar uzun, vücudu da orantısız ve dengesiz. Aynı mavi gözler, aynı kanca burun.

- Maclean'lerin karakteristik burnu!

- Neyse ki size benzeyen tarafları bu kadar. Torununuzun kırılmış, kötü taranmış korkunç bir keçi sakalı yok ve üstelik yakışıklı.

Maclean atılan taşları umursamamış gibi konuşmaya devam etti.

- Sizi buraya getiren sebepten söz etsek.

Bayan Gray çantasından not defterini çıkartmıştı bile.

- Şuna bir göz atmanızı istiyorum.

Profesör çalışma masasına oturdu. Önce cildini incelemeye koyuldu, ardından birinci sayfaya, sonra ikinci sayfaya baktı, üçüncüde durdu.

- Anlamıyorum. Bu not defterini nerede buldunuz?

Clarissa kollarını çalışma masasına dayadı.

- Anlatacağım. Ama önce, sözümü kesmeyeceğinize söz verin. Ayrıca bilin ki, bu ne bir şaka ne de bir romancının kafasında yerleşmiş çılgınca bir fikir. Anlaştık mı?

Profesör bir çekmece açıp bir pipo çıkardı ve temizlemeye başladı.

- Bir anda kafamı karıştırdınız. Sizi hiç bu kadar ciddi görmemişim.

- Çünkü konu ciddi William.

-Anlatın... Sabırsızlanıyorum. Nedir konu?

- Bir cinayet. Ama onu çevreleyen olaylar o kadar gerçekdi ki, bu cinayeti anlamakta zorluk çekiyorum...

Dostu, söz verdiği gibi sonuna kadar dinledi. Clarissa olanları anlatmayı bitirince, eline aldığı bir büyütle not defterini yenisinden, ilkinde göre daha dikkatle inceledi.

- Bana inanıyor musunuz? diye endişeyle sordu Clarissa.

- Evet. Size inanıyorum. Size, siz olduğunuz için inanıyorum. Siz de kabul edersiniz ki akla uygun olmayan bu hikâyeyi eğer başka biri anlatmış olsaydı, asla, biraz bile olsun inanmazdım.

Piposundan bir nefes çekip ananas aromalı mavimtırak dumanı üfleyerek bir süre durdu.

- Ama söz konusu olan sizsiniz, diye devam etti. Ayrıca bu not defterinin kapağı da bazı soru işaretleri barındırıyor.

- Kapağı mı?

- Geometrik desenler işlenmiş. Ben uzman değilim, ama bu konuda bir şeyler biliyorum. Sanırım bu desenler kazınarak veya demir baskıyla yapılmış ve sıvı altınla boyanmış. Oysa bu teknik oldukça uzun zamandır kullanılmıyor.

- Uzun zaman derken?

- Şöyle diyelim, I. veya II. yüzyıldan beri kullanılmıyor. Bu kadar kesin ve emin konuşmamın nedeni, bugünlerde üniversitede bu ko-

nuyla ilgili bir serginin olması. Tam olarak, Morcar'a gitmesini söylediğim yer: Hunterian Müzesi. Sergi Mısır Kıpti sanatıyla ilgili. Ve çok önce değil, daha dün aynı teknikle ciltlenmiş kitaplar gördüm. Clarissa alçak sesle öksürdü.

- Yaklaşık iki bin yıl mı?

- Hepsi bu değil.

İşaretparmağını tesadüfen seçtiği bir sayfanın üzerine koydu.

- Kâğıtların dokusu da ilgi çekici. Yüzeyleri pürüzlü ve günümüzde kullandığımız kâğıtlara özgü beyazlığa sahip değil. Bu sayfaların keten ya da kenevirde yapıldığına bahse girerim.

- Bunun anlamı?

- Ağacın kumaşın yerini almasından bu yana aşağı yukarı yüz elli yıl geçti. Ayrıca kendi kendine eziyet etme niyeti yoksa, bir üreticinin hangi sebeple bir buçuk asırlık yöntemleri kullandığını anlamak güç.

İşaretparmağıyla yazıya dokundu.

- Tuhaf... Kullanılan mürekkep de çok özel. Alışılmış değil. Yani günümüze ait değil demek istedim. İsten elde edilmiş bir mürekkep gibi...

- İsten mi?

- Günümüzde mürekkep gelişmiş kimyasal maddelerden elde ediliyor. Eskiden böyle değildi. İlk mürekkeplerin kimi kurum ile suyun doğal zamkla kanşınmasıyla, kimi de yalnızca kurumdan oluşurdu. Bu yüzden isten elde edilmiş mürekkep deniyor.

- Ya metin. Metinden söz etmediniz.

- Oraya geliyorum. Gerçekte, metin elimizdeki en anlaşılır öge. Bir şey çok belli: Yazan bir şifreleme uzmanı değilmiş.

- O halde bu şifreli bir metin...

- Ah tabii! Ve gülünç denecek kadar sıradan bir yöntemle şifrelenmiş...

Sakince gülümsedi:

-Marie Stuart...

Clarissa sıçradı.

- İskoç kraliçesinden mi bahsediyorsunuz? Marie de Guise'in kızı?

- Kesinlikle. İşte bu yüzden az önce size metnin, en azından görünüşte, bu işteki en anlaşılır öge olduğunu söyledim.

Bayan Gray kollarını kavuşturdu ve devamını bekledi.

-1586 yılının başındayız. Kraliçe Elizabeth'in cezaya çarptırıldığı kuzini Marie Stuart on sekiz aydır Chartley Hail Şatosunda tutukludur. Dışarıyla haberleşmesi kesinlikle yasaktır. Bununla bir-

likte, kendisine sadık kişiler tarafından hazırlanan bir plan sayesinde bu yasak düzenli olarak bozulmaktadır.

- Nasıl?

- Gilbert Gifford adında, amaca hizmet etme arzusundaki bir Katolik, mesajları bölgedeki bir bira imalatçısına götürür, o da bunları deriden bir kılıfa koyup bir bira fıçısının tıpasındaki boşluğa saklar. Bira imalatçısının fıçıyı teslim ettiği şatoda Marie'nin uşaklarından biri tıpayı alıp mesajı kraliçeye götürür.

Maclean yeniden konuşmaya başlamadan önce bir süre sustu.

- İşte bu dönemde Anthony Babington adında biri, İskoç kraliçesini kurtaracak, kuzinini öldürecek ve yabancı müdahaleyi destekleyecek bir isyanı başlatacak bir plan yaptı. Babington, planının ana hatlarını anlattığı ayrıntılı bir mektup kaleme aldı. Babington, Marie'nin gardiyanı mektubu yakalarsa ne olduğunu anlatıncasına diye önlem olarak -işte burada bizi ilgilendiren kısma geliyoruz- mektubu şifreler. Babington'un kullandığı şifre sıradan bir alfabetik değişiklik değil, içinde alfabenin harflerinin yer aldığı sembollerden oluşan bir terimler diziniydi. Ve alışıldığı gibi mektubu kraliçeye ulaştırma görevi Gifford'a verildi.

Clarissa, farkına varmadan parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

- Eğer tarih derslerinde öğrendiklerimi iyi anımsıyorsam, sanıyorum Gifford Elizabeth'in birinci sekreteri Walsingham hesabına çalışan iki taraflı bir ajandı...

- Doğru. Hain, Babington'un Marie'ye yazdığı mektubu Walsingham'a verdi; o da bunu hemen Avrupa'nın en iyi şifre çözücülerinden birine emanet etti. Bu, yardım teklifinde bulunmuş olan Thomas Phelippes adındaki bir dâhiydi. Phelippes, Babington'un Elizabeth'i öldürmeyi teklif ettiği mesajın şifresini çözüp metni hemen efendisine ulaştırdı. Walsingham, Marie'nin mektubu cevaplayıp komploya izin vereceğini ve kendisinin de böylece olaya müdahale edebileceğini düşünerek bekledi. Uzun süredir İskoç kraliçesinin ölümünü bekliyordu, ama Elizabeth'in kuzininin infazına karşı çıkacağını biliyordu. Eğer Marie'nin bir saldırı düzenlemeye çalıştığını ispatlayabilirse, kraliçe rakibinin öldürülmesi için onay vermeye mecbur kalacaktı.

- Ümitleri gerçek oldu.

Morcar onaylayarak devam etti:

- On yedi temmuzda, Marie Babington'a cevap yazarak kendi ölüm fermanını imzaladı. 8 şubat 1587'de kafası cellat kütüğünün altına yuvarlandı.

3»

- Kulakların pek delikmiş, dedi Maclean.
Parmağıyla bilgisayarı gösterdi.
- Çalışıyor mu?
- Sorunsuz.
- İnternet de mi?
- Evet.
- Günümüz gençlerinin bu makineleri kurcalamadaki rahatlığı beni hâlâ şaşırtıyor, dedi profesör.

Romancı söylenenleri fark etmedi. Düşünceleri tuttuğu yolu izlemeye devam ediyordu.

- Sonuç olarak, dedi, bu not defterindeki metin, dört yüz yıl kadar önce Babington tarafından ortaya konmuş ilkeler çerçevesinde şifrelenmiş.

- Bu bir gerçek.
- Şifreyi çözebilecek durumda mısınız?
- Anahtardan faydalanmam yeterli. Savaş dönemine, Cambridge Araştırma Merkezi ve Bureau 40'ta çalıştığım döneme uzanan arşivlerimin durduğu bodrumda bir tane olması lazım. Arşivde pek çok şifrenin dökümü yapılmıştı. Julius Sezar'dan meşhur *Enigma* şifresine dek uzanıyor.

- *Enigma?*

Morcar bir kez daha söze karıştı:

- Bu 1918'e doğru iki Alman tarafından icat edilmiş bir şifreleme cihazının adıydı. Şifreyi kırmaya çalışan pek çok çözümleyiciyi deli eden gerçek bir muammaydı. Eğer *ChiffriersteUe'de* çalışan bir memurun ihaneti olmasaydı, Müttefikler şifreleri çözmeyi asla başaramazdı.

Maclean hayranlık ifade eden bir ıslık çaldı.

- İtirafetmeliyim ki beni şaşkına çeviriyorsun.

Clarissa ekledi:

- Ne kültür! Şapka çıkarıyorum!
- Ne de olsa bir Maclean, diye vurguladı profesör başını kaldırarak.

Parmaklarıyla not defterine hafifçe vurdu:

- Her sayfanın başına düşülmüş şu Latince notlan fark ettiniz mi?

- Ben yalnızca anlaşılmaz birtakım laflar gördüm.

Maclean Clarissa'nın yanına oturdu.

- Bakın. Şurada. Gayet açıkça okunabiliyor: *Tempesta unus* ayrıca *Eadem tempesta*.

- "Bir zaman", "Aynı zaman". Babington koduyla ne ilgisi var?

Bildiğim kadarıyla onunki Latince şifrelenmemişti.

. Kesinlikle. Alın size bir esrar daha.

. Ama bir kişi, yani burada kurban, neden II. yüzyılda Mısır'da kullanılan tekniklerle bir cilt yapma, bir buçuk asır önceki yöntemlerle kâğıt üretme, is mürekkebi kullanma ve tüm bunları XVI. asırdan kalma bir Anglosakson şifresiyle kodlanmış bir metinle taçlandırma zahmetine girsin ki? Tüm bunlar bir yana, hiç tartışmadığımız ve en az diğerleri kadar esrarlı bir nokta daha var; bu gerçek sahnenin benim Kathleen'e dikte ettirdiğim sabahın akşamında meydana gelmiş olmasını nasıl açıklarsınız? Rastlantı mı bunlar?

- Rastlantılara inanmam, en azından rastlantı olarak tanımlananların hepsine değil. Ben, gelişimimizin ahenkli ve yapılandırılmış bir şemaya uygun gerçekleştiğine, kaderimizin ana hatlarının çizilmiş olduğuna ve denetimimizde olmayan büyük bir bütünün ayrılmaz parçası olduğuna inananlardanım. Anlıyor musunuz?

Macleane kütüphaneye doğru yürüdü.

- Bana neyi ispatlamaya çalışıyorsunuz? diye sordu Clarissa.

- Tesadüfler dünyası sanıldığı kadar basit değildir.

Eline bir kitap aldı:

- İşte tesadüfe bir örnek: *"Stanford Doğrusal Hızlandırıcı Merkezi Müdürü Burton Richter, 1974te PSI adını verdiği yeni bir parçacık keşfetti. Ondan bağımsız olarak ve neredeyse aynı zamanda ABD'nin doğu sahilinde, Brookhaven'da Samuel Ting aynı parçacığı keşfetti. İki araştırmacı 1976da Nobel Fizik Ödülü'nü paylaştılar."*

Yeni bir sayfa açtı:

- 3 rakamı. Thomas Jefferson'un hayatında 3 rakamının sık sık görüldüğünü biliyor muydunuz? ABD'nin üçüncü başkanıydı. 13 nisan 1743'te doğdu, ailenin Thomas adını taşıyan üçüncü çocuğuydu. Ele aldığı...

- Rica ederim! diye karşı çıktı Clarissa. Verdiğiniz örnekler kötü bir kâğıt falına uygun. Ben size bunlardan yüzlerce bulabilirim.

- Büyükbaba, seni kırmak istemem ama sanırım Bayan Gray haklı. Kennedy ile Lincoln arasındaki ünlü paralelliği biliyor musun?

-Tabii ki...

- Hangi paralellik? diye sordu Clarissa.

Morcar açıkladı:

- İnternette gezinirken tesadüfen buldum. Şu 3 öyküsü kadar Şaşırtıcı. Ama bu kez ağırlıklı rol oynayan 100 sayısı. Yaklaşın Ba-

yan Gray, kendi gözlerinizle görün.

Klavyenin tuşlarına hızlı hızlı bastı ve birkaç saniye sonra ekranda bir metin belirdi:

Abraham Lincoln 1846 yılında kongreye seçildi.

John F. Kennedy 1946 yılında kongreye seçildi.

Abraham Lincoln 1860 yılında başkan seçildi

John F. Kennedy 1960 yılında başkan seçildi.

Her iki başkanın eşi de Beyaz Saray'da yaşadıkları sırada çocuklarını kaybetti.

Her iki başkan da bir cuma günü eşlerinin gözü önünde kafalarına yedikleri bir kurşunla hayatlarını kaybetti.

Katilleri John Wilkes Boom ve Lee Harvey Oswald, duruşmaya çıkmadan öldürüldü.

Booth bir tiyatrodan kaçıp bir depoda yakalandı.

Oswald bir depodan kaçıp bir tiyatroda, Teksas Tiyatrosu'nda yakalandı.

Lincoln'ün yerine geçen Andrew Johnson 1808'de doğdu.

Kennedy'nin yerine geçen Lyndon Johnson 1908'de doğdu.

Her ikisinin de isim ve soy adında toplam 13 harf vardır.

Morcar afacan bir tavırla sürdürdü:

- Bu listeyi sırf oyunun zevki için tamamladım: John Kennedy Ford yapımı Lincoln marka bir otomobilde öldürüldü Lincoln ise... Ford Tiyatrosu'nda. Ölümünden bir hafta önce Lincoln Maryland eyaletinde Monroe'da tatildaydı. Ölümünden bir hafta önce Kennedy Monroe ile tatildaydı... Marilyn tabii...

Clarissa içten bir kahkaha patlattı:

- Görüyor musunuz Maclean, torununuz bile sizden daha az saf! Bunun gibi benzerlikler kim bilir kaç kişiye daha yakıştınlabilir! Biliyor musunuz, çok sevdiğim polisiye roman ustası bir yazar ne demiş? Şu Fransız'dan, Gaston Leroux'dan söz ediyorum. Demiş ki: "Rastlantılar hakikatin en kötü düşmanlarıdır."

- Sevgili Clarissa, alıntıya alıntıyla cevap vereyim, size Einstein'ın, sevdiğiniz romancının sözünden daha fazla ağır basan sözüklerini hatırlatayım: "Tanrı zar atmaz."

Maclean suratsız bir tavırla sustu.

- Eğer başınıza gelenle ilgili söyleyecek başka bir şey varsa, sizi dinlemeye hazırım...

Kitabını Chesterfield koltuğun üzerine bıraktı ve noktayı koydu:

- Açım... Sizi yemeğe götüreyim.

- Eğer sakıncası yoksa beni Argyll Oteli'ne bırakmanızı tercih derim- Sabahın beşinden beri ayaktayım ve itirafetmeliyim ki, bi-
uzanmaya ihtiyacım var. Birkaç parça çamaşır ve tuvalet mal-
zemesi de satın almak istiyorum. Otelin birkaç adım ötesinde bir
Marks and Spencer mağazası var. Ben size daha sonra katılırım.

. Elbette, otel evime çok yakın. Boş odaları var mıdır acaba?

. Yoksa da yaratacaklar. Benim yirmi yıllık alışkanlıklarım var.

. Tamam. Ama akşam yemeğine eve bekliyoruz. Janet sizi gör-
mekten büyük mutluluk duyacak.

. Emin misiniz? Ben kadınların habersiz davetleri hiç sevmedi-
ğini çok iyi bilirim.

- Büyük mutluluk duyacak.

Clarissa çalışma masası üzerine bırakılmış not defterine baktı:

- Sizce burada güvende mi?

- Bayan Dowson ve ben hariç büroma kimse giremez. Haydi,
gelin.

Morcar'a döndü:

- Şu ekrandan kopabilecek misin?

Tam arkalarından yürüyeceği sırada yaşlı kadın aniden döndü
ve not defterini alıp çantasına attı.

Memur Wishart notlarını yeniden okudu, Mufettiş Stuart'ın bürosuna yöneldi, kapıyı iki kere tıklattı, içeri çağınlmayı bekledi ve girdi:

- Corrie Polis Merkezi'nden bir telefon aldım. Turistler kentin iki mil güneyinde, yol kenarındaki hendekte bir erkek cesedi bulunmuş. Adli tıp polisi yolda.

- Trafik kazası mı?

- Hayır. Telefonda görüştüğüm Çavuş Mackenzie'ye göre ensesine yediği bir kurşunla öldürülmüş.

Thomas iç çekti ve üzerine eğilmiş olduğu dosyayı kapattı:

- Çok iyi. Gidip bir göz atalım.

Bir süre sonra iki adam arabayla Corrie yönünde ilerliyordu. O ana kadar hâkim olan mavi gökyüzü kapanmaya başlamış, batıdan gelen kara bulutlar denizin üzerinde hızla ilerliyordu.

- Yaz bitiyor, dedi Stuart.

- Şikâyet etmeyelim. Alışıldan daha uzun sürdü.

Aniden sordu:

- Bayan Gray'den haber aldınız mı?

- Hayır.

- Zavallı. Yaşlandı, sizce de öyle değil mi? Romanları yüzünden aklını kaçırdı sonunda. Sizce bu tarz davranışlarda bulunmasının sebebi yalnızlık mı?

- Bu mümkün. Ya da belki de Glen Mhor'a dayanamadı.

Wishart bir çocuk muzipliğiyle güldü:

- Yaşlı kadın kafayı iyi çekiyor. Bakın...

- Size bu konuda konuşma izni vermiyorum Memur Wishart! Bayan Gray saygıyı hak eden önemli bir kadın.

Yolun kenarında toplanmış küçük bir grubu görene dek hiç ko-

şmadılar. Stuart arabasını park etti ve aşağı indi. Üzerinde siyah harflerle GEÇMEK YASAKTIR yazan sarı şeridin üzerinden astı. Görev başındaki iki polisten birine seslendi:

. Müfettiş Stuart.

polis memuru çalılıklar arasında yatan cesedi işaret etti.

. Bulduğumuz gibi duruyor, kıpırdatmadık.

Stuart cesedin yarımında diz çökmüş olan adli tıp polisine yöneldi.

- Merhaba George. Uzun zamandır görüşmemiştik.

- Merhaba Thomas. İyi misin?

- İki hafta sonra tatile çıkacağım. O yüzden iyiyim.

- Neyimiz var?

- Erkek. Kırk iki yaşında. Ensesine isabet eden bir kurşunla öldürülmüş. Balistik incelemede kesin sonuç alınır ama, bence silah Beretta 92. Kurşun omuriliği parçalamış, eksen kemiğini baştan başa geçmiş ve omuriliği çevreleyen kası yırtarak çıkmış. Mermiyi buradan bir metre ötede bulduk.

- Ölüm saati?

- Sabaha karşı bir ile iki arası.

- Üzerinden kimlik çıkmış mı?

- Roddy O'Casey adına düzenlenmiş bir nüfus kâğıdı ve ehliyet. Coleraine doğumlu, Dublin'de oturuyor. Şüphesiz sahte belgeler. IRA grupları arasında bir iç hesaplaşma olması beni hiç şaşırtmaz.

- IRA? Burada mı? Düşük bir olasılık. Neredeyse iki yıldır, bir elde seçim pusulası, diğer elde makineli tüfekten oluşan dövizlerini terk ettiler.

Stuart cesedin yanına diz çöktü.

- İzin verir misiniz?

Adli tıp polisi çekildi ve aletlerini toplamaya başladı.

Stuart cesedi dikkatle omuzlarından tuttu ve sırtüstü çevirdi. O an kendi kendine O'Casev'in çok sevimsiz bir yüzü olduğunu söyledi; kafasının yarısı kel, zayıf yüzlü, çevresinde koyu renk halkalar ve kızıl kirpikler olan tavşan gözleri. Onda, *Genç Frankensctyn* filminde oynayan aktör Marty Feldman'ı andıran bir şeyler vardı. Alnını boydan boya geçen yara izi aniden dikkatini Çekti.

Şuradaydı! Gördüm onu. Kırk yaşlarında bir adamdı, hemen hemen kel, patlak gözlü. Alnında hır yara izi vardı.

Kadın romancının kaybolduğunu söylediği ceset için yaptığı tasvire uyuyordu. Bu mümkün müydü? O halde ne fazla içkinin ne de yaşlı damarlarının kurbanıydı.

Boğazı kesilmişti ve yarasından kan akıyordu.

Böyle bir şey yoktu...

Stuart'ın kafası karışmıştı. Görünmez bir yapbozun parçaları ortaya çıkmıştı ama parçalar birbirine uymuyordu.

Gitmeye hazırlanan adli tıp polisine döndü.

- Georges, ölüm saatini yeniden söyler misin?

- Sabaha karşı bir ile iki arası... Neden?

Stuart kafasını salladı:

- Hiçbir şey. Beni otopsi sonucundan haberdar et...

Batan gün Glasgow sokaklarını griye boyamaya başlamıştı.

Clarissa yataktan kalktı. Banyoya gitti, kısa saçlarını fırçaladı, biraz makyaj yaptı ve birkaç saat önce aldığı giysiyi üzerine geçirdi. Odanın bir köşesinde duran ayaklı büyük aynanın yansıttığı görüntü, yüzünde kızgın bir ifadenin belirmesine neden oldu: Bu şetlant tayyör için iki yüz elli sterlin ödemişti! Aslında nesnelerin fiyatları arttıkça kalitesi azalıyordu. Gerçi satıcıdan yüzde onluk bir indirim kopartmayı başarmıştı, ama yine de...

Kıyafetini bir kez daha gözden geçirdi, trençkotunu aldı ve odadan ayrıldı.

Sokağa çıktığında Maclean'in çok da uzakta olmayan evine yürüyerek mi, yoksa otobüsle mi gitme konusunda tereddüt etti. Sonunda ikinci yolun daha akıllıca olacağına karar verip en yakın durağa yöneldi. 23 numaralı otobüs gelmekte gecikmedi. Şoförün iki sıra arkasında, boş bulduğu ilk yere oturdu.

Daha bu sabah taksiyle üniversiteye giderken, kentten birkaç yüde ne kadar değiştiğini fark etmişti. Yeni binalar, kırmızı tuğladan yorgun evlerin yerini almıştı. Şık ve yeni konutlar boyu boyunca Clyde'm iki yanını süslüyordu. Sanat galerileri, müzeler, kütüphaneler etkileyici bir hızla ortaya çıkmış, sağlıksız depoların büyük bölümü ya yıkılmış ya da yerlerini mağaza veya bürolara bırakmıştı. Maclean'in oturduğu ve uzun süre tercih edilmeyen bir mahalle olan West End ise, artık en çok rağbet edilen yer olmuştu. Dünyanın her yerinde olduğu gibi Glasgow da değişiyordu; hızlı, çok hızlı.

Otobüs Scottish Müze ve Konferans Merkezi'ne yaklaştığı sırada camda bir yüzün yansımasını gördü. Bu yüz ona tanıdık gelmişti. Ama nereden? Nerede karşılaşmıştı? Arkasına döndü. Genç, ince çizgilere sahip bir adam sol tarafında oturuyordu. Bir an hafızasını zorladı. Feribotta kendisine saati soran tuhaf giyimli kişi değil miydi bu? İnce çizgili, yünlü kumaştan bir takım elbise giy-

misti. Bakışları keşişti. Adamın kendisini hızlı bir hareketle selamlamasına karşılık vermedi. Hiç kuşku yok ki tuhaf bir adam diye düşündü.

Clarissa bir sonraki durakta indi, yüz metre kadar yürüdüktan sonra Sauchiehall Caddesi 26 numaralı kapıdan içeri girdi.

Kapıyı Maclean açtı.

- Çok erken gelmedim umarımı

- Yo hayır. Girin.

Aynı zamanda yemek odası görevi de gören oturma odasında sofa kurulmuştu bile. Pencereler ve solgun san renkli perdeler sağda solda ışık lekeleri oluşturuyordu. Bir fiskos koltuğu, kor-kunç Bauhaus üslubundan esinlenmiş bir kanep, Manchester kadifesi kaplı iskemleler, pilili kâğıttan abajurlar, taklit bir Turner, av sahneleri betimleyen suluboya resimlerden oluşan dekorun karışık görüntüsüne rağmen ortam sıcaktı.

Morcar oturma odasının bir köşesinde, kulağında kulaklıklarla müzik setinin yanında bağdaş kurup yere oturmuştu. Kendisini ni öylesine kaptırmıştı ki, Clarissa'yı görmedi.

- Hoş geldin sevgili Clarissa!

Janet Maclean salona girmişti. Bu gerçekten Janet miydi? Her zaman ışıl ışıl, hayat dolu bir kadın olan Janet çökmüş gibiydi.

- Böyle aniden çıkageldiğim için üzgünüm, diye özür diledi romancı. William çok ısrar etti.

- Çok iyi yapmış. Sizi özlemiştik. Haydi oturun. Rahatınıza bakın. Sonunda sığınağınızdan çıkmaya karar verdiniz mi?

Ses biraz yorgundu.

- Evet. Ama uzun süre kalmayı düşünmüyorum. Sizin tabirinizle, sığınağımı özledim bile.

- Hadi hadi, dünya üzerinde geçirilecek birkaç günün zararı olmaz.

Maclean destekledi:

- Üstelik de işimiz var, değil mi? Şu not defteri...

Janet üzgün bir halde ellerini kavuşturdu:

- Willy bana her şeyi anlattı. Buhar olup kaybolan ceset hikâyesi çok tuhaf. Büyük şok geçirdiniz sanırım.

- Şok sözü hafif kalır. Yaşamınızı istediğiniz kadar cinayetleri betimleyerek geçirin, gerçekle yüzleştığınızde işler çok farklı oluyor.

Başını Morcar'a doğru eğdi:

- Sanırım genç dostumuz bazılarının müzik adını verdiği bu yeni ve uyumsuz seslerle ruhunu zenginleştiriyor.

- Yanılıyorsunuz. Ne dinlediğini asla tahmin edemezsiniz.

Clarissa soran gözlerle baktı.

- Bach. Evet. Yaklaşık bir saat önce sanki odasında yangın çıkmış gibi beni çağırdı. Televizyonda Albert Hall'den canlı yayınlanan bir konserin sonunu izlemiş, bana eserin bestecisinin kim olduğunu ve bizde ona ait albümler olup olmadığını sordu.

Profesör dikkatle müzik dinleyen torununa baktı:

- Ve işte sonuç... Neredeyse kırk dakikadan fazladır *Si Minör Messe* dalmış durumda. Bir şeyler içersiniz değil mi? Yirmi yıllık bir Laphroaig'e ne dersiniz?

- Beni şaşırtıyorsunuz sevgili William! Nihayet uygarlaştınız mı?

- Hayır, bu üniversite rektörünün hediyesi. İskoç viskisine olan ügisizliğimi bilirsiniz, iyi bir Tennent's'in yerini hiçbir şey alamaz.

- Bira! Üstelik de ılık! Ne barbarlık! İşte İngilizler İskoç topraklarını gizlice böyle işgal etti.

Profesör omuzlarını silkti ve karısına sordu:

- Ya sen sevgilim?

Janet aceleyle reddetti:

- Hiç. Hiçbir şey.

Clarissa'nın yakınındaki bir koltuğa oturdu.

- Çok olmadı, son romanınızı daha geçen hafta bitirdim. Olağanüstüydü. İnsan kendine bu fikirleri nereden bulduğunuzu sormadan edemiyor.

- Doğrusunu söylemek gerekirse, basında yazdıklarımın bir alıntı okuduğumda ben de çok şaşıyorum.

Clarissa sabırsızlandığı soruyu yöneltebilmek için hemen konuyu değiştirdi:

- Kendinizden bahsedin Janet. İyi misiniz?

Biraz yorgunluk. Muhakkak bazı sorunlar oluyor. Oscar Wilde'in şu sözünü mutlaka biliyorsunuzdur: "Eğer ellinizden sonra check-up yaptırdıysanız ve sizde hiçbir hastalığa rastlanmadıysa çok fazla sevinmeyin, çünkü bu ölmüş olduğunuz anlamına gelir."

İç çekti.

- Bu üzüntü verici. Bu yıl ilk kez Puits ile Sept Thete arasındaki haccı yerine getiremeyeceğim. Her yıl Glencoe katliamını anmak için düzenlenen hac. Bu katliam tam bir kasaplık. Zaten bu tek örnek de değil. Bu İngilizler, yüzyıllar boyu bize kötü davrandı. İnsanlarımıza yalnızca gayda çalmayı değil, kalkan, hançer, kılıç ve hatta ekose kumaş kullanmayı bile yasakladılar!

- Haklısınız, Janet. Ama bu iki yüzyıl önceydi. Bugün işler değişti. Kesin bir özerklikten, ki bu önemli, ve bir parlamentodan yararlanabiliyoruz.

Janet eliyle reddetme anlamına gelen bir işaret yaptı:

- Evet, *The auld enemy*, bizim eski düşmanımız bize bu kurumu sunma alçakgönüllülüğünü gösterdi. Ben bunu bir göz boyama olarak algılıyorum.

Janet'in bakışları aniden Clarissa'nınkilere takıldı ve beklenmedik bir içtenlikle sordu:

- Bana dürüstçe cevap verin, günü gelince herkes ölüyor değil mi?

Yaşlı kadın ürperdi:

- Üzgünüm ama anlamadım.
- Öldüğümüzden kesinlikle emin miyiz?
- Aman Janet! Siz...
- İşte bir soru!

Kulaklıkları çıkaran Morcar onlara katıldı.

- İyi akşamlar, dedi Clarissa.

Morcar kafası karışık bir şekilde elini uzattı.

- Özür dilerim... Ama şu soru...

- O kadar tuhaf değil, diye itiraz etti Janet. Burada sonsuza dek başıboş dolaşmaya mahkûm olmak için ölümü bir an olsun unutmak yetmez mi?

- Ne demek istediğini anlayamıyorum, diye itiraz etti genç adam şaşkınlıkla. Herhangi birinin ölümsüz olabileceğini nasıl düşünebilirsin? Bu tamamen saçma!

- Dur bakalım evlat! Biraz saygılı ol! Seçtiğin sözcüklere dikkat et.

Genç adam tam cevap verecekti ki, Maclean'in üzerinde şişeler ve bardaklar bulunan bir tepsiyle geri geldiğini fark edince vazgeçti.

- Umarım beğenirsiniz, dedi Clarissa'ya, bardağına bir ölçü Laphroaig doldururken. Biraz su alır mısınız?

Yaşlı kadın sanki arı sokmuş gibi ürperdi.

- Su mu? *Laphroig üzerine su?* Bu nitelikte bir İskoç viskisine su katmanın neredeyse suç olduğunu unutulmuyor herhalde?

Maclean ellerini beline koyup dostuna küçümseyerek baktı:

- Size bir sır vereyim mi sevgili Clarissa Gray?
- Daha kötüsünü bekliyorum.

Çalan telefon Clarissa'yı kurtardı.

Profesör telefonu açtı ve ahizeyi hemen Clarissa'ya uzattı:

- Telefon size.
- Bana mı? İmkânsız. Burada olduğumu kimse bilmiyor.

- Görünüşe bakılırsa bu bey biliyor. Müfettiş Stuart.

Soğukkanlılığını yitirerek ahizeyi aldı:

- Müfettiş Stuart?

- Ta kendisi. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama düşün-
düm ki...

- Tanrı aşkına! Glasgow'da olduğumu nereden öğrendiniz? Üs-
telik de Profesör Maclean'de olduğumu?

- Kristal küremden öğrendim. Hayır, şaka yapıyorum. Birkaç
kez telefonla ulaşmaya çalıştım. Gevap alamayınca endişelenip
evinize gittim ve kapıyı kapalı buldum. Çevreden birkaç kişiye
sordum ve Rahip Mitchell'den şafak vakti Brodick tarafına gitti-
ğinizi öğrendim. Bu bilgiden hareketle feribota bindiğiniz sonu-
cuna vardım...

- Tebrikler. İlerleme kaydediyorsunuz. Ama İskoçya büyük.
Edinburgh veya başka bir yere de gidebilirdim.

- Önsözlerime güvendim diyelim. Bana sık sık sevgili dostu-
nuz Profesör William Maclean'den söz etmişsiniz. Üniversiteyi
aradım ve Bayan Dovvson adında biri kentte olduğunuzu teyit et-
ti. Alışkanlıklarınızı ender olarak değiştiriyorsunuz Bayan Gray,
Argyll'den çok daha rahat başka oteller de var.

- Evet ama fiyatları değişiyor. Herhalde bu takibe sırf ayık
olup olmadığımı öğrenme zevkini tatmak için girişmediniz.

- Lütfen Bayan Gray, rica ediyorum. Duyduğum yakınlıktan
kaynaklanan bir sözü kötü değerlendirmeyin. Size söyledim, sı-
zin için endişe ediyorum.

- Bu ilginiz beni duygulandırdı. Şimdi söyleyin bakalım, telefo-
nunuzun sebebi nedir?

Stuart söyleyeceklerini kafasında toparlıyormuşçasma bir ses-
sizlik oldu:

- Şu an önümde dün akşam sizin evde aldığım notlar var. Eğer
yanlışım varsa lütfen düzeltin: "Kırk yaşlarında bir adamdı, he-
men hemen kel, patlak gözlü. Alnında bir yara izi vardı." Kurba-
nın tarifi böyleydi, değil mi?

- Tamamen.

Clarissa'nın sesindeki gerginlik biraz daha artmıştı.

Yeniden sessizlik oldu.

- Onu bulduk, yani cesedi demek istiyorum.

-Ne?

Sorudan çok bir çılgınlık bu.

- Turistler Brodick ile Corrie arasındaki yolun kenarında, hen-
dekte yatan bir ceset olduğunu haber verdi. Olay yerine varır var-

maz adamın sizin verdiğiniz tarife inanılmayacak derecede uyduğunu fark ettim; kel, kırk yaşlarında, patlak gözlü ve özellikle de alnındaki yara izi.

- Gördünüz mü?

-Ee... Ben...

- Ne oldu Stuart? Tatmin olmadınız mı? Daha ne istiyorsunuz? Size doğum tarihi ile boynunun çevre ölçüsünü de vereyim mi?

- Boyun dediniz de, tam da ondan söz edecektim...

- Söyleyin.

- Bulduğumuz cesedin boynu kesik değil, öldürülmüş. *Ama ensesine yediği bir kurşunla.*

Yaşlı kadının vücudu bir anda buz kesti.

- Ama bu nasıl olur? Emin misiniz?

- Bayan Gray, sizin gözünüzde Archie Rhodenbarr ile kıyaslanamayacağımı biliyorum. Yine de bıçak yarası ile tabanca yarasını birbirinden ayırt edebileceğimi kabul ediniz.

- Hayır, kendimi yanlış ifade ettim. Aynı kişiler olduğundan emin misiniz demek istemiştım. Bulduğunuz adam size tarif ettiğime gerçekten benziyor mu?

- Şöyle diyelim, birkaç saat arayla kel, kırk yaşlarında, patlak gözlü, alnında yara izi olan, her ikisi de sabaha karşı bir ile iki saatleri arasında bizim adada ölmüş iki cesede ender rastlanır.

- Maktulün kimliğini teşhis edebildiniz mi?

- Coleraine'de oturan Roddy O'Casey adında biriymiş.

- Coleraine mi? Kuzey İrlanda'da, değil mi? O zaman bu bir turist? Ya da belki iş için gelmiş biri?

- Bütün olasılıklar düşünülebilir. Adli tıp IRA'daki bir iç hesaplaşma ihtimali üzerinde de duruyor.

Romancı kadın cevap vermeyince sordu:

- Ya sizin tarafınızda? Yeni bir şey var mı?

Az kalsın not defterinden söz edecekti ama dilini tuttu. Bu cmun *kendi işiydi.*

- Hayır. Hiçbir şey yok, dedi soğuk bir sesle.

- Çok iyi. Eğer başka bir şey bulursak size haber vermeyi ihmal etmeyeceğim. Glasgow'da güzel vakit geçirmenizi dilerim Bayan Gray. Belfry'de akşam yemeği yemeği unutmayın. Yemekleri lezizdir.

Telefonu tam kapatmak üzereydi ki, Stuart'ın konuya noktayı koyan sesini duydu:

- Endişelenmeyin. Lütfen bu telefonun da *dostane* olduğuna inanın.

- Ahizeyi yerine koydu.

- Ne oldu⁹ diye endişeyle sordu Maclean.

Kayıtsız bir sesle Stuart'tan aldığı bilgileri ilettili.

Janet Clarissa'ya şüpheli bir bakış fırlattı.

- Söyleyin sevgili dostum, bize yeni bir roman hazırlamadığınızdan emin misiniz?

- Ben bir romancıyım, katil değilim, üstelik uzun yaşamım boyunca birilerini gebertme isteğinin içimden sık sık geçmiş olmasına rağmen.

- Bu inanılmaz, dedi Maclean. Bu olay yeterince tuhaf görünüyordu, artık akıldışı buluyorum. Bu bana...

- Akıldışı olan senin uyuşukluğun, yaşlandın Willy.

- İşte beni yaralayan bir saptama.

- Dinle beni! Cambridge Araştırma Merkezi'nde çalıştığın dönemi hatırlıyorum. Dünyada hiçbir şey, ben bile seni çalışmalardan koparamazdı. İçinde bir ateş ve tutku vardı. Geceler boyunca bir tek rakam üzerinde çalışır, ancak sonucunu bulduğunda peşini bırakırdın. Ve şimdi... Ellerinin arasında şifrelenmiş bir metin var. Metin cinayetlerle ilgili. Cinayetler senin en yakın arkadaşını ilgilendiriyor, peki şu ana kadar sen ne yaptın? Hiçbir şey. Bütün bir günü bu işe kafa yormadan geçirdin.

Maclean kendini savunmak istedi ama karısı saldırısını sürdürdü:

- Merak Willy... Merak sizi terk ediyor ve bu da sıkıntıya neden oluyor. Daha birkaç yıl önce hayat doluydun. Alevini yitirdin.

- Aniden acımasızlaştın.

Kadın bıkkın bir hareket yaptı.

- Acımasız değil... Gerçekçi...

Dişlerini sıktı ve kuru bir ifadeyle konuştu:

- Sofraya oturmayı teklif ediyorum.

Akşam yemeği ağır bir havada geçti. Çiftin adeta pusudaymış gibi birbirini kolladığı hissediliyordu. Ortam iyice boğucu olmuştu ki, Janet, yemeğin sonuna doğru, bir dizi tuhaf şey anlatmaya koyuldu. Ne oluyordu ona? Benliğine başka güçler hâkim olsa bundan farklı davranmazdı. Ev sahibesinin bir anlık yokluğundan faydalanan Clarissa, Maclean'in kulağına eğildi:

- Saygısızlığımı bağışlayın ama, Janet hasta olmasın sakın? Çok yorgun görünüyor, çok... farklı.

- Yani siz de bunun farkına vardınız...

- Elbette. Neler oluyor?

- Belki de hastadır, diye atıldı Morcar.

- Hiçbir şey bilmiyorum, diye homurdandı Maclean. Sanki bir süredir kişiliği ikiye bölünmüş gibi. Bana nasıl davrandığını gör-
dünüz mü?

- Ve hiçbir şey yemedi.

- Üç gündür böyle. Her türlü yemeği geri çeviriyor.

Asabi bir biçimde sakalını sıvazladı.

- Durumu böyle devam ederse doktora götüreceğim.

- Bunu daha önce yapmalıydınız. Yapmalıydınız William. Bek-
lemeyin. Sizi endişelendirmek istemem ama...

Romancı kadının sesi neredeyse işitilmez oldu:

Kötü şeyler seziyorum.

Clarissa saatine baktı. Sabahın onuydu. William yarım saatten fazla gecikmişti. Oysa vaktinde geleceğine söz vermişti, zaten hep vaktinde gelirdi. Clarissa Janet'i düşündü; başına tatsız bir şey gelmemesi için dua etti. Zavallı kadın, bir gece önce koltuğa gömülmüş, bütün gece boyunca tek kelime etmeden boşluğa bakmak ve tüm varlığını kemiren bir acı çekiyormuşçasına yumruklarını sıkarakla yetinmişti. Clarissa'nın gittiğinin farkına varmış mıydı acaba?

Yaşlı kadın Chesterfield koltuğun üzerinden kalkıp Gilmorehill kampüsüne bakan pencereye kadar gitti. Tek bir canlı izi yoktu, etrafa hâkim olan neredeyse doğaüstü sessizlikte, zaman zaman yapılar arasında geçen rüzgârın çıkardığı gürültü duyuluyordu.

Bu olayın peşini bırakıp Lamlash'in sükûnetine yeniden kavuşma arzusu, uyandığı andan itibaren kendisini sarmıştı. Uyuyabilmiş miydi peki? Sadece korkunç rüyalar ve sıkıntılı görüntülerle sonlanan dört veya beş saatlik bir uyku. Bu olayın peşinden gitmenin ne faydası vardı? Bu tip maceralara atılacak yaşta değildi. Neyi ispatlamaya çalışıyordu? Kime?

- Bayan Gray?

Sesi duyunca yerinden sıçradı.

Bayan Dowson'dı.

- Özür dilerim, sizi korkuttum mu?

Clarissa soruyu geçiştirdi.

- Profesörden haber var mı?

Sekreter her zamankinden daha da çılgına dönmüş bir hale büründü.

- Bayan Maclean rahatsızlanmış. Bay Maclean haber verdi.

Clarissa'nın rengi attı.

- Hangi hastanede?
- Southern General.
- Adres, adresi biliyor musunuz?
- 1345 Govan yolu. Profesör size şunu söylememi istedi... Yaşlı kadın hızla yağmurluğunu aldı.

Solgun yüzü ve şişmiş gözleriyle doktorun muayenehanesinde ayakta duran Maclean, kendisine anlatılanları yorumlamakta güçlük çekiyordu.

- Karımın delirdiğini mi söylemek istiyorsunuz?
- Hayır Profesör Maclean, ben asla delilikten söz etmedim.
- Ama bir sendrom, bir sendromun adı geçti.
- Cotard sendromu. Evet. Ama bu delilik değil, yalnızca bir çeşit psikoz, psikoz da...
- Psikozun ne olduğunu biliyorum! Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Janet'i artık tanıyamıyorum. Karım değil sanki. Bir yabancı.

Hıçkırığını bastırdı:

- O artık benim karım değil.
- Size cevap vermeden önce bir soru sormak istiyorum: Bayan Maclean'in ipokondriya⁷ rahatsızlığı var mıydı?
- Janet'te mi? İpokondriya mı? Asla! Kırk yıllık birlikteliğimiz boyunca bir kez bile herhangi bir şeyden sızlandığımı duymadım. Migren ağrıları dışında taş gibiydi. Neden sordunuz?
- Çünkü Cotard sendromunun kaynağı esas olarak ipokondriyadır. Daha sonra, gün geçtikçe kişi vücudunun değişim gösterdiği inancına kapılır ve bu değişimi bir imha, kendisinin ya da vücudundan bir parçanın varolmadığı şeklinde algılar.
- Varolmamamı?
- Kendini yadsıma diyelim. Hasta, organlarının, vücudunun gerçekliğini yok saymaya başlar. Çok karmaşık bir durum. Bazı durumlarda, tuhaf bir şekilde bu yadsıma fikrine ölümsüzlük düşüncesi de eklenir. Hasta, asla ölmeyeceğine ve sonsuza dek ıstırak çekeceğine inanarak bastınlamaz bir iç sıkıntısının altında ezilir. Bunlar sendromun yalnızca bazı belirtileri. Başka şeyler de var.
- Saçmalık bu! Janet yaşamdan hep zevk alırdı. Bana söyledikleriniz rahatsız, hastalıklı bir kişiliğe işaret ediyor.
- Şu anda klinik olarak bulunduğu durum bu.

7. Hastalık hastalığı, (ç.n.)

- Size yalvarıyorum, mantıklı olun! Kısa süreden beri tuhaf davranışlar içinde olduğunu kabul ediyorum; iştahını kaybettiği ve bazen beni etkileyen bir sessizliğe büründüğü de bir gerçek. Ama tüm bunlar üç günden beri... Üç! Psikiyatrik bir hastalık bu kadar hızlı ilerleyemez! Bu imkânsız.

- Hak veriyorum ve itiraf edeyim ki, otuz yıllık meslek hayatımda benzer bir durumla hiç karşılaşmadım. Bununla beraber durum ortada. Bir psikiyatr eşinizle uzun uzun konuştu. Verdiği cevaplar gerçeği daha fazla açığa vuramaz. Daha önce ölümden korktuğu olmuş muydu? Yani demek istediğim, ölüm düşüncesi onu rahatsız eder miydi?

- İhtiyarlamaya başlayan pek çok insandan ne daha fazla, ne daha az. Arada bundan söz ettiğimiz olurdu. Hepsi bu. Bu hastalıkla ilgisi nedir?

- İnsana yaşamının sonunu düşünmeyi engelleyen şey, yaşama doğru yapılan bir hamledir. Yaşama gücünü bu hamlenin içinde buluruz. Cotard sendromuna yakalanmış hastalarda durum böyle değildir. Bunlar kelimenin tam anlamıyla karşılarında duran o önlenebilir vadenin varlığını takıntı haline getirmiştir.

Macleane elleriyle yüzünü kapattı.

- Buna inanmak istemiyorum. Ben hekim değilim, ama hiçbir şey anlamıyorum. Nasıl olur da daha önceden hiçbir sorunu olmayan, bedeni ve ruhu sağlıklı bir canlı bir günde bu hale gelir?

- Size ne diyebilirim ki Profesör. Söyledim, bu durum anlaşılır değil.

- Peki hastalığın seyri konusundaki tahmininiz nedir?

- Bir şeyler söylemek için erken. Onu müşahede altında tutup izleyeceğiz. İçiniz rahat olsun; günleri sayılı filan değil.

Macleane başını önüne eğdi. Karmaşık düşünceler bilincini paramparça ediyordu. Janet'siz yaşamak mı? Ölüdü. Bu kesin. Mırdandı:

Beni olup bitenden haberdar edin, yalvarırım.

Muayenehanenin kapısından henüz çıkmıştı ki Clarissa üzerine atıldı.

- Evet?

- Ya ben şu an aklımı yitiriyorum, ya da karım.

Doktorun söylediklerini elinden geldiğince aktardı:

- Hayatım boyunca somut ve tutarlı sorunlarla karşılaştım. Şimdiyse kendimi hiçbir anlamı olmayan bir denklemin karşısında hissediyorum. Janet bu kadar ani bir biçimde bana anlatılan hale gelemez. Bu anlaşılır gibi değil... Benden bir şeyler gizleniyor.

- Haydi William, ciddi olamazsınız. Doktorlar neden böyle yaparsın ki? Siz de bilirsiniz her birey saldırıyla karşılaştığında farklı biçimde davranır.

"- Hangi saldırı? Daha dün sabah gayet iyiydi! Bayan Dowson'un iletmiş mesajı siz de duydunuz: "Macswreens'ten ekme ve balıkçıdan yarım kilo tuzlanmış ringa balığı." Korkuları olan, vücut organlarının varlığını yok sayan bir kadının derdi olabilir mi bunlar? Haydi Clarissa... Mantığınıza ne oldu?

- Mantığım bana şu anda sizin gerçeği görmezden geldiğinizi söylüyor. Janet sizin söylediğiniz gibi "gayet iyi" değildi, iyi olmaktan çok uzaktı. Size dün gece onu ne kadar değişmiş bulduğumu söylemiştim. Siz de benim endişemi paylaşmıştınız.

Maclean boynunu eğdi.

-Haklısınız... Bilemiyorum... Bilemiyorum...

Clarissa şefkat dolu bir hareketle kolundan tuttu.

- Gelin.

Hastanenin girişinde Maclean'e tavsiyede bulundu:

- Eve dönmelisiniz. Rahatlamaya çalışın.

- Şimdi olmaz. Hemen değil. Evi bomboş göreceksin cesaretim yok. Odamız, onun sevdiği eşyalar...

- William, dostum, neden böyle konuşuyorsunuz. Janet bildiğim kadanyla hâlâ aramızda. Sabırlı ve iyimser olmaktan başka seçeneğiniz yok. Her ikiniz için de iyimser olmalısınız.

Maclean nemli gözlerle Clarissa'ya baktı.

- Evliliğimizin çok sakin olmadığını biliyorum, ama Janet benim her şeyim. Beni anlıyorsunuz, değil mi?

Bir an durdu.

- Hayır, anlayamazsınız. Sevdiğiniz biriyle hiç bu kadar uzun süre birlikte yaşamadınız.

- Doğru, kocamı evlendikten altı yıl sonra kaybettim. Ve itiraf etmeliyim ki, bu bir rahatlama sağladı. Ama evliliğimden önce sevdim ve sanıyorum bir gün size bundan söz etmiştim. Bu yüzden sizi yıkan kaybetme duygusunun ne olduğunu biliyorum.

- Özür dilerim. Artık ne dediğimi bilmiyorum.

Elini Clarissa'nın omzuna koydu.

- Bana kızmayın. Ama yalnız kalmaya ihtiyacım var. Sizi otelinize veya istediğiniz başka bir yere kadar götürüyüm. Daha sonra buluşuruz.

- Tamam. Bununla birlikte, Janet için endişelenen biri daha olduğunu unutmayın.

- Morcar...

- Evet Morcar. Ne de olsa onun büyükannesi. Şok geçirmiş olmalı.

- Üstelik de Janet'in yaşadığı, doğru sözcüğü bulmaya çalıştı, krizi ilk gören kişi oydu. Janet'i mutfakta büzülüp yere oturmuş halde bulan oydu. Onu öyle görünce insanın *içi* acıyordu.

Gözlerini yere indirdi.

- İtiraf ediyorum, bunu söylemekten utanıyorum ama, kızım dünyanın öbür ucunda oturuyor olmasaydı Morcar'ı Londra'ya giden ilk trene bindirirdim.

Clarissa bir an düşündü ve sonra kararlı bir ses tonuyla konuştu:

- Beni burada bekleyin. Hemen geliyorum.

Resepsiyona ilerlemeye başlamıştı bile. Maclean, onun görevli genç bayanlardan biriyle konuştuğunu, ardından da telefon kabine ilerlediğini gördü. Bir süre sonra memnun bir ifadeyle geri döndü.

- Size bir teklifim var. Beni sizin eve götürün. Morcar'ı alıp onu öğle yemeğine çıkaracağım. Siz de böylece gününüzü canınızın istediği gibi kullanıp gücünüzü toplama fırsatı bulursunuz.

- Bu yaptığınız çok fedakârca. Size nasıl teşekkür etmeliyim?

- Kendinizi toparlayarak. Göreceksiniz, Janet iyileşecek. Buna inanıyorum.

Parmağıyla otoparkı işaret etti.

- Gelin. Arabam çok uzakta değil.

Arabanın kapısını açarken sordu:

- Peki kime telefon ettiniz?

Clarissa muzip bir ifade takındı.

- Morcar'ın müstakbel nişanlısına...

Kathleen, Four Aces yazan tabelanın altından geçip kapıyı itti.

Onu ilk fark eden Morcar oldu.

- Arkadaşınız geldi, dedi Clarissa'ya salonda bakman genç kadını göstererek.

- Evet o. Peki o olduğunu nereden bildiniz?

- Uzun boylu, sarışın, mavi gözlü, çilli, afacan ifadeli ve beyaz tenli. Bana onu böyle anlatmamış mıydınız?

- Mükemmel bir belleğiniz var.

Yaşlı kadın işaret etmeye hazırlandığı sırada Kathleen onları görüp masalarına doğru yöneldi.

Clarissa tanıştırdı.

- Size yeni bir dostumu tanıştırayım, Morcar. Kendisi Profesör Maclean'in torunu.

Kathleen başıyla selamladı.

- Birbirlerine benziyorlar.

Romancının yanına oturdu.

- İyi misiniz Bayan Gray?

- İdare eder diyelim.

- Elleriniz hâlâ sıkıntı veriyor mu?

- Alışıyorum.

Garson yanlarına geldi. Mönüyü uzattığı genç kadın onu alıp çabucak tabağının yanına bıraktı:

- Ne sipariş vereceğimi biliyorum. *Fish and chips, ketçap ve kola.*

Clarissa kaşlarını çattı.

- Yemek yemeği istemez miydiniz? Yani gerçek yemekten bahsediyorum.

- Ne yani, balık ve kızarmış patates yemekten sayılmıyor mu?

Romancı ısrar etmedi.

- Ya siz oğlum?

- Karar veremiyorum *finnan-haddies* ile...

- Olamaz, diye bağırdı Kathleen. Sen bundan hoşlanıyor musun? Sütte pişirilmiş fûme morina balığı?

- Ee... Evet. Ne oldu?

- Hiçbir şey. Bu benim dünyada en nefret ettiğim yemektir. Görmeye bile...

Yüzünü buruşturdu ve kendini hemen topladı.

- Özür dilerim.

Morcar tereddüt etmedi.

- *Finnan haddies* ve bir bira.

Ve Kathleen'e doğru ısrarcı bir bakış fırlattı.

- Bana gelince, dedi Clarissa, tavuklu bir salatayla yetineceğim. İçecek olarak da su istiyorum, yalnızca su. Zihnimin açık olması gerekiyor.

Garson yanlarından ayrılır ayrılmaz Kathleen söze girişti:

- İyi ki beni aradınız. Endişeleniyordum. Dün ve bu sabah size ulaşmaya çalıştım. Ama cevap veren olmadı. Yaptığımız son çalışmayla ilgili konuşmak istiyordum.

- Sakın her şeyi sildiğinizi söylemeyin!

- Yo, hayır! Yazdıklarımı yeniden okurken Murray hakkındaki endişeleri iizi düşündüm. Sanırım haklısınız. Okur ondan çok çabuk şüphenecek.

Yanında duran çantayı karıştırdı ve içinden aşağı yukarı on sayfa çıkardı.

- Alın, böylece onları size postalamama gerek kalmadı.
Clarissa kâğıtları alıp çantasına koyacaktı ki karar değiştirdi.
- Gözlüklerim yanımda değil, dedi kâğıt tomarını Morcar'a doğru uzatarak. Rica etsem ilk satırları okuma inceliğini gösterir misiniz?
- Genç adam isteneni yaptı.
- *Yaşlı kadın, zemin kata inen basamakları yaşının elverdiği hızla indi.*
- Hayır. Sonraki paragrafa geçin.
- *Ölmekte olan adamla arasında iki üç metre vardı; hiç şüpheli yoktu adam ölüyordu.*
- Daha aşağısı. "*Burada ne yapıyorsunuz?*" cümlesinden itibaren.
- *Boğazı, âdemelmasının hemen altından kesilmişti. Kesik kesik fışkıran kan halının üzerinde koyu kırmızı bir birikinti oluşturmuştu. Duyduğu korku ve tiksintiyi aşarak...*
- Tamam çok iyi. Teşekkür ederim Morcar.
Kâğıtları aldı ve çantasına yerleştirdi.
- Neler oluyor? diye merakla sordu genç kadın. Canınızı sıkın bir şey mi var?
- Can sıkıntısı tabiri hafif kalır.
Kathleen ne yapacağım bilemez halde gözlerini Clarissa'ya dikti.
- Bayan Gray, diye açıklamaya başladı Morcar, sana yazdırdığı sahneyi yaşadı. Mecazi anlamda değil. Bir adam sen gittikten birkaç saat sonra onun evinde öldürüldü.
- Çılgınca gülme isteği ile inanmazlık arasında bocalayan Kathleen Clarissa'dan bir onay bekledi:
- Arkadaşınız benimle eğleniyor mu?
- Hayır. Anlattığı gerçek.
- Yaşlı kadın olup bitenleri anlattı. Clarissa konuştuğu Kathleen'in yanakları bembeyaz oldu.
- Bu çok korkunç, diye yorumladı, allak bullak olmuştu. Düşünün ki, limana giderken bu zavallıya rastlayabilirdim...
- Mümkün değil. Siz saat 18:30'a doğru ayrıldınız. Eğer feribot tarifesine bakılırsa Brodick'e saat 20:00'da inmiş.
- Ya not defteri? Profesör Maclean çözebildi mi?
- Henüz değil. Bu işle bu sabah ilgilenmemiz gerekiyordu. Size telefonda da söz ettiğim gibi, eşi hastaneye kaldırıldı. Durum böyle olunca not defterini çözmesini isteyemedim. Çok kötüydü.
- Halbuki çözmek lazım! diye söze girdi Morcar. Bu önemli.
- Önemli mi? Kimin için? diye şaşkınlıkla sordu Kathleen.

- Onun için.
- Dalga mı geçiyorsun? Karısı hasta. İçini endişe kemiriyor. Not defteri en son dert edeceği şey.
- Bunun farkındayım. Bunu kafaya takıp dertlendikçe sizde daha fazla iz bırakır. İz bıraktıkça da kafaya daha çok takarsınız.
- Pes doğrusu! dedi Bayan Gray. On dokuz yaşındaki bir beyinde bu denli bilgelik! Tebrik ederim.
- Morcar ısrar etmekle yetindi:
- Bu önemli. Büyükbabam Willy'ye mutlaka yardım etmeliyiz. Yaşlı kadın Kathleen'e sır verir gibi alçak sesle mırıldandı:
- Dostumuz yalnız filozof değil ve yalnızca Cambridge'e kabul edilmekle kalmadı, ayrıca bir Bach tutkunu olduğunu keşfetti.
- Bach mı? Bu çok komik.
- Morcar bu sözde ince bir alay yakaladığını sandı:
- Komik?
- Hayran olduğum iki kişi vardır: Charles Rennie Mackintosh ve Johann Sebastian Bach.
- Rennie kim?..
- Genç kadın kendini kötü hissetti.
- Rennie Mackintosh'u tanımıyor musun?
- Clarissa'ya doğru döndü.
- Duydunuz mu? Üstelik Cambridge'e kabul edilmiş, öyle mi? Rennie Mackintosh tüm zamanların en iyi İskoç mimarıdır. Gerçek bir dâhi. Avrupa'da "Art Nouveau"nun temellerini atan odur. Yaptığı binalardan başka, hazırladığı afişleri, mobilyaları ve iç düzenlemeleri, özellikle de Bayan Cranston'un ünlü çay salonu ile Willow Tea-Room'u mutlaka görmek lazım. Böyle ünlü bir şahsiyet nasıl tanınmaz? Özellikle de İskoç'san.
- Çünkü her şeyi bilmek mümkün değil, diye cevapladı Morcar soğuk ve küçümseyen bir ifadeyle ve ekledi:
- Üstelik mimari hiçbir zaman ilgimi çekmedi. Eminim senin de bilmediğin bir sürü şey vardır.
- Bir süre sustuktan sonra sordu:
- Schrödinger'in kedisinden söz edildiğini duydun mu hiç?
- Genç kızın kocaman açılan gözleri Morcar'ın yüzünde bir memnuniyet tebessümüne yol açtı:
- Bilimsel sohbetinize karıştığım için özür dilerim, diyerek söze girdi Clarissa. Schrödinger'in kedisi de nedir?
- Erwin Schrödinger kuantum fiziğinin önemli isimleri arasında sayılır. Ama özellikle kuantum fiziğinin makroskopik adı verilen, yani kendi ölçeğimizdeki karmaşık nesnelere uygulanmaya

çalışıldığında meydana çıkan saçmalığı göstermek için ortaya atıldığı kedi paradoksuyla ünlüdür.

- Kuantum fiziği... Devam edin lütfen.

- Üzerinde küçük bir pencere olan bir sandığa kediyi koyuyorsunuz. Kutunun bir kenarına bir radyoaktif uranyum atomu ve yalnızca bir dakika çalışacak bir detektör yerleştiriyorsunuz. Bu bir dakika boyunca atomun dışarıya elektron fırlatarak parçalanması için yüzde elli şans var. Bu elektron gidip detektöre çarpacak, bu detektör bir çekici harekete geçirecek, o da kedinin kutusuna yerleştirilmiş bir zehir şişesini kırarak. Kutuyu kapatıp deneyi başlatalım ve pencereden bakmadan önce-kedinin canlı mı yoksa ölü mü olduğunu kendimize soralım.

- Bu aptalca. Kedinin canlı ya da ölü olma ihtimali yarı yarıya.

- Ne yazık ki öyle değil! Düşünün, kuantum fiziği size kedinin kutuya bakmadan önce hem canlı hem de ölü olduğunu söyleyecektir! Kuantum fiziği, atomun üst üste konma ilkesinin uygulanabileceği bir öge olduğunu ifade eder; atom parçacıkları aynı anda üst üste gelmiş ve eşzamanlı pek çok halde bulunur. Yani buna göre birbiriyle uyumsuz görünen iki durum olanaklıdır.

Devam etti:

- Şu ceset hikâyesini ele alalım. Eğer kuantik dünyada yaşamış olsaydı cesedin orada, sizin evinizde bulunduğunu, ama aynı zamanda da orada olmadığını düşünebilirdik.

Kathleen şaşkın bir halde kafasını salladı:

- Kesinlikle hiçbir şey anlamadım. Fakat tebrikler... Schrödinger Mackintosh'a değermiş.

- Bach'a dönsek, diye teklif etti Morcar.

- Sana söyledim, ona hayranım. Üstelik, sayılan dört yüzü geçen tüm bu eserleri, bağırıp çağıran on kadar çocuğun arasında yazdığını düşününce hayranlığım daha da artıyor. Çok iyi bir işi-ne yoğunlaşma örneği.

- Konu hakkında bilgiliymiş gibi görünüyorsun.

- Bilgiliyim, çünkü Bach çalışıyorum.

- Bach mı çalışıyorsun?

- Evet. Ama giderek kötüleşiyor, çünkü derslerden pek zaman kalmıyor.

- Ne kadar güzel, değil mi çocuklar, dedi Bayan Gray. Ortak bir noktanızı keşfettiniz; üstelik özgün bir nokta. Bay Johann Sebastian'ın kuşağınız tarafından çok sevildiğini düşünmüyorum.

Morcar kaşlarını kaldırdı:

- Size bir uyanda bulunmamı ister misiniz Bayan Gray? Gene-

ler hakkında pek bilgili değilsiniz anlaşılır. Bana annemin yaşlı bir kuzenini hatırlatıyorsunuz; yirmi yaşın altındakileri gece kulüpleri, uyuşturucu ve gürültüden başka şeyden hoşlanmayan geri zekâlılar sanırdı.

- Şunu biliniz ki genç adam, ben bunu hiç onaylamıyorum.

-Neyi?

- Yaptığınız karşılaştırmayı. Annenizin kuzeninin kaç yaşında olduğunu bilmiyorum, ama şu "yaşlı" sıfatı bana pek uygun gelmiyor, anladınız mı?

Morcar'ın yüzünde bir gülümseme belirdi:

- Anladım.

Clarissa lokantanın içinde göz gezdirdi.

- Ne yapıyor bu garson!

Garson tam da o sırada yanlarına geldi. Tabakları masaya birararken Morcar Kathleen'e döndü:

- Bach dinlemeyi çok isterdim. Yani seni dinlemeyi kastettim.

- Aklından bile geçirme! Piyanomun kapağını haftalardır kaldırmadım.

- Hiç sorun değil. Bağışlayıcı olmasını bilirim.

Şaşırtıcı bir şekilde ısrar etti:

- Gerçekten Kathleen, bunu çok isterim.

Keyfi kaçan genç kadın, bunun üzerine bir de Clarissa'nın üstelemesini işitti:

- Madem bu kadar istekli görünüyor, bir iyilik yapiver. Kulakları zarar görürse görsün.

- Tamam, diye boyun eğdi Kathleen. Bir gün...

- Neden yemekten sonra değil? diye atıldı Morcar. Nasılsa işin yok...

- Nereden biliyorsun?

Gülümsedi:

- Büyücü Merlin'in oğluyum ben.

www.cizgilforum.com

KRMZ

www.clzplilforum.com

www.cizgilforum.com

www.clzplilforum.com

www.clzplilforum.com

www.clzplilforum.com

Clarissa burnunu cama dayamış, dalgın bir biçimde sokakta gidip gelenleri izliyordu. Yıldızsız akşamın gökyüzünde bulutlar yüzüyordu. Bir fırtına patlamak üzereydi. Belki de akşamın ilk saatlerinden biri çatıların tepesine çöken bu ağırlıktan kurtaracaktı Glasgouv'u.

Neler oluyordu⁹ Kalbini sıkıştıran bu mengenenin kaynağı neydi? Elbette bu his ona yabancı değildi. Doğuştan sıkıntılı olan kendisi değil miydi? Ama bu akşam, hissettikleri farklı, daha kırılğan ve acı vericiydi. Bunda kuşkusuz Janet'in hastalığının payı da vardı. Az önce, William akşam yemeğini hazırladığı sırada *Brittannica* ansiklopedisini okumuştı: "*Cotard sendromu. J. Cotard'ın 1880de açıkladığı olumsuzluma hezeyanı. Hasta başlangıçta, sağlığı konusunda büyük tedirginliğe kapılır ve senesi ezi rahatsızlıkları duyar; organlarının çürüdüğünü düşünür. Senestezi: Duyu organlarının yardımı olmadan her insanın kendi vücudunu belli belirsiz duyması.*" Ansiklopedi maddesi insana ürperti veren diğer başka belirtileri sıralıyordu: "*Korkunç iç kaygısı, şaşkınlık, uyusukluk, kendini suçlama, intihar eğilimi, kendi kendini yargılama, hayal görme. Bazı durumlarda suçluluk duygusu kişiyi hayal ürünü ya da basın yoluyla öğrendiği suçları itiraf etmek üzere polise teslim olmaya kadar götürür.*"

Clarissa ansiklopediyi hızla kapattı; yazılanlar kaldırabileceği gibi değildi.

Zavallı Janet. Çektikleri acıyı hak etmedikleri söylenen tüm bu insanlar. Seçimini şu kişi yerine bu kişi için yapan, kardeşini değil de onu seçen kötü kader. Kimin neden yönettiği bilinmeyen acı piyango.

Bundan yirmi yıl kadar önceydi. Sırnı bazı çevrelerin bildiği sıkıcı akşamlardan birinde yanında oturan kadın hâlâ gözünün muindeydi. Clarissa o zamanlar başarısının doruklanndaydı ve almasını bilen için iyimserlik ve yaşama sevincini aşıyordu. Görünen o ki, söylemi tam tersine, yanındaki kadını ikna edememişti. Ümidin kendisine bile karşıydı. Mutluluk hakkında ise şu özlü sözü etmişti: "Sevgili Bayan Gray, mutluluğun beyaz kâğıtlar üzerine beyaz mürekkeple yazıldığını bilmelisiniz."

Clarissa ısrar etmemiş ve bu neşe kaçırın kadının yanından uzaklaşmıştı.

Davetliler ayrıldığında, sitem etmek için ev sahibesinin yanına gitmişti. Yanma biraz daha az hastalıklı birisini oturtamaz mıydı?

"Hastalıklı mı?.. Onun yaşadıklarını yaşamış olsaydınız, siz de en az o kadar hastalıklı olurdunuz. Tek kızını birkaç ay önce kaybetti; yirmi yaşma yeni girmişti. Nasıl oldu bu? Korkunç olay, kışın Montreal'de meydana geldi. Julie, kızının adı buydu, ilk defa üniversiteye otomobille gidiyordu. Araç bir buz tabakasının üzerinde kaydı. Boynuna sert bir darbe aldı. Hemen oracıkta öldü." Clarissa ne söyleyeceğini bilememişti. "En korkuncu da" diye devam etti ev sahibesi, "bu arabayı iki gün önce annesi, yirminci yaş günü hediyesi olarak vermişti."

Mutluluk beyaz kâğıtlar üzerine beyaz mürekkeple yazılır.

Bu cümle Clarissa'nın beynini uzun süre kemirdi. Belirli bir ayırt ediciliği olmaksızın üzerimize çöken bu tuhafılıklara cevabı nerede bulmalıydı? Her gün yapılan çocukça sorgulamalar, ama insanın kendisini ilgilendirdiğinde taşınması ağır oluyor diye düşündü.

William, *evrimimizin uyumlu ve yapılandırılmış taslaklara tabi olduğu sonucuna vardım* demişti. Janet bu *uyumlu taslaklara* dahil miydi? Buna inanması güç.

- Akşam yemeği hazır!

Yaşlı kadın düşüncelerinden sıyrıldı ve mutfığa gitti. Morcar yerine oturmuştu bile, Maclean ise iştah açıcı görüntüye sahip bifteklerle dolu bir tabağı masanın ortasına koymaktaydı.

Profesörün yüz hatları daha az gergin, gözleri biraz daha parlaktı. Clarissa'dan ayrılıp Glasgovv Green'e gelmeden önce uzun süre yürümüştü. Parkta, belediye atlarıyla ziyaretçilerden uzak sakin bir köşe görünce kendini bir ağacın dibine attı ve tüm evlilik hayatı siyah beyaz bir film gibi gözlerinin önünden akıp gitti. Şimdi kaçırılan trenleri düşünüp muhasebe yapma zamanıydı. Vardığı sonuç, bir erkeğin karısına duyduğu sevgi ne kadar büyük

olursa olsun, bunun kadının duyduğu sevgi kadar büyük olamayacağıydı. Karısı onu kendisine göre çok daha fazla sevmiştir. Ama şimdi kaybettiği zamanı yakalamaya kararlıydı. Janet bilincinde olsun ya da olmasın, ruhunun derinliklerindeki bütün sıkıntıları ortaya çıkarıp, şimdiye dek söylemediği tüm sözcükleri ifade edecekti. Yaşanan kötü olaylar en azından bir işe yaramalıydı; doğru olduğu düşünülen şeyleri sarsıp, kabul edilen her şeyi sorgulamaya iten bir alarmı çalıştırmak.

- Ee Morcar? diye sordu Clarissa. Müzikli öğleden sonranız nasıl geçti? Hayal kırıklığına uğramadınız ya?

- Hiç de değil. Hayranlık uyandıracak kadar güzel çalışıyor. Sana nırım biraz yalan söylemiş.

- Hayır. Kathleen'i tanırım. Mükemmeliyetçidir. Vasat işlerle uğraşmaz.

- Yanınızda uzun zamandır mı çalışıyor?

- Yaklaşık iki yıldır.

Genç adam, beklenmedik sorularından birini yöneltti:

- Hiç sevdiniz mi Bayan Gray?

Yaşlı kadın gözlerini kırıştırdı.

- Hiç sevdim mi?

- Evet. Gençken.

Profesörün tanıklığını istiyordu sanki.

- Torununuz beni giderek daha da şaşırtıyor.

- Ne yaparsınız, o bir Maclean.

- Hatta daha fazlası. Maclean'in kendisi.

Morcar'a döndü:

- Evet. Sevdim. Çok önceleri. Savaştan sonra.

- Çok ilginç...

Clarissa yüzüne hayret ve dikkatle baktı. Morcar hafifçe omuzlarını silkti.

- Doğru. Neredeyse hiç aklımıza getirmeyiz, bazı insanların...

Kullanacağı ifade için tereddüt etti.

- Yaşlıların? diye tamamladı Clarissa.

- Ee... Evet. Yani... Gençlik çağını geçmiş olanların sevmiş ve sevilmiş olduğu aklımıza gelmez.

- Saçma bu. Önce bana ihtiyarlığın varoluşun hangi döneminde başladığını söylemeniz gerekir. İhtiyarların aşk geçmişleri olmadığını mı sanıyorsunuz? Siz nasıl dünyaya geldiniz evladım. İnternet üzerinden mi?

- Aslında böyle düşünmemin nedeni annem ile babam. Onları sevişirken hayal etmekte hep zorlandım.

Macleane gülümsemesine engel olamadı.

- Emin olabilirsiniz. Biz sevdik, biz, ihtiyarlar. Büyükannenizi sevdim, seviyorum. Tutkuyla hem de. Ve emin ol, aşk kitaplarında anlatılan tüm çılgınlıkları biz de yaptık.

Genç adama kararlı bir biçimde bakarak altını çizdi:

- Tüm çılgınlıkları diyorum.

Morcar'ın yanakları biraz kızardı. Özenle konuyu değiştirdi.

- Neye karar verdiniz?

- Hangi konuda?

- Marie Stuart şifresi konusunda.

- Eğer Janet'in başına bunlar gelmeseydi şimdiye kadar bu işe koyulmaz mıydım sanıyorsun? Şu anda bunun için ne istek, ne de cesaretim var.

Yaşlı romancı fark ettirmeden oğlana baktı.

- Hiç kuşku yok, fikirlerinde çok inatçı.

Clarissa haklıydı.

- Bence haksızsın, diye devam etti Morcar. Bunu Janet için yapmalıydın.

- Janet için mi?

- Seni dün akşam hangi konuda eleştirdiğini anımsıyor musun?

Ezberden tekrar etti:

- "İçinde bir ateş ve tutku vardı." Ayrıca: "Daha birkaç yıl önce hayat doluydun. Alevini vitirdin" dedi. Bence seni yeniden işine yoğunlaşmış görse mutlu olurdu.

Macleane cevap olarak kafasını ellerinin arasına aldı ve öylece hareketsiz kaldı. Dua mı ediyordu, yoksa fenalaşmış mıydı?

- Bu genç adamın sözlerine kulak asmayın, diye karşı çıktı Clarissa O...

Profesör aniden ayağa kalkıp masadan ayrıldı.

- Nereye gidiyorsunuz?

- Arşivimi almak için bodruma! Mücadele edeceğim. Bannockburn'deki Robert Bruce gibi olacağım. Altiya karşı üç!

Yağmurla birleşen doğu rüzgârı binanın cephesini dövüyordu.

- Dünyanın sonu geldi, diye söylendi Clarissa. Üstelik hava da soğuk. İyi ki şömineyi yakmışsınız.

Elinde viski bardağıyla ayakta durdu ve çalışma odasındaki kanepeye uzandı. Morcar dedesinin yanına ilişmiş, kâğıt parçaları üzerine yazdığı notları hayranlıkla izliyordu. Maclean'in sol tarafında, içinde birbirini kesen, üst üste gelen bir dizi işaret, harf, sözcük ya da kısaltmaların bulunduğu bir defter vardı. Bun-

ların kiminin hiyerogliflere benzediğini söylemek mümkündür.

Morcar'ın gördüğü tam olarak şuydu:

a b c d e f g h i k l m n o , p q r s t u x y z
Ot N-w-aD9^{o o l}5*"/ •\$WfA £ c 7 3 9

Nulks -ff.!-.-J.<L Dowbleth <T

and for wkh that if but where as of the ftom by

• "7 .! H J 7^A 8 X^A

so not when there this in wich is what say me my wirt

send lfc receave bearer I pray you Mte yourname mync

1 £ t T 1 w H ft > ss

Yarım saat kadar sonra Clarissa çekinerek sordu:

- Evet William. Bir işe yarıyor mu?

William'dan cevap gelmedi.

Şifre çözmeye işlemi sürdükçe, sanki karanlık bir ağ dilbilimcinin yüzünü örtüyormuş hissine kapıldılar. Yüzündeki kırıksıklıklar derinleşiyordu. Gözlerinin altındaki torbalar şişiyor ve mor gölgelerle kaplanıyordu.

Kalemını elinden bıraktığında, görünüşü öyle bir değişime uğramıştı ki, Maclean artık eski Maclean değildi.

Clarissa, odaya hâkim olan ağır havanın etkisiyle yerinden doğruldu.

Zorlukla konuştu.

- William?

William suskunluğunu korudu.

- William! diye yeniden seslendi, kendisini saran, ani olduğu kadar açıklanamaz bir korkuyla.

- Sizi duyuyorum, diye cevapladı Maclean. Gözleri hâlâ dalgındı. İşimi daha bitirmedim. Ama size çok garip bir şeyle karşı karşıya olduğumuzu söyleyebilirim. Hatta bu sözcük bile zayıf kalır.

Clarissa çalışma masasına yaklaştı:

- Ne demek bu?

- Bu sayfaları bulduğunuzda aklınızdan ilk geçen düşünceleri anımsıyor musunuz?

- Elbette. Birinin benimle oyun oynadığını düşünmüştüm.

- Gördüklerim beni de aynı şeyi düşünmeye itiyor. Ama bununla beraber...

Şifreli metinden parçalan yazdığı kâğıtlardan birini eline aldı:

- Oturun ve dikkat kesilip dinleyin:

Tempesta unus⁸

Ona kaygılanmı söyledim. Korkulanından söz ettim. Tüm kanıtları reddetti, bana inanmak istemiyor. Oysa Amram'ın oğlunu tanıyorum. O bir bilge. Sezgileri güçlü biri. Cesaretli bir varlık. Bende her zaman kendisine güvenilebilecek bir kişi izlenimi bıraktı. Tepkisi beni çok şaşırttı. Onu terk ettiğim şu anda kendimi yalnız hissediyorum. Çok yalnız. Acaba neden böyle davrandı? Neden bu şüphecilik? Beni tanıyor. Beni biliyor. Eğer benimki iyimserlik değilse tabii. Yanlıyor. İlah-hel ile konuştum. O da tıpkı benim inandığım gibi düşünüyor: Zulmün yalnızca başlangıcındayız.

Tempesta unus.

Toplantı henüz bitti. Kaniel'in konuşması boyunca Yeşua ile 'Kiralık katili'⁹ izledim. Yüz hatlannda bir rahatsızlık vardı, bu kesin. Özellikle Yeşua Genellikle dingin bir havası olmasına karşın, bu defa sıkıntılar onu kemiriyor gibiydi. Mecdelli kadın ile Yusuf'a sormam artık acil bir gereklilik oldu. Bana yardım etmeyi kabul ederler mi acaba?

Şimdiden üç cinayet! Yeliel, Elemiah ve son olarak da Hekamiah. Sıradaki kim? Kim?

Eadem tempesta¹⁰

Mecdelli kadın haklı. Sert mizaçlı ve çöl insanlarına karşı şüpheyle yaklaşan Amine'nin oğlu araştırmamda bana yol gösterebilir. Ama bunu yapmayı ister mi? Keşke Amran'm ya da Yeşua'nın oğlunun desteğine sahip olabilseydim. Ama Mısırlı inatçılık yapıyor. İçine kapanıyor. Yahudi de beni dinlemeyi reddediyor. Kendimi yalnız hissediyorum. Çok yalnız.

Tempesta unus

Dördüncü cinayet. Bu defa, Simon Barjona, Mikahel'in cesedini buldu. Hemen beni çağırttı. Ah! İçinden kanlar boşalan bu kesik boğazın görüntüsü! Ve o bakış! Hiçliğe bakan o bakış, ışıktan arınmış, büyümüş gözbebekleri nasıl unutulur? Ya o ifade! Nasıl ^Ar umutsuzluğu dışı vuruyordu! Umutsuzluk ve dehşet.

8. Bir zaman, (ç.n.)

9. Özgün metinde Sicair. (ç.n.)

10. Aynı zaman, (ç.n.)

Akıl ermez olanla karşılaşınca ne yapmalı? Ölüm! Hem de burada ölüm!

Ne olacağız? Hangisi olacağız?

Bir sonraki ben mi olacağım? Mengenenin giderek daraldığını hissediyorum.

Bize acıyın!

Yeniden sessizlik hâkim oldu.

Önce Morcar konuştu:

- Siz bundan bir şey anlıyor musunuz? Bu zırvaların yanında şifreli metin bile daha anlaşılır kalıyor. Kim bu ismi anılan insanlar?

Profesör cevap vermek yerine Clarissa'ya sordu.

- Saat kaç?

- 21:15. Neden sordunuz?

Elini telefona uzatıp bir numara çevirdi.

Üç çalıştan sonra karşı taraftan gelen ve bir yabancıya ait olduğu anlaşılan çok kötü şiveli bir ses çınladı:

- Ben Bacovia, dinliyorum.

- Vasile, ben William Maclean. Seni uyandırmadım umarım?

Telefonun öbür ucunda bir kahkaha koptu:

- Beni uyandırman için önce uyumuş olmam gerekirdi! Sen de bilirsin ki uykuyla aram yoktur. Boşa geçen zamandır uyku! Neyse, nasılsın?

- Bana bir iyilik yapmanı isteyecektim. Hemen gelebilir misin?

- Sana mı? Şimdi mi? Havanın nasıl olduğundan haberin yok galiba?

- Farkındayım Vasile. Bu çok önemli. En azından... öyle olduğunu sanıyorum.

Adam tereddüt eder gibiydi, ama bu uzun sürmedi:

- Pekâlâ. Bana güzel bir todty hazırla. Geliyorum.

William telefonu kapattı.

- Neler olduğunu bir de bana anlatsanız, diye geveledi Clarissa.

Dilbilimci masasının etrafından dolaşp şöminenin yanına gitti.

- Beni uzun zamandır tanıyorsunuz. Zırva hikâyelerden etkilenecek bir adam olmadığını bilirsiniz. Ama buna karşın, kafamın karıştığını kabul etmeliyim. Üç sebepten ötürü karıştı. Birinci sebep sizin anlattığınız hikâyeye dayanıyor; şu ortaya çıkıp aniden kaybolan ceset. İkincisi kâğıtların dokusu ve cildiyle ilgili; Barington şifresinden söz etmiyorum bile. Sizin de işaret ettiğiniz gibi, bir insanın böyle bir senaryo kurmak için uğraşması mantık-

u değil- Akıl hastası mı? Belki de kaba şakalardan hoşlanan biri? Böyle olduğuna inanmam güç. Üçüncü sebep Müfettiş Stuart'ın söz ettiği, cinayete kurban giden İrlandalı üzerine kurulu. Sizin *kurbanınızla* olan benzerlik. Görüyor musunuz? Çok fazla rastlantı var...

. Ve siz rastlantılara inanmazsınız. Biliyorum.

Morcar yanlarına gelip onlara katıldı.

. Bu metinde bu kadar özel olan şey nedir?

- Ben bir kutsal kitaplar uzmanı değilim. Ama bununla beraber, Yeşua'nın kim olduğunu biliyorum.

- İsa... diye cevapladı Clarissa.

- İsa, diye onayladı Maclean. Size öğretilen Mesih. Çoğu defa unutulur ama o bir Yahudi'ydi. İsa adı Yunanca İesus sözcüğünün değişmesinden elde edilmiş. Ama ismin aslı Yeşua'dır.

Aceleyle devam etti:

- Mecdelli kadına yapılan şu gönderme de var. Bunun Maria Magdalena diye de bilinen Mecdelli Meryem olduğunu anlamak için ilahiyatçı olmak gerekmez.

Dışarıda bir şimşek çaktı. Bir saniye kadar, sarımtırak bir aydınlık çalışma odasını doldurdu ve kayboldu.

- Harika. Hepsi tamam, Yeşua-İsa, günahkâr kadın. Tutarsız cümleler ve acayip isimlerden oluşan bir dizi dışında, bu karga-cık burgacık yazılarda insanı altüst edenin ne olduğunu hâlâ anlamıyorum.

- Ya cinayetler, diye hatırlattı William. Onlar ne olacak?

Masanın üzerinde duran kâğıtlardan birini aldı ve okudu:

- *Şimdiden üç cinayet! Yeliel, Elemiah ve son olarak da He-kamiah. Sıradaki kim? Kim?..*

Clarissa, küçümseyici bir yüz ifadesiyle konuştu:

- Boş laflar...

- Boş laf? Beni şaşkına çeviriyorsunuz! Dehanıza ne oldu Clarissa Gray; o eşsiz çözümlene yeteneğinize, sonuç çıkarma becerinize ne oldu? Beni hayal kırıklığına uğratiyorsunuz. İşte münzevi yaşam sürerek gelinen nokta.

- Biraz saygılı olun Bay Maclean! Bize okuduğunuz zıvalıklanın farkında mısınız? Hayatım boyunca bu kadar anlaşılmaz bir şey duymadım.

Maclean yanıt vermek yerine yüksek sesle ezberden okudu: *'Ah! İçinden kanlar boşalan bu kesik boğazın görüntüsü! Ve bakış! Hiçliğe bakan o bakış, ışığından arınmış, büyümüş Sözbebekleri nasıl unutulur? Ya o ifade! Nasıl bir umutsuzlu-*

ğu dışa vuruyordu! Umutsuzluk ve dehşet.

Kâğıdı yaşlı kadına uzattı.

- Birkaç ayrıntı dışında, evinizde bulduğunuz cesetle ilgili be-
timlemenize benzemiyor mu? Biliyorsunuz, bende fil hafızası var!
Söylediklerinizi tekrar edeyim: "Boğazı, âdemelmasının hemen al-
tından kesilmişti ve kanı halının üzerine yayılıyordu." Sonra vurgu-
ladınız: "Ya o yüz ifadesi! Ne büyük bir umutsuzluğu dışa vuruyor-
du! Umutsuzluk ve dehşet." Sözcükler bunlardı. Aynı sözcükler!

Dilbilimci ellerini beline koydu ve meydan okurcasına Claris-
sa'yabaktı:

- Boş laflar mı?

Yaşlı kadının gözbebeklerini bir karaltı kapladı. Profesörün
elindeki kâğıdı çekip aldı ve okumaya koyuldu. Bitirince, sarsıl-
mış bir biçimde başını kaldırdı:

- Çağırduğunuz o adam kim?

- Vasile. Vasile Bacovia. Üniversitede dinler tarihi profesörü ve
aralarında İbranice de olmak üzere altı dili çok iyi biliyor.

- Bacovia mı?

- Yaklaşık altmış yıl önce Bükreş'te doğmuş. Benim dostum, ama
her şeyden önce parlak bir zekâ. Yirmi bir yaşında felsefe lisansı
yapmış, altı yıl sonra doktor unvanı kazanmış. Çok sayıda eser ya-
zıp, Avrupa'yı bir uçtan diğerine dolaşıp konferanslara ve kolok-
yumlara katılmış. Dönemin Romanya'sındaki siyasi rejim açısından
bu sıradışı bir ayrıcalık. 1985'te Glasgouv Üniversitesi kendisine din-
ler tarihi kürsüsünü teklif ettiğinde hiç tereddüt etmedi.

- Bize yardımcı olabileceğini mi düşünüyorsun? diye sordu
Morcar.

- Büyük ihtimalle evet.

Alçak sesle ekledi:

- Ona ihtiyacımız olacak...

Yeniden bir gök gürültüsü duyuldu. Ses o kadar güçlüydü ki,
neredeyse kapının zili duyulmayacaktı. Maclean açmak için koş-
tu. Altmış yaşlarında bir adam eşikte duruyordu. Morcar ona ba-
karken, bu yaşına kadar hiç bu kadar şişman ve yağlı birini gör-
mediğini düşündü. Üstelik de kolları ve bacakları kısaydı, yuvar-
lak ve tombul suratında siyah kalın bıyıkları vardı.

- Lanet olası hava! diye küfretti adam, üzerinden sular sızan
şemsiyesini katlarken. Berbat bir yağmur var! Beni sevdiğini söy-
le Maclean, yoksa çeker giderim.

Yürümekten çok yuvarlanmayı andıran bir biçimde daireye
girdi.

Bu iğrenç havada insan ancak sevdiği kadın için dışarı çıkar!
Bir anda Clarissa ve Morcar'ın da odada olduğunu görünce ko-
nuyu uzatmadı:

. Ah! Özür dilerim.

- Özür dilemenize gerek yok Beyefendi. Haklısınız.

Yarım yamalak bir gülümsemeyle ekledi:

. Kadınlar için gösterdiğiniz iltifata gelince... Ne yazık ki sık sık yağmur yağıyor ve kibar erkeklere giderek daha az rastlanıyor. Geldiğiniz için bir madalyayı hak ettiniz.

Vasile Bacovia öne doğru bir adım attı, yaşlı kadının kendisini uzattığı eli tuttu ve eğilerek dudaklarını hafifçe değirdi.

- Vasile Bacovia. Saygılarımı sunarım Hanımefendi...

Macleane tanıştırdı:

- Bayan Clarissa Gray. Ondan söz edildiğini mutlaka duymuşsundur.

Bacovia'nın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

- Bayan Gray! diye ısrar etti ev sahibi. Polisiye roman yazarı

- Ee... Ben bu tip kitapları hiç okumam. Pek zamanım yok.

- Özür dilemenize gerek yok Beyefendi, diye atıldı romancı

Ve ekledi:

- Benimkiler dışında hepsi o kadar yavan ki.

Maclean'in verdiği notlara hızlıca göz attıktan sonra kendisine sunulan viskili grog'un¹¹ son yudumunu bir dikişte içti:

- Eğlenceli, diye yaptı ilk yorumunu. Çok eğlenceli.

Şişman vücudunu zar zor koltuğa yerleştirmeye çalıştı.

- Ne diyeyim? Açıklamalarınızı dinledim. Kabul etmeliyim ki bu olay oldukça tuhaf; özellikle buhar olup uçan şu ceset ve Lam-lash'ten onlarca mil ötede bulunan ikizi. Eğer ölümler olmasaydı bu dinlediğim saçma sapan sözlere bir gram bile önem vermezdim. Ama madem durum böyle, sizi not defterinin içeriğiyle ilgili aydınlatmaya hazırım...

- İlk sayfalar, diye düzeltti Maclean. Daha yalnızca dört sayfanın şifresini çözdüm.

- İlk sayfalar... Burada sizin şu ana kadar bilmediğiniz yeni bir şey bulamadım: Bunlar gerçekten de Kitabı Mukaddes'te adı geçen kişiler. Geri kalanına gelince...

Yetersizliğini vurgulamak, belki de ilgisiz olduğunu anlatmak isteyen bir hareket yaptı.

- Peki kim bu şahsiyetler? diye sordu yaşlı kadın.

- Bunları sırasıyla ele alalım: "Amran'ın oğlu", hiç şüphe yok...

Söz konusu olan Moşe'dir.

- Moşe? diye tekrarladı Clarissa.

- İsterseniz Musa diyelim.

- Musa Peygamber?

- Onun kadar ünlü başka birini tanımıyorum Hanımefendi. Evet Musa Peygamber. Tevrat bize onun Amran ile Yoşevet'in oğlu olduğunu belirtir, isminin kökenine gelince, bu bir muamma.

Yüzyıllardır yorumcular bize tutarlı bir açıklama vermek için di-

11. Kaynatılmış şekerli su, rom ya da şarap karışımı içecek, (ç n.)

dinip duruyor. Bu konuda sayısız varsayım inceledim, hiçbiri ikna edici gelmedi. Bunların arasında en yaygın olanı, ismin kökeninin Musa'nın içinde bulunduğu andaki durumdan esinlendiğini söyler. Yani, papirüs yapraklarından yapılma beşiği içinde Nil'de bulan Mısırlı prensesin onu "sulardan çıkardığı" için Moşe ismini tercih ettiği'dir. İbranicede *meshiti* sözcüğü "sular" anlamına gelir. Bu kurgu gülünçtür, zira safkan bir Mısırlı olan firavunun kızının İbrani dilbilgisini çok iyi bildiğini üstü kapalı dile getirir.

- Pek çok varsayımdan söz etmiştiniz, diye hatırlattı Clarissa.

- Ah evet! Ve size bunların tümünü sıralamayacağım! Bununla beraber, Freud tarafından ortaya konan kuram kusursuz olmasa da benim tercihim. Viyanah ünlü psikanaliste göre Musa, Mısır dilindeki "çocuk" ya da "birinin oğlu" anlamına gelen "mosis" veya "mose" sözcüğünün çeviri yazısıdır. Böylece içinde Thoutmosis veya Ptahmosis gibi isimlerin yazılı olduğu uzun listeye dahil oluyor. Eğer Kitabı Mukaddes'e ait tabuları yıkan bu saygısız yöntemi benimseyecek olursak, Mısırlı adı taşıyan bir Musa varsayımı bana imkânsız görünmüyor.

Dışarıda rüzgâr etkisini artırmıştı ve kulakları sağır eden bir fırtına vardı.

- Şu not defterine geri dönsek, diye teklif etti romancı kadın. Gözle görülür biçimde sabırsızlanarak. Anılan diğer isimlerle ilgili ne var?

- *Yeşua...* Yeşua İbranicede "Yahve (Rab) kurtarır" anlamına gelir. Keyfi kurgulamalara bakacak olursak, onun öyküsü Musa isminin kökeni kadar belirsizdir.

Clarissa divanın üzerinde sıçradı:

- Yani İsa'nın varolmamış olabileceğini mi söylemek istiyorsunuz?

Vasile Bacovia kadını sakinleştirmeye çalıştı:

- Böyle bir düşünce benden uzak dursun; ama şöyle diyebiliriz, İsa'nın varlığına şahitlik eden tek şey kendi yazmadığı metinlerdir ve yaşamı boyunca yaptığı tek yazma eylemi parmağıyla kumun üzerine çizdiği bir sözcükten ibarettir.

- Ne önemi var? diye itiraz etti Bayan Gray. Çoğu dinlerin kurucularının bir özelliği değil midir bu? Ne Muhammed, ne de Musa tek kelime yazmıştır. Başka alanlarda da, örneğin Batı felsefesinin temel direği Sokrates'i ve hatta Buda'yı sayabiliriz. Onların varlıklarını sırf bu sebeple sorgulayabilir miyiz?

Bacovia ellerini şişman göbeği üstünde kavuşturdu:

- Haklısınız Bayan Gray. Bununla beraber bir konuyu düzelt-

meme izin verin. Hıristiyanlar ve Müslümanlar için sorun olmasa da, Yahudilerin gözünde Musa Eski Ahit'i meydana getiren beş kitabın yazan muamelesi görür.

- Ya *İndiler*¹² diye ısrarla sordu Clarissa. *Resullerin İşleri*¹³ Onlar ne olacak?

- Sizi temin ederim, bunları ne yok sayıyorum ne de reddediyorum. Ancak, işte bir dinler tarihçisi olarak, tıpkı bir ağır ceza hâkimi gibi kanıtları düşünüp iyice tartmak gibi bir ilkem var: Olgular, yalnızca olgular. Eğer doğru anladıysam, siz polisiye romanlar yazıyorsunuz, değil mi?

Bayan Gray cevaptan çok gurultuyu andıran bir ses çıkardı.

- İnanıyorum ki, siz de suçlunuzu yaratırken onun aleyhinde elle tutulur kanıtlar olması için kendinizi zorluyorsunuzdur. İşte ben kulunuz da aynı biçimde davranıyorum.

Tekrar etti:

- Olgular, yalnızca olgular. Ve inanın değişik kutsal metinlerde anılanların çoğu gerçek bir adalet mahkemesi tarafından asla aklanamazdı. Luka'nın İsa'nın doğumunu anlattığı bölümü anımsıyor musunuz? Kral Herodes'un hükümdarlığı döneminde Cebrail Nasıra'ya geliyor ve Yusuf adlı bir adamla nişanlı olan Meryem adındaki bakireye sesleniyor. Cebrail genç kıza haber veriyor: "Korkma Meryem; çünkü Tanrı önünde inayet buldun. Ve işte gebe kalıp bir oğlan doğuracaksın ve adını İsa koyacaksın."

Bacovia işaretparmağını kaldırdı.

- Hatırlayın: "Bu Herodes'in hükümdarlığı sırasında oldu" ve özellikle vurguluyorum, çünkü aynı adı taşıyan birçok kral var ve burada söz konusu olan Büyük Herodes'tir. Luka şöyle devam ediyor: "Ve vaki oldu ki, o günlerde bütün dünyanın tahriri¹⁴ yapılsın diye Kayser Augustus tarafından buyruk çıkarıldı. Kirinius'un Suriye valisi olduğu zamanda yapılan ilk tahrir buydu." Tutarlılığın nerede olduğunu görebiliyor musunuz?

Kendisini dinleyenlerin cevap vermesine fırsat bırakmadan devam etti:

- Tarihsel açıdan bağdaşmayan iki veriyle karşı karşıyayız. Herodes'in hangi yıl ve yaklaşık hangi gün öldüğünü biliyoruz: Yahudi paskalyasından bir hafta önce, *miladımızdan önceki* dördüncü yılın 12 ile 13 martı arasında. Pek çok şahidin anlattığı üzere bir güneş tutulmasından sonra oluyor. Kirinius ile ilgili kısma gelince, gerçek-

12. Yeni Ahit'in bölümleri, (ç. n.)

13. Yeni Ahit'te bir bölümün adı. (ç.n.)

14. Sayımı, (ç. n.)

ten de Suriye'de görevliydi, ama yalnızca *bizim miladımızın* altıncı veya yedinci yılından, yani ünlü sayımın olduğu yüdan itibaren.

Maclean, Clarissa ve Morcar'ın kendisine hak vermesini bekler gibi devam etti:

- Herodes *miladımızdan önceki* dördüncü yılda öldüğüne göre, Meryem'e verilen haber *bu tarihten sonra* gerçekleşmiş olmaz. Çünkü bunun Herodes'un hükümdarlığı sırasında olduğu söyleniyor. Aynı fikirde misiniz?

Maclean ve Clarissa kabul etmekten başka bir şey yapamadı.

- Sayıma gelince, en erken, Kirinius'un atandığı yılda, yani miladımızın altıncı yılında gerçekleşti.

Biraz nefes aldı.

- Sonuç olarak, Meryem yaklaşık on yıl hamile kalmış olmalı! Böylece...

- Bay Bacovia, diye sözünü kesti yaşlı kadın. Karşınızda inançlı biri var. Anne tarafından Katolik, baba tarafından Protestan. Dini vecibeleri yerine getirmediğimi itiraf ediyorum, ama yine de inanç sahibiyim. Ne söylemeye çalışıyorsunuz?

Bacovia gülmeye başladı.

- Sizi temin ederim ki inancınızı altüst etmeye değil, kutsal metinlerin çelişki ve anlamsızlıklarla dolu olduğunu söylemeye çalışıyorum.

O ana kadar sakince dinlemekle yetinen Morcar tartışmaya katılmaya karar verdi:

- Peki ya İncil'lerden ne haber? Din eğitimi derslerinde bize hep onların olayların görgü tanıklarına ait eserler olduğu söylenirdi. Bu yanlış mıydı?

- Güzel soru evlat. Bu tanıklıklar tabii ki var, ama kesinlikten uzaklar. Adın Morcar değil mi?

- Evet.

- Peki Morcar, her çeviride anlamını bozma veya aslına ihanetle karşılaştığını bilmiyor olamazsın. İtalyanlar *traduttore, traditore*¹ derler. Havariler ne kadar Yunanca konuşmaya ve yazmaya başlamış olursa olsunlar, şahsen tahmin ediyorum, düşünce yapıları en az o kadar Arami kalmıştı. Bir dilde düşünüp diğerinde yazmak hiçbir zaman tehlikesiz olamaz.

İlahiyatçı oturduğu koltuktan güçlkle kalktı ve Maclean'e döndü.

- Bu tartışma beni susattı. Biran var mı?

Profesör mutfağa giderken Morcar da yerinden kalktı.

- Ben yatmaya gidiyorum, dedi genç adam. Gözlerim kapanıyor. İtiraf etmeliyim ki bu tartışma başımı döndürdü biraz.

Bayan Gray, Bacovia ve büyükbabasını selamlayıp çekildi.

- Pekâlâ, dedi ilahiyatçı Clarissa'ya bakarak. Bu bilgiler size neyi esinliyor?

Yaşlı kadın cevap vermedi. Aklı kafasını dolduran karmaşık düşünceler yüzünden başka yerdeydi. Her şey polisiye bir olayla başlamıştı. Eğer ceset anlaşılabilir biçimde ortadan kaybolmamış olsaydı, karşılaştığı sahne son derece sıradandı. Ve şu an büyük bir patlama yaşanıyordu. Aşın derecede karmaşık bir maceraya, her kartını tek tek keşfetmek zorunda kalacağı bir çeşit sabir oyununa tanıklık mı ediyorum diye kendi kendine sordu.

Elini Bacovia'ya doğru uzattı.

- William'ın aldığı notları bana verebilir misiniz rica etsem?

İlahiyatçı isteneni yaptı.

Yaşlı kadın kâğıtları hızla gözden geçirdi:

- Peki ya "Kiralık katil", "Amine'nin oğlu", "Simon Barjona" ve Yeliel, Elemiah, Kaliel, Hekamiah gibi ses olarak birbirini andıran tüm bu İbranice isimler ne oluyor?

- Esasında kiralık katilin Yahuda olması lazım. Olması lazım diyorum, çünkü Kitabı Mukaddes'teki pek çok şahsiyet gibi onun ismi de sorun yaratanlardan. Kimileri Yahuda İskaryot'un adını Yahudi tarihçi Flavios İosephos'un¹⁶ Roma işgaline şiddetle karşı çıkan milliyetçi bir akım olan Gayurlar için kullandığı Latince *sicarii* yani "kiralık katiller", "hançerli adamlar" sözcüğünden türediğini söyler.

Ayakta durmaktan gücü tükenen Bacovia, derin bir iç çekerek kendini koltuğun üzerine bıraktı:

- Şişmanlığın beni nasıl bir sıkıntıya soktuğunu bir bilseniz! Tam bir kâbus. Bazen omuzlarımda bir dinazor taşıyor hissine kapılıyorum.

- Haydi son bir gayret. Kim bu diğerleri?

Soruyu Maclean yanıtladı:

- İah-Hel, Yeliel, Elemiah, Kaliel, Hekamiah, Mihahel. Bir zamanlar aydınlanmış insanlar, eğer gerçekten var iseler, meleklerin bir kimliği ve bir aileye aidiyeti olduğunu buyurmuşlardı.

- Sizi takip edemedim. Melekler mi?

- İah-Hel, Yeliel, Elemiah, Kaliel'in meleklerle ait isimler olduğu var sayılır. Tüm ezoterik eserlerde bunlardan sık sık söz edilir. Kimileri bu kanatlı mahlukların dereceleri, numaraları ve astrolo-

16. Bazı kaynaklarda Mattitiahü ben Yosefha-Kohen diye geçer, (ç.n.)

jik işaretleri olduğunu bile söyler.

Bacovia alaylı bir ifadeyle güldü.

- Ne olur bu anlamsız şeyleri bana yorumlatmayın.

- Ya "Amine'nin oğlu?"

- Hiç kuşku yok ki Peygamber Muhammed'den söz ediliyor. Arapça "Övülmüş" anlamına gelen ismi çok yaygın olarak kullanılırdı. Babasının adı Abdullah, annesinin adı Amine'ydi. Kitaplardan öğrenemeyeceğiniz başkaca ne anlatabilirim?

Suluk aldı.

- Simon Barjona'ya gelince, Petros'tan başkası değil.

- Petrus... Aziz Petrus?

- Asıl adı Aramicede "kaya" anlamına gelen *Kepha* idi. Petros adı bu sözcüğün Yunancadaki karşılığı olan *petra* sözcüğünün eril halinden türetilmiştir.

Kadın kendini boğuluyor hissetti. Etrafındaki her şey dönüyor, sallanıyordu. Aniden ayağa fırladı ve elinde iki birayla odaya dönen Maclean'in üzerine atıldı:

- Biraz cam açamaz mısınız?

- Bu fırtınada mı? Evi su basar.

Yaşlı kadın rahatsız olmuş bir yüz ifadesiyle dönüp yerine oturdu.

- Dostlarım, dedi Bacovia. Eğer soracağınız başka soru yoksa eve dönüp uyuyacağım; en azından deneyeceğim.

- izin verirsen daha sonra yeniden yardımını isteyeceğim, dedi Maclean. Saçmalığına rağmen bu metni çevirmeye devam edeceğim. Kabul eder misin?

- Elbette. En azından bu not defterinin sahibinin bizi nerelere götürmeye çalıştığını öğrenme zevki için bile kabul ederim.

Clarissa'ya döndü.

- Uykusuzluğa iyi gelecek bir tavsiyeniz var mıydı acaba?

- Elbette, diye cevap verdi yaşlı kadın muzipçe: Romanlarımı okuyun.

Bacovia henüz gitmişti ki Bayan Gray ellerini gökyüzüne kaldırdı:

- Bu adam tam bir olay William! Ve iyi bir ikon kırıcı.
- En azından dinsel konulara tam anlamıyla hâkim olduğunu kabul edin.

Kadın küçümser bir ifadeyle elini havada salladı:

- Tek kabul edeceğim şey, eğer XV. yüzyılda yaşasaydı onu neşe içinde ateşe atarlardı.
- Şüphesiz. Ama XV. yüzyılda değiliz ve Galileo ya da Darwin yaşıyor olsaydı aforoz edilme tehlikesiyle karşılaşmadan kendilerini ifade etme hakkına sahip olurlardı.
- Bununla beraber, yine de inançlarla bu biçimde oynanmasını tasvip etmiyorum.

Macleane omuz silkti.

- Üzgünüm şekerim, oynamıyor. O bir bilim adamı, tarihçi. Olayları anlatıyor, onlar üzerinde çalışıyor, iyiyi kötüden ayırma-ya gayret ediyor. Size bir soru sorabilir miyim?

- Tabii.

- Siz öldükten sonra arkanızdan aptalca sözler edilmesini kabul eder miydiniz?

Sesini değiştirerek konuşmaya devam etti:

- Ünlü kadın romancı Bayan Clarissa Gray Mozambik'te doğdu. Romanlarının çoğu başkalarının eserlerinden çalıntıdır. Hemcinslerinden hoşlandığı bilinmektedir ve...

- Yeter artık, komik oluyorsunuz.

- Bu sizi rahatsız ediyor, değil mi? Gördünüz mü, eğer ben de Musa, Muhammed veya İsa olsaydım hakkımda aptalca sözler edilmesi beni çılgına çevirirdi.

- Ben de büyükbabamla aynı fikirdeyim.

Clarissa ve William bakışlarını, kutunun içinden fırlamış bir oyuncak gibi bir anda salonun girişinde beliriveren Morcar'a çevirdi.

- Sen burada ne yapıyorsun?

- Uyuyamıyorum. Başım çatlayacak gibi ağnyor.

Romancı, işaretparmağını tehdit eder gibi uzattı:

- Sizi anladım!

- Yani gerçekten tüm bu elma, yılan ve tufan hikâyelerine inanıyor musunuz?

- Boş konuşmayın! İstiare ne demek bilir misin? Ya mesel? Kitabı Mukaddes çözümlenmesi gereken istiare ve mesellerden ibaret. Onu bu şekilde okumalı, birincil anlamıyla değil. Ateist bir Rumen'in mikroskop merceği altında değil.

Saatine baktı:

- Sabahın ikisi olmuş!

- Son otobüsü de kaçırdınız. Sizi götürüyem, dedi Maclean.

- Kesinlikle olmaz.

- O zaman size bir taksi çağırayım.

- Düşünmeyin bile! Bu saatte en az on sterlin tutar. Yürümeyi tercih ederim. Yağmur dindi otel de çok uzak değil. Hem biraz hava almak iyi gelecek. Ama buna karşın bana bir şemsiye ödünç vermenizi isteyeceğim. Ne olur ne olmaz...

- Çekilmezsiniz, diye sitem etti Maclean.

- Arkadaşınıza şifre çözümünü tamamlayacağınızı söylemişsiniz. Yarın görüşebilir miyiz dersiniz?

- Kesinlikle. Uyanır uyanmaz Janet'i ziyarete gideceğim. Sonra rektörün yöneteceği bir toplantıya katılmam gerekiyor. Öğlene doğru büromda buluşuruz.

- Harika. Yann öğlen görüşürüz o zaman.

Trençkotunun yakalarını eliyle göğsüne bastırıp şiddetli rüzgârın altında hafifçe öne eğildi. Asfalt hâlâ ıslaktı; beş yıl önce büyük paralara Maybole'dan aldığı ayakkabıların yıpranacağını düşündü.

Yürüyor ve Musa, İsa ile diğerleri kafasında sürekli gidip geliyordu.

Bu bilgiler çığından akılda tutulması gereken ne vardı, bu bilgilerin evine gelerek ölen yabancıyla ne gibi bir ilgisi vardı? Bağlantı neredeydi, nerede aramalıydı? Archie Rhodenbarr böyle bir

olay karşısında nasıl davranırdı, diye kendisine sordu. Sükûnetle, belli bir yöntem izleyerek; soruşturup gözlemleyerek.

Dördüncü cinayet. Bir sonraki ben mi olacağım? Mengene- nin giderek daraldığını hissediyorum.

Not defterinden çıkan bu cümleler mozaiği arasından Clarissa üç ya da dördünü aklında tutmuştu.

O da tıpkı benim gibi düşünüyor: Daha zulmün başlangı- cındayız.

Zulmün başlangıcı... Başka cinayetlere mi hazırlanıyorlar?

Bu canavarlıkları kimin yaptığını bulmak için onu böyle hareket etmeye iten sebebi ortaya çıkarmaya çalışmalyız.

Romancı kadın güldüğünü fark etti. Sebep? Sanki tek eksik olan sebebi! Ne zaman? Nerede? Ya şüpheliler? Daha da önemli- si, kurbanın cesedi ve kimliği. Elinde hiçbir şey yoktu. Dosya bomboştu.

Glasgow'da sonsuza kadar kalmayacaktı, ama geri dönmeden önce bu esrarengiz not defterinin şifresinin tamamıyla çözülme- sini bekleyecekti. Öğrenmesi gerekiyordu.

Birkaç yağmur damlası tok bir sesle yağmurluğunun üzerine düştü. Neyse ki otele gelmiş sayılırdı. Maclean'in verdiği şemsiye- yi açıp adımlarını hızlandırdı.

Neredeyse aynı anda, arkasından aceleyle atılan adımların se- sini işitti.

Arkasında biri yürüyordu.

ilk tepkisi geri dönme isteği oldu. Ama cesaret edemedi.

Hızlandı.

Kendisini takip eden de aynını yaptı. Yürüyüşünün ağırlığın- dan, topuklarının yol üzerinde çıkardığı sestten bunun bir erkek olduğu anlaşılıyordu. Yaklaşıyordu.

Ona meydan okumalı mıydı?

Hayır. Bu çok tehlikeli olurdu.

Adımlarını sıklaştırdı.

Argyll Oteli'nin ışıklı tabelası yüz metre kadar ötede görünme- ne başlamıştı. Yüz metre... Yüz mil. Şemsiyeyi daha sıkı kavradı, şu komik silahla kendini savunurkenki görüntüsü geldi gözünün nüne. Sakin olmalı. Soğukkanlılığını korumalı. Akşam yemeğinin geç kalkmış, evine varmaya çalışan biridir mutlaka. Hepsi bu.

Elli metre. Otuz.

Artık yürümüyordu. Neredeyse koşuyordu.

Arkasındakinin mi, yoksa kendisinin soluğu muydu duyduğu?

Bir el omzundan tuttu.

Bir dehşet çığlığı atıp arkasını döndü.

Orada, karanlığın içinde bir adam duruyordu. O kadar yakındaydı ki soluğunu hissedebiliyordu; o kadar yakındı ki kadın yüz hatlarını bile okuyamıyor, kapıldığı korku bunu yapmasına engel oluyordu.

Adam bir şeyler söylemeye çalıştı. Kadın bunun bir tehdit olduğunu anlamıştı.

- Hayır! diye haykırdı. Bırakın beni!

Yabancı bir an geriledi. Bundan faydalanan kadın elindeki açık şemsiyeyi adama fırlatarak otele doğru koştu.

Otele varıp kendisini döner kapıdan içeri atarken az kalsın ellerini sıkıştırıyordu. Resepsiyon görevlisi John, ölümle karşılaşmış gibi duran bu yaşlı kadını görünce bir an donup kaldı. Clarissa nefes nefese kollarına atıldı.

- Neler oluyor Bayan Gray? Ne oldu?

Romancı kadın hıçkırarak kekeledi:

- Birisi... Biri...

Arkasına dönmeden, parmağıyla sokağı gösteriyordu:

- Saldırıya uğradım.

- Saldın mı?

Resepsiyon görevlisi onu dikkatlice lobideki koltuklardan birine oturttu.

- Yaralı mısınız? Bir doktor çağırmamı ister misiniz?

Hayır anlamında başını salladı.

- Bir bardak su ister misiniz?

Kadın bu teklifi de reddetti.

- Bir brendi?

Kabul etti.

- Hemen getiriyorum.

Resepsiyon görevlisi hızla bara doğru gitti.

Yaşlı kadın hareketsizdi, gözü kapıya takılı kalmıştı.

Yeniden hızlanan yağmur şiddetle camlara vuruyordu.

Ona neden saldırılmıştı? Gerçekten saldırıya mı uğramıştı? Gerginliği azalıp kalbinin atışları düzene girdikçe düşünceleri de berraklaşmaya başladı. Verdiği tepkinin bu kadar şiddetli olmasının nedeni son saatlerde yaşadığı sıkıntılar değil miydi? Hatırlayabildiği kadarıyla yabancıнын silahı yoktu. Öyleyse? Belki de çantasını çalmak isteyen bir kapkaççıydı. Hayır. Hayır, bir hırsız saldırısını elini kurbanının omzuna koyarak başlatmaz.

• Erendiniz Bayan Gray. Size sormadan içine biraz şeker de koydum.

Kadın bardağı alıp dudaklarına götürdü. O an tükendiğini sandı.

"Saldırgan" yağmurun altında ayakta duruyor ve kapının karnatları arasından kendisine bakıyordu. Gözlerinde hiçbir öfke ifadesi yoktu; hatta şaşkınlığa benzer bir şey fark ediliyordu. Bardak eleri arasından kayarken adam geri döndü.

- Bayan Gray! İyi misiniz?

İşaretparmağını ileriye doğru uzattı.

- O... Bu o... Yakalayın onu!

Resepsiyon görevlisi yağın yağmura aldırılmadan dışarı fırladı. Sokağın her yanına göz gezdirdi. Karanlıkta hiçbir şey görünmemle birlikte, sokağın boş olduğu fark ediliyordu.

- Üzgünüm Bayan Gray, dedi geri geldiğinde. Kimse yok.

Ekledi:

- Kaçmış olmalı. Polise haber vermemi ister misiniz?

Oturduğu yerde güçlkle doğruldu.

- Hayır. Faydası yok. Her şey için teşekkürler John. Gidip yatacağım.

- Emin misiniz? Bir brendi daha?

- Hayır... Tekrar teşekkürler.

Asansörün aynasında kendini gördü. Zaten derin olan kırışıklıklar daha da derinleşmiş gibiydi. Gözlerinin etrafındaki mor halkalar aşın yorgunluğunu gösteriyordu. Yaşlı bir kadına benzediğini düşündü.

- *Özür dilerim, saatiniz var mı?*

- *Sekizi yirmi beş geçiyor*

- *Sabah tabii'V*

İki gün önce feribotta karşılaştığı genç adam... Elbette! Akşam Maclean'e giderken otobüste görür gibi olduğu adam da oydu. Az önce kendisini çok korkutan kişi de! Demek ki bu kadar zamandır kendisini takip etmişti. Eğer kırk yaş kadar daha genç olsaydı, bu takibi fiziksel güzelliğine bağlama zevkine düşerdi. Ama şimdi? Aynada yansıyan solmuş yüz hatlarına dikkatle baktı. Kendini bu şekilde takip ettiğine bakılırsa, bu çocuk antikalara âşık-tı herhalde: "Karım ihtiyadıkça ona daha çok âşık oluyorum." Mısır bilimci ve Agatha Christie'nin kocası Sir Mallowan'ın bu yorumu insanı gülümsetebilir. Ama ne bu dengesiz adam Sir Mallowan'dı, ne de kendisi Bayan Christie.

Asansörün kapısı onu odasına götürecektir koridora doğru açıldı. Bir süre sonra, odanın ışığını kapatıp beynini kuşatan bin bir düşünceyle örtülerin altına uzanmıştı.

Bu genç adamın evinde ölen kişiyle ilgili olma ihtimali kafan-

da şekillenmeye başlamıştı. Peki neden bu kadar saçma bir şekilde davranmıştı? Kendisini sağda solda izlemek yerine neden daha dolambaçsız bir yola başvurmamıştı? Katilin o olması mümkün müydü? Hayır... Saçma.

Öyleyse bir rastlantı?

Başucu lambasını kapattı ve oda karanlıklara gömüldü.

Oradan birkaç blok ötede, Morcar yatağına oturmuş, uykusuzluğu geçsin diye bekliyordu. Akşam karın boşluğunda oluşan şişkinlik kendisine neredeyse acı veriyordu. Bu gerçek bir ağrı olmasa da, ne olduğunu anlamakta zorluk çektiği bir şeydi. Kulaklarında ve vücudunda inatçı bir biçimde Johann Sebastian'ın müziği çınılıyordu. Müzik Kathleen'in parmakları arasından su gibi akıyor, odayı sağır ediyor, dünyadaki sesleri bastırıyordu. Bu olağanüstü heyecanın sebebi neydi? Kaynağını nereden alıyordu? Morcar bilmiyordu. Morcar bilemezdi, zira böyle bir hissi ilk defa yaşıyordu. Zincirinden boşanmış anlatılamaz bir sarhoşluk ve özellikle bu yoksunluk, bu yoksunluk uçurumu.

Kendi hali geldi gözlerinin önüne, içinde yalnızca piyanonun bulunduğu küçük odada kollarını çapraz bağlamış, genç kızın arkasında ayakta duruyordu. Genç kız başını piyanonun tuşlarına eğmiş, gözleri ıslık ısıldı. Morcar kıza o kadar yakın duruyordu ki, saçlarının veya belki de cildinin kokusunu duyabiliyordu. Bilmiyordu. Farkı anlayamıyordu; tıpkı heyecanının kaynağının Kathleen mi, yoksa Johann Sebastian'ın müziği mi olduğunu kesin olarak anlayamadığı gibi. Bu yeni heyecanın şiddeti anlık mıydı, yoksa sonsuza doğru uzanacak mıydı? Eğer uzansaydı ancak genç kızın varlığının dindirebileceği bir acıyla eşanlamlı olurdu. Evet. Kesinlikle. Ona yakın olsa daha az acı çekecekti. İçini delen gizemli susuzluğu giderene dek onun varlığını, sözcüklerini, sesini içine çekmeye devam etmeliydi. Ancak o zaman iyileşebilirdi. Neyse ki uzun süre beklemeyecekti: Kathleen ile öğlen sularında Willow Tea-Room'da buluşacaktı. Bu buluşmaya önyak olan Kathleen'di. Öğlen yemeği sırasında çok sevdiğinden söz ettiği Mackintosh konusunda Morcar'ın cehaleti onu rahatsız etmiş, genç adamın eksikliklerini tamamlamak için gönüllü olmuştu. Morcar bu teklifi büyük bir uysallık ve istekle kabul etmişti.

Yalnızca birkaç saat daha.

İçini biraz daha rahatlamış bir biçimde gözlerini kapadı ve kendini uykuya bıraktı.

Telefonun zili Clarissa'yı uyandırdı.

Eliyle yoklayarak ahizeyi buldu ve kaldırdı.

- Bayan Gray?

Ses tanıdık değildi.

- Bu kadar erken aradığım için özür dilerim. Sizinle konuşmam gerekiyordu.

- Kimsiniz?

Clarissa televizyon ekranının altındaki saatin parlayan akrep ve yelkovanını gözleriyle seçmeye çalıştı; saat sabahın altısıydı.

Telefonun diğer ucundaki ses cevap verdi:

- Beni tanıyorsunuz... Yani, karşılaşmıştık.

Hiç endişe etmeksizin cevapladı:

- Siz feribottaki genç adamsınız!

- Evet...

- Ve otobüsteki. Bana saldıran!

- Hayır. Hayır. Ben yalnızca sizinle konuşmak istiyordum. Beni çok korkuttunuz...

- Ben mi?

Yaşlı kadın ışığı yaktı.

- Çok yüzsüzünüz! Sık sık böyle oyunlar oynar mısınız? Benimden ne istiyorsunuz?

- Not defteri... Hâlâ sizde mi?

- Not defteri mi? Ama... Bundan nasıl haberiniz oldu? Kim...

- Yalvarırım cevap verin! Not defteri sizde mi?

Clarissa, soruya olumlu cevap verince karşı tarafın rahatlayarak iç geçirdiğini duydu.

- Sakın not defterini yanınızdan ayırmayın! İçindekilerin şifresini en kısa zamanda çözün. Zaman daralıyor Bayan Gray. Geçen her saniye bizi sona yaklaştırıyor. *Kendi sonumuza!*

Karşı taraftan gelen ses öyle hızlı konuşmaya başlamıştı ki, Clarissa takip etmekte zorlanıyordu.

- Rica etsem sorularıma cevap verme nezaketini gösterir misiniz? Kim olduğunuzu bilmek istiyorum. Bu not defterinin varlığından nasıl haberiniz oldu? Ve...

Karşı tarafsözünü kesti:

- Bana kızmayın, yalvarırım. Size kimliğimi söylemem hiçbir işinize yaramaz. Ayrıca söylesem de kimse inanmaz.

- Şu öldürülen adam... onu tanıyor musunuz? Bana cevap verin!

- Evet, çok yakınmadı. Hatta daha da fazla. 0...

Durdu, sözcüklerini seçmeye çalışıyordu.

- İsmi? diye ısrarla sordu Clarissa. İsmi söyleyin!

- Cebrail.

- Cebrail mi? Ne diyorsunuz?

Yaşlı kadın kendini kontrol etmekten vazgeçmişti. Neredeyse haykırıyordu.

- Sakin olun, diye yalvardı yabancı. Sakin olun...

Aslında konuştuğu kadının siniri kendi üzerinde yıkıcı bir etki yapmıştı. Yine de konuşmayı sürdürme gücünü buldu:

- Yardıma ihtiyacımız var. Cebrail bana söylemişti: *Onların bayağı dünyasında bir canlı çözümü bulabilir...*

Bir çocuk gibi ezberden konuştu:

- *Bayan Clarissa Gray, Glenkiln Monamore Road 6 numara, Lamlash, Arran Adası, İskoçya.* Not defterinin şifresini çözün, her şeyi anlayacaksınız! Şifreyi çözün! Kaybedecek bir saniye bile yok. Aksi takdirde o bizi öldürecek ve tüm karanlıklar dünyanın üzerine çökecek.

Bir solukta tamamladı:

- Bayan Maclean'in hayatı söz konusu... Acele edin!

- Janet'in mi? Anlatın bana!

Cevap gelmedi. Yabancı'nın sesinin yerini tekdüze ve sürekli bir sinyal sesi almıştı. Yabancı telefonu kapatmıştı.

Romancı kadın, ahize kulağına dayalı, şaşkına dönmüş bir biçimde hareketsiz kalakaldı. Kendisine gelip resepsiyonunun numarasını çevirinceye kadar birkaç saniye geçmesi gerekti.

- John?

- Günaydın Bayan Gray.

- Bana bağladığınız kişinin telefon numarasını saptamış olma ihtimaliniz var mı? Günümüzde artık böyle şeyler mümkün diye biliyorum.

- Ne dediğinizi anlayamadım. Kimden söz ediyorsunuz?

- Az önce beni arayandan tabii ki!

- Özür dilerim Bayan Gray, ama ben size telefon bağlamadım. Gece boyunca kimse aramadı.

Sonra hatırladı:

- Ah! Yalnızca 112 numarada kalan müşterimizi aradılar. O da bir hataydı.

ihthiyar kadın zorlukla yutkundu.

- Yani bana telefon gelmediğine eminsiniz, öyle mi?

- Evet. Hiç telefon gelmedi. Gelmiş olsaydı bile, gece yaşadığınız onca heyecandan sonra bu telefonu bağlamamayı tercih ederdim.

Bitkin bir sesle kendi kendine tekrarladı:

- Hiç telefon gelmedi.

Yatağının kenarına oturup başını ellerinin arasına aldı. İnsan nasıl delirir acaba? Farkında olmadan, yavaş yavaş mı? Delilik Truva atı gibi beynimize mi sızar?

Bir robot gibi banyoya gitti ve yüzünü birkaç defa soğuk suyla yıkadı.

Bayan Madean'in hayatı söz konusu...

Geri dönüp odayı adımlamaya başladı. Korkudan kurtulmak. Kendini şüphenin tuzağına düşürmemek. Düşünmek.

Hillington Bahçıvanı adlı yapıtı için araştırmalar yaptığı bir gün şöyle bir şey okumuştı: "Sanrı nesnesiz bir algıdır." Bu bir yerde, boş anlamların bilinçli bölümlere, hiçbir nesnenin sebep olmadığı uyanlar göndermesi biçiminde işleyen bir kısa devre gibidir. *Oysa not defteri vardı.* Bu çözümlemeyle çelişen bir "nesneydi" o. O, Clarissa'nın yaşadıklarını sanrı olarak nitelendirilemeyeceğinin tek *kanıtıydı.*

Bayan Maclean'in hayatı söz konusu...

Telefona yöneldi ve profesörün numarasını çevirdi.

Profesör daha ilk çalışta açtı.

- Wüly, ona kısa ismiyle nadiren hitap ederdi, ben Clarissa. Derhal görüşmemiz gerek.

- Ne oldu? Allak bullak olmuş gibisiniz.

- Açıklayacağım. On beş dakika sonra üniversitede buluşabilir miyiz⁹

- İmkânsız. Biliyorsunuz, gidip Janet'i görmem lazım. Daha sonra.

- O halde sizle hastanede görüşürüz. Bekleyin.

- Bu da imkânsız. Rektörle yapacağım toplantıdan söz etmiştim...

- Çok acil bir konu diyorum size!

- Rektör...

- Rektörün canı cehenneme! Janet'in yaşamı söz konusu! Sanıyorum tehlikede.

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu. Sonra Maclean cevap verdi:

- Sizi büromda bekliyorum.

Maclean, kafası karmakarışık olmuş, sakalını avucuyla sıvazlayarak bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu.

- Ne söyleyebilirim Clarissa? Bu genç adam ya hayal gücünün bir ürünü, yada...

- Hayal gücümün ürünü mü? Siz bana inanmıyor musunuz? Siz...

- Kuşku duyduğumu asla söylemedim. Kendimi sorguluyorum, ki bu da aynı şey değil.

Clarissa Chesterfield koltuğun üzerine bıraktı kendini:

- Aradaki farka saygı duyuyorum.

- Hadi ama, alingan olmayın! Saçma bir hikâyenin içinde mantıklı olmaya çalışıyorum. Sözümü kestiğinizde ikinci olasılığı söylemeye hazırlanıyordum: Bu genç adam var olabilir. Ve bu durumda iş daha da vahimleşir.

- Neden? diye sordu bilgisayarın önünde oturan Morcar.

- Çünkü bu bizim tahmin ettiğimizden daha karmaşık bir olayla karşı karşıya olduğumuzu ve hepimizin de bu işin içinde olduğunu gösterir. Bu şahsın kullandığı terimler ne olursa olsun, yerleri kadar anlamlı. Şöyle söylemedi mi: "Geçen her saniye bizi sona yaklaştırıyor?"

I - *Bizim sonumuza. Bizim* dedi.

- Ayrıca şunu da söylemiş: "O bizi öldürecek ve tüm karanlıklar dünyanın üzerine çökecek." Ve özellikle benim için önemli olan da Janet'in hastalığından söz etmesi. Onu bu sabah görmeydiniz Bir gölge... Ne düşüneceğimi bilemiyorum artık.

Romancı Maclean'e yaklaşması için bir işaret yaptı.

• Tutun ki ben şizofren oldum veya farkında olmadan yakalançem gizemli bir hastalık beni kemiriyor; ne kadar ağır olursa ol-

sun, böyle bir hastalığın beni "farkında olmadan" böyle ustaca bir nesne tasarlamaya itebileceğine inanıyor musunuz?

Çantasından not defterini çıkarttı ve elinde salladı:

- Mürekkebi, kâğıdı, bu Kıpti cildini yapmayı başarabilir miydim? Okulda aldığım din derslerinden beri Kitabı Mukaddes'i açmamış olan ben, dini metinler yazabilir miydim? Bunu yapabilir miydim? Ya Müfettiş Stuart tarafından bulunan şu ikinci ceset. O da aklımın oyunlarından biri olabilir mi?

Dilbilimci sessiz kaldı. Her şey Clarissa'nın doğruyu söylediğini kendisine adeta bağırırken, bilim adamı bunu kabullenmekte zorlanıyordu.

- Kahretsin! diye bağırды Morcar aniden. Sizi anlamıyorum.

Not defterini gösteriyordu:

- Aradığınız cevaplar orada! Kendinizi üzüyor, her şeyden kuşku duyuyorsunuz, oysa çalışmaya koyulmanız yeterli, Bu çok saçma, değil mi?

Büyükbabasına döndü:

- Eğer bu adam doğru söylüyorsa ve Janet'in hayatı gerçekten tehlikedeysе, bu artık saçmalıktan çıkıp başka bir şeye dönüşüyor demektir.

Maclean yanıt vermeden önce uzun uzun torununa baktı:

- Haklısın. Doğru sözcük bu, saçma.

Elini yaşlı kadına doğru uzattı.

- Not defterini verin bana.

Clarissa tek kelime etmeden isteneni yaptı.

Maclean defteri alıp sertçe çalışma masasının üzerine bıraktı:

- Morcar, sana ihtiyacım olacak. Bulduklarımıza bakacak olursak, yeniden Kitabı Mukaddes'ten alınma isimlerle ya da hermetizme ait terimlerle karşılaşacağımızı iddia edebiliriz. Bu durumda yeniden Bacovia'nın yardımına ihtiyacımız olacak. Bitirdiğim zaman sana isimleri vereceğim, internet aracılığıyla bunları dosyaya aktaracaksın. Onu konudan haberdar etmeliyim şimdi.

Ahizeyi kaldırdı ve Rumen'i aradı. Konuşma çok kısa sürdü.

- Kabul ediyor mu? diye merakla sordu Clarissa.

- Kabul ediyor ve çok mutlu. Hiçbir zaman bunu itirafetmeyecek, ama bu olay kendisini çok eğlendiriyor.

Maclean çalışma masasına oturdu ve üzerine Stuart kodunu yazdığı kâğıdı rahatça görebileceği bir yere koydu.

- Bir tavsiye vereyim mi? Gidin bir tur atıp gelin. Uzun sürebilir.

Genç adam cevap yerine saatine baktı.

- Ne oldu? Herhalde randevun yok?

- Elbette var. Öğleyin. Kathleen'le.
Romancı şaşırdı.
- Kathleen mi?
- Evet. Çılgınca hayran olduğu şu mimarın çalışmalarını tanıtmak istiyor. Siz biliyorsunuz. Öğle yemeğinde konuşmuştuk; Rennie Mackintosh.
- Clarissa düşünceli gözlerle genç adama baktı. Ağır davranması Maclean'in torununun tek kusuru değildi.
- O halde sizi yeni arkadaşınıza bırakayım. Ben de parkta bir tur atarım. Genç kızlara sokağa çıkarken eşlik etme rolüne hiçbir zaman özenmedim.
- Fazla geç kalma, diye tembihledi Maclean. Sana ihtiyacımız olacak. En fazla iki saatin var.
- Morcar her ikisini de kafasıyla hafifçe selamlayarak hızla bürodan çıktı.
- Torununuz ilginç bir adam, diye yorumladı romancı. Kuantum fiziğine tutkun olduğunu biliyor muydunuz?
- Dilbilimci gülmeye başladı.
- Birinci haber. Matematik hiçbir zaman tercih ettiği bir ders olmadı. Anne babasına rağmen.
- Oysa elektronlardan, uranyumdan, adını unuttuğum bir fizikçinin kedisinden söz ederken onu duymalıydınız.
- Schrödinger?
- Evet o.
- Şaşırtıcı... İlerleme sağlamış o halde!
Not defterini araladı.
- İşte baş başayız.
- Düşündüm de, dedi Clarissa, burada kalıp beklemeyi tercih ediyorum. Chesterfield'in üzerine uzanıp sakince bitirmenizi bekleyeceğim.
- Maclean cevap vermedi. Çoktan notlarının arasına gömülmüştü.

- İşte geldik, dedi Kathleen Sauchiehall, 217 numaralı binanın cephesini göstererek. Ne yazık ki giriş katında bir kuyumcu var. Bina Bayan Cranston'a aitken böyle değildi. Gel, içeri girelim.

Birinci kattaki oda H. G. Wells'in¹⁷ zaman makinesinden fırlamış gibiydi. Bir anda 1900'lü yıllara dönülüyordu. Yüksek arkalıklı sandalyeler, hazeranlı koltuklar, tek renkli kâğıtla kaplı duvar-

17. Herbert George Wells (1866-1946), İngiliz yazar, bilimkurgu türündeki yapıtlarıyla tanınır, (ç n.)

lar dik bacaklı masalar. Akıllıca yerleştirilmiş, yarı saydam duvar lambalarının yaydığı pastel tonlardaki ışık, bütüne sıcak ve seçkin bir hava veriyordu. Burada her şey XX. yüzyılın ilk dönemlerini yaşıyordu.

- Mackintosh masa lambasından kaşığa kadar her şeyi çizdi. Açıldığı günden itibaren bu mekân büyük bir başarı yakaladı ve hem görmek, hem de görünmek isteyenler, bir fincan çay için bir peniden fazla para ödemekten çekinmedi.

- İlginç, yorumunu yaptı Morcar, inanmamış bir tavırla. Ama bugün için biraz modası geçmiş bulmuyor musun?

- Modası mı geçmiş? Asla! Sanatın, gerçek sanatın modası asla geçmez. Burada gördüklerin çağının oldukça ilerisinde bir ruha ait. Henüz yirmi sekiz yaşındayken Rennie ileriye gören bir kişiydi. Yarattığı diğer şeylere bir göz atmalısın. Yalnızca Glasgow Sanat Okulu bile modern sanat için bir ışık kaynağı kabul edilir. Tüm Avrupalı mimarlar bundan esinlendi. Geometri, kübizm, çizgisellik... Her türlü biçimi ustalıkla kullandı.

Derin bir soluk aldı:

- Kendimi burada iyi hissediyorum. O dönemde yaşasaydım mutlu olacağımı düşünmüşümdür hep.

Genç adam hissettirmeden kızı inceledi. Gerçekten göz kamaştırıcı bir havası vardı.

- Willow'a sık sık gelir misin?

- Her fırsatta. Yoksa diğer çay salonuna giderim, Buchanan Caddesi'ndekine.

Morcar boş bir masa gösterdi.

- Oturalım mı?

- Memnuniyetle.

Kız mönüye göz attığı sırada Morcar fırsattan istifade ona daha dikkatli baktı. Bu eski dönemlerden kalma dekor içerisinde, yumuşak ışıkla aydınlanan yüzüyle Botticelli'nin *Venüs'ün Doğuşu* tablosundaki uzun sarı saçlı kadına benziyordu. Uzun süre önce bir gün bu eseri gördüğünde tablodaki kadın hafızasına kazanmıştı. Kendi kendine sık sık böyle bir kadının gerçekten varolup olamayacağını sormuştu.

- Ben bir Wu Long istiyorum, dedi Kathleen. Ya sen?

- Onun ne olduğunu bilmiyorum. Nedir Wu Long?

- Demlenmiş siyah çay. Wu Long'u Darjeeling çayına tercih ederim.

- Siyah mı?

- Neredeyse. Çin icadı.

- Peki Wu olsun. İtiraf etmeliyim ki çaya karşı öyle büyük bir tutkum yok. Ben birayı tercih ediyorum.

- Üzgünüm, Willow'da bira satılmaz. Ama çok güzel pastaları var. Bir *hattı kit* ismarlayalım mı?

- Memnuniyetle.

Kız garson çağırmak için sağ elini hafifçe kaldırdığında, Morcar kızın ters ışıkta hafifçe kıvrılmış parmaklarının biçiminin mahkûmu oldu. O parmaklara kendininkileri kenetlemek, susuz kalmış bir yolcunun kurumuş bir göletteki tek tük su damlalarını içmeye çalışması gibi onların üzerinde dudaklarını ve dilini gezdirmek istedi. Bu karanlık acının kaynağı neydi? Kendisinde ortaya çıkan ve daha önce hiç bilmediği bu ölçsüz gerginliğin kaynağı neydi? Kendisini altüst eden şey, bu duygu dalgasının hızıydı. Tüm gözenekleri, damarları, kanı onunla doluydu. Sanki kız yok olsa Morcar da yok olacak, genç adamın bedeninde yeniden canlansa o da yaşamaya devam edecekti.

- Her şey yolunda mı?

İrkildi.

- Evet Kathleen, her şey yolunda.

Üniversitedeki büroya mutlak bir sessizlik hâkimdi.

Bir bahçıvan Gilmorehill kampusunu çevreleyen çit çalılarını buduyordu.

Clarissa bir süredir onu seyrediyordu. Adam onuncu keredir elinin tersiyle alındaki teri sildi. Bu manzaradan sıkılan Clarissa, Maclean'in kütüphanesinden aldığı Ernst Wilhelm von Brücke'nin *Visible Speech* adlı kitabını okumaya devam etmeye karar verdi; ölümcül bir sıkıntıyla.

Tam harekete geçiyordu ki, kampusun içinden geçip bahçıvana doğru ilerleyen birini gördü. Önce bu kişinin bir memur ya da bir öğretim görevlisi olduğunu düşündü. Bununla birlikte çizgileri kendisine tanıdık geldi. Yaklaştıkça hatları daha belirginleşti. Bu, dengesiz yürüyüşlü, sıksa denecek kadar zayıf, genç bir adamdı. Şimdi saçlarını da görebiliyordu. Sansın ve kıvırcıktı. Clarissa kendi kendine mırıldandı.

- Morcar! Burada ne yapıyor bu? Ne çabuk döndü?

Belgelerin içine gömülmüş olan Maclean bir homurdanmayla cevap verdi.

Clarissa izlemeye devam etti.

Genç adam bahçıvanın yanından geçip yoluna devam etti.

Kampusun sınırına vardığında bir çardağın altından geçerek gözden y itti.

"Az sonra yukarı gelir. Kathleen zaman zaman kendini beğenmiş davranan bu gençten sıkılmış olmalı" dedi Clarissa kendi kendine.

Chesterfield'in üzerine uzandı ve Ernst Wilhelm von Brücke'nin kitabını okumaya daldı.

Maclean yaptığı işe noktayı koyduğunda saat beşe yaklaşıyordu. Romancı yumruklarını sıkmış uyuyordu.

- Clarissa, uyan! Bitirdim!

- Yani? diye mırıldandı gergin bir sesle.

-Yani... Hiç.

- Ne demek istiyorsunuz?

- Bizi özellikle aydınlatacak hiçbir şey yok. Eğer şunu saymazsak hiçbir şey. Şu şaşırtıcı bölüm.

Tam okumaya başlamak üzereydi ki kapı aralandı ve Morcar görüldü.

- Özür dilerim. Geciktim.

- Önemli değil, diye cevapladı Maclean. Şifreyi çözmeyi yeni bitirdim.

Genç adam kapının kanadını iyice açtı.

- Yalnız gelmedim.

Kathleen'in önünden çekildi.

- Umarım sizi rahatsız etmiyorum, dedi genç kız, biraz sıkılmış bir havayla. Morcar çok ısrar etti. Şu meşhur not defterindeki şifreyi tamamen çözmeye karar verdiğinizi söyledi bana. İtiraf etmeliyim ki fazla direnemedim. Bu iş gerçekten çok gizemli.

Ama yine de belirtmekten geri durmadı:

- Eğer varlığım sizi rahatsız edecekse, ben...

- Hayır, diye sözünü kesti Maclean. Devlet sırrı değil. Oturun. Perde kalkıyor!

Morcar'a döndü.

- Bilgisayarın başına otur ve sana söylediğimde not al.

Elinde küçük kâğıtlarıyla çalışma masasının etrafını dolaştı ve odanın ortasında durdu:

- Hazır mısınız Clarissa?

- Bir saniye, dedi romancı.

Morcar'a sordu:

- İki saat kadar önce kampüsteydiniz, öyle değil mi?

- Kampüste mi? Hayır, değildim.
- Dalga mı geçiyorsunuz? Bahçivanın yanından geçtiniz, sonra da çardağın altından geçen yola saptınız.
- Yanlış görmüş olmalısınız Bayan Gray. Katilken ile beraber WHow Tea-Room'daydım. Buraya da birlikte döndük.
- Morcar genç kızın onayını istedi:
- Gerçek bu, değil mi?
- Kesinlikle. Hiç ayrılmadık.
- Bu mümkün değil, diye itiraz etti ihtiyar kadın. Pencereden bakıyordum. Onu gördüm.
- İki genç rahatsız olmuş bir tavırla birbirlerinin yüzüne baktı.
- Fakat Clarissa, diye karşı çıktı Maclean. Birlikte olduklarını söylüyorlar, yanlış olmalısınız. Belki bir öğrenciyle karıştırdınız...
- Romancının dudakları titredi. Belli belirsiz bir sesle kabullendi:
- Evet. Şüphesiz öyle olmalı. Karıştırmış olmalıyım. Beni affedin Elini Maclean'in kolunun üstüne koydu.
- Haydi başlayın William. Sizi dinliyoruz...

Clarissa Gary, Şu an beni okuyorsun, çünkü ben seni buldum. Beni okuyorsun, çünkü ben artık yokum.

Nasıl açıklamalı? Anlatılamazı ifade edebilmek için sözcükleri nerede bulmalı? Oldum olası ölümsüzdük, ama Şimdi diğer dünyaların mah-luklarına benziyoruz. Kırılğan, narin, yalnızca bir toz zerresi olmaya mahkûm edilmiştik. Kibir yüzünden günah mı işlemiştik, yoksa aşın al-akgönüllülüğümüzün sefil kurbanları mıydık? Her iki durumda da ben, Cebrael, kendimin olduğu kadar kardeşlerimin de masum olduğunu sa-vunuyorum. Bilmiyorduk ve hiç bilmedik, çünkü Tanrı -hâlâ varsa- bi-zi hep cehalet içinde tuttu. Acaba hiç varolmuş muydu? Aramızda bazı-larının yalnızca onun adı üzerine yemin ettiğini, ama kimilerinin de bu-na hiçbir zaman inanmadığını biliyorum. Ben ise, artık bilmiyorum. Biz yalnızız... Çok yalnız. Yalnızlık uzun süreden beri bizim kaderimiz.

Bu yerlere ölümü ekenlerin mutlaka büyük bir kudreti var. Trajik olansa, burada herkesin büyük bir kudreti var. Moşe, tabii ki Yeşua, Amine'nin oğlu ve diğerleri. Acaba kötülük bir zayıflık anında mı vü-cutlarına sızdı⁹ Başlangıçta şüphe ediyordum. Artık ikna oldum ve bu inanç beni kanayan bir ruha dönüştürüyor.

Evet, öldürenin büyük bir kudreti var. Yoksa ölümün efendisi ol-ması, ona boyun eğdirmesi, kim bilir belki de onu esir etmesi, nasıl açıklanabilir? Beni bıkkınlık sarıyor. Bıkkınlık ve korku. Çünkü ar-tık korkuyorum. Ölmekten değil. Bu anlatılamaz gizemi aydınlat-maya yetecek zamanı bulamayacak kadar erken gitmekten korku-yorum. Yıldızların varlığının, evrendeki deliklerin, neye ve nereye doğru, kime doğru götürdükleri bilinmeyen bu çepeçevre kara ku-yuların gizemi. Ne galaksilerin orta yerindeki mahzenlerde ne oldu-ğunu, ne de sessizlik içinde hep sürünmekte olan bu eski lafların nereye uzandığını öğrenebileceğim.

Ne aşığadaki yaşamı ve onun çatlaklarını, ne de insanların geleceklerini bileceğim. Yaratıldığım günden daha cahil, onun, ismimi söyleyerek bana bir biçim verdiği o ilk zamandan daha zavallı olarak öleceğim.

Ne zaman? Düşmanım ne zaman ortaya çıkacak?

Oysa görevimi hiç boşlamadım itaat ettim. Yeteri kadar okşanmayan sadık bir köpektim. Muhakkak ki saygınlığım yoktu, zira başkaldırm nedir bilmiyordum ve her türlü olumsuz düşünce bana yabancıydı. Ben yalnızca tek bir amaçla yaratılmıştım: Ona hizmet için. Ona hizmet ettim. Hem de nasıl! Ve ateşim öyle yakıcıydı ki, elimi yıldızların üzerine koymam onların bir anda tutuşmalarına yetiyordu.

Ölümünden önce İsrail bana şüphelerinden söz etti.

İsrail benim ikizimdir. Benim nefesim, benim boşluğum.

Tüm diğerleri gibi o da öldürüldü

Sayımız ondu, şimdi üç kaldık: Daniel, Samel ve ben.

Ve sahip olduğumuz anlar sayılı. Şimdi, kuralları bozup, başka zamanlarda da yaptığım gibi insan görünümü almaktan başka çarem yok. Bunun sonuçları biliyorum, korkunç olacak. Ama Clarissa Gray, notlarını sana ancak bunun pahasına ulaşacak. Hayanın pahasına

Macleam, okuduklarının yaptığı etkiyi görmek için bir an sustu ve sonra sürdürdü:

Tempesta unus.

Bana çok önemli gibi görünen bir keşif yaptım. O kadar altüst edici ki, ruhum bunu kabul etmeyi reddediyor. O kadar dehşet verici ki ölümüm yeğlenir. Var gücümle bunu çağıracağım.

Bunun mutlak doğrulamasına ihtiyacım var. Acaba zamanım olacak mı?

Her şey 19 sayısında ve ikiz 0,809'dadır.

Yeniden sessizlik oldu.

Profesör, Clarissa'nın tepkisini bekledi.

- Hepsi bu mu?

- Hayır. Epilog olarak niteleyeceğim bu bölümden önce, bir de aynı ruh haliyle yazılmış birbirini izleyen yorumlar dizisinden ibaret daha önce şifresini çözdüğüm bölümler var:

Eadem tempesta

Tarsuslu Yahudi¹⁸ hiçbir şey bilmek istemiyor Her zamanki dar

18. AzizPavlus. (ç.n.)

kafalılığıyla, bu cinayetlerin bir kişinin değil, pek çok kişinin işi olduğunu düşünüyor. Kendisini dinleyenlere Yahuda ve yandaşlarının suçlu olduğunu yayıyor. Tepkisi beni şaşırtmadı. Bu mühtedi, Onikiler'den hep nefret etti.

Eadem tempesta.

Edom¹⁹ "Tann'ya gücüyle karşı koyanı"²⁰ suçluyor. O da Edom'u. Kardeşi kardeşe kırdıran bu kavgalar ne zaman bitecek? Yoruldum. Bunlar ebediyen sürecek hep aynı çıkar çatışmaları.

Eadem tempesta

Amine'nin oğlu sinirlendi. Tarsuslu Yahudi'nin kendisine üstü kapalı yönelttiği ve hangi sebepten ötürü olduğunu bilmediğim hakareti zor sindirdi. Ses tonu hemen yükseldi; özellikle de Yahudi ondan Mekke ile Medine arasında yaşadığı dönemde halk içinde ettiği bazı sözlerin teyidini istediğinde. Ve Amine'nin oğlu teyit etti.

"Evet! Bu sözleri söyledim. Dedim ki: Yahudilere karşı savaşacaksınız, öyle ki bir Yahudi bir kayanın arkasına saklandığında, kaya diyecek ki: Tann'nın hizmetkârı! İşte arkamda bir Yahudi var, öldür onu!"

Tempesta unus.

Yahudi ile Amine'nin oğlunun arası hep böyle gergin. Amine'nin oğlu cihadın kışkırtıcısı olduğunu şiddetle reddetti. İyi niyetini ispatlamak için, genç eşi Ayşe'nin: "Allah'ın Resulü, cihadın en övgüye değer davranış olduğuna inanıyoruz. O halde cihat ilan edemez miyiz?" sorusuna verdiği cevabı hatırlattı. Şöyle demişti: "Hayır, en övgüye değer cihat, dindarca yapılan hacdır."

Tarsuslu Yahudi sinirle karşılık verdi: "Yalan! Sen bir yalancısın!"

Tam o sırada Yeşua iki adamın arasına girdi. İşaretparmağını Tarsusluya çevirip susmasını emretti. İfadesi korkunçtu. Gözbebeklerinden adeta alevler saçılıyordu: "Yeter! Hain tohumu! Sefil eyyamcı!" Yahudi, uzaklaşmadan önce ona küçümseyici bir biçimde bakmakla yetindi.

Söylemem lazım ki, Amine'nin oğlu, müritlerinden birine "Beni

19. Hz. İshak'ın oğlu, Hz. Yakub'un kardeşi Esav'ın İbranice adı. Özgün metinde Edom olarak kullanılmıştır. Sözcük ibranice kırmızı anlamını taşır ve Esav'ın saçları kızıldır. Ayrıca kardeşi Yakub'un pişirdiği kırmızı renkteki yemekten istediği için kendisine bu ad verilmiştir, (ç.n.)

20. Eski Ahit'e göre Hz. Yakub sabaha kadar biriyle güreşir ve yenilemez (Tekvin 32:24 ve sonrası), (ç.n.)

Hristiyanların Meryem'in oğlunu yücelttiği gibi yüceltmeyin. Ben yalnızca Tann'ın hizmetkârıyım" dediği günden beri Yeşua'nın gözüne girdi.

Yeşua bu lafın üzerine çok mutlu oldu. Hakkında bilinenlerden ötürü bu da çok normal.

Eadem tempesta

Mecdelli kadın Yeşua'yı Mekke'li adamı savunduğu için acımasızca suçladı: "Nasıl 'bir kadının şahitliği bir erkeğinkinin yansı kadardır. Bunun sebebi kadın zekâsının aşağılığıdır. Eğer şahitlik yapmak için iki erkek bulamazsanız, onun yerine bir erkek ile iki kadın alın' diyen bir adamdan yana olursun?" dedi.

Tüm sanılanın aksine Yeşua öfkeyle cevap verdi: "Çok haklı."

Eadem tempesta.

Kadınlar karşılaşmamak için ellerinden geleni yapıyor. Ama orada artık buna engel olamadılar. İbrahim'in iki karnından söz ediyorum: Saray ve Hacer. Sahne korkunç oldu. Birbirleri için kullandıkları söz-cükleri buraya yazamayacağım. İki oğullan, İsmail ve İshak onları ayırmak için araya girmek zorunda kaldı. Ama bu kolay olmadı.

Eadem tempesta.

Moşe ilk defa Harun'a el kaldırdı. Eğer elinin altında bir silah olsaydı kavgalan bir trajediye dönüşecekti. İtiraf etmeliyim ki, Mısır'da derin bir kin var. Anladığım kadıyla aralarında yalnızca bu altın buzağı²¹ hikâyesi yok, gerçi bu konuda Moşe kardeşini ihanetle suçlamak için en küçük fırsatı bile kaçırmıyor. Her ikisini konuşurmak için çok uğraştım ama mutlak bir sessizliğe hüründüler.

Acaba bu kişilerin hepsi cinayet işleyebilir mi diye kendi kendime soruyorum...

- İşte, diye bitirdi Maclean. Artık her şeyi biliyorsunuz.

Morcar'a döndü:

- Şu isimleri Bacovia'ya gönder: Tarsuslu Yahudi, Harun, Edom, Hacer, Sara, İsmail, İshak, "Tann'ya gücüyle karşı koyan". Bu arada, sor bakalım 19 ve 0,809 sayılan ona bir şey ifade ediyor mu?

Clarissa'ya döndü.

- Evet. Ne düşünüyorsunuz?

- Ne düşünmemi istersiniz? Eğer aklım yerinde olmasaydı, si-

>8

ze, Cebrail adında bir şahsiyetin, mırıldanarak söylemeden önce biraz tereddüt etti, cennette geçen bir dizi olayı anlattığı günlüğüyle karşı karşıya olduğumuzu söyledim.

- Ben de bu izlenime kapıldım. Buradan bu not defterini yazmanın dalgacı bir adam olduğu çıkarımına varabiliriz.

- Bekleyin, diye bağırdı Morcar. Bacovia'nın cevabı geldi. Gelin bakın.

Clarissa, Maclean ve Kathleen bilgisayara yaklaştı. Ekranda Rumen'den gelen bir elektronik posta görünüyordu:

KİMDEN: B ACOVIA VASİLE BACOVIA@MAILCOM.SC
TARİH: 10 HAZİRAN 2002 PAZARTESİ, 17:45
KİME: WMACLEAN@GLASGOWUNIV.SC
KONU: DELIRIUM TREMENS²²

Sevgili dostlarım,

Umarım en az benim kadar eğleniyorsunuzdur. Teneffüs alanının nerede olduğunu bilmiyorum, peki bunun gerçekten önemi var mı?

Tarsuslu Yahudi; bu olsa olsa Aziz Pavlos adıyla tanıdığımız, tartışmalı şahsiyet Saül'dür. Havarilik otoritesi kendi kurduğu Hıristiyan cemaatler içinde bile çok katı olarak tartışılmıştır.

Edom; bu Esav'dır. Kızıl olduğu için, takma ad olarak kendisine İbranicede dam'dan (kan) gelen Edom (kırmızı) ismi verilmiştir. Gelenek, Ölüdeniz ile Akabe Körfezi arasında yaşayan bir çöl halkı olan Edomitlerin onun soyundan geldiğini söyler. İshak ile Rebeka'nın oğlu, Yakub'un ikizidir. Kutsal metinlere göre Yakub'dan önce doğmuştur. İlk oğulluk hakkı Yakub tarafından bir mercimek yemeği karşılığında alınmıştır.

Tann'ya gücüyle karşı koyan. İbranicede İsrail. Esav'ın küçük kardeşinden söz ediliyor. Bu takma adı bir gece Tann tarafından yollanan bir melekle tutuştuğu güreş sayesinde almıştır. Belki de greştiği Tann'nın ta kendisiydi?

Sara; İbrahim'in eşi. Sara kısır olduğu için İbrahim'e teklifte bulundu: "Rica ederim cariyem Hacer'in yanına gir. Belki ondan çocuklarım olur." İbrahim Sara'nın sözünü dinledi. Hacer ona İsmail adını koydukları bir erkek çocuk verdi. Ama iş orada kalmadı. On üç yıl sonra bir mucize oldu: Seksen yaşma ulaşmış olan Sara da bir erkek çocuğu, İshak'ı dünyaya getirdi.

Hacer. İbrahim ile Sara'nın Mısırlı cariyesi.

22. Korkunç sayıklama, (ç.n.)

İsmail; İbrahim ile Hacer'in büyük oğlu. İsmnin İbranice kökeni olan Yishma-El Tanrı duyuyor anlamına gelir. Arapların atasıdır. Müslümanlara göre Kabe'nin kuruluşu İsmail ve babası İbrahim'e atfedilir.

İshak, İbrahim ve Sara'nın oğlu, Yakub'un babası. İsmi İbranicede Sara güldü anlamına gelir.

Harun. Musa'nın kardeşi.

Umarım açıklamalarım faydalı olur.

Vasile

Not: 19 ve 0,809 sayılarıyla ilgili size yardımcı olamadığım için üzgünüm. Sayıbilim pek kuvvetli olduğum bir iş değil.

Gelen mesajı okumayı henüz bitirmişlerdi ki telefon çaldı.

Macleane Vasile Bacovia'nın sesini tanıdı.

- Şu gizemli sayılarla ilgili aklıma bir fikir geldi. Bana Bayan Gray'i verir misin?

Macleane ahizeyi Clarissa'ya uzattı.

- Merhaba Bayan Gray, diye söze başladı Rumen, Arran Adası'nda oturuyorsunuz, değil mi?

- Evet.

- Tamam o zaman. Bakın tam karşıda bulunan Lindisfame adacığında eski dostlarımdan biri olan Samuel Shlonsky oturur. Sizin de mutlaka bildiğiniz gibi, Tibetli bir keşişin mülkiyetine geçen adada münzevi hayatı yaşıyor. Bu macerayı sürdürme düşünceniz varsa, sanıyorum o size yardım edebilir.

- Yardımınız için çok teşekkür ederim Bay Bacovia Ama bu işin peşini bırakacağım. Bu hikâyenin hiçbir anlamı yok. Benim yapabileceğim bir şey de yok, üstelik bir sürü de otel parası ödüyorum. Her şey bitti: Lamlash'e geri dönüyorum.

- Öylemi?

Rumen'in sesinden hayal kırıklığına uğradığı seziliyordu:

- Gerçekten mi? İlginç. Oysa ben sizin gibi bir kadının bu muammanın sonuna kadar gideceği konusunda her türlü bahse girerdim.

- Burada söz konusu olan bir muamma değil, bir bulmaca.

Telefonun diğer ucundan bir gülme sesi geldi.

- Siz daha ziyade, biraz kızmış olmayasınız?

- Neye kızmış olabilirim Bayım?

•

- Sınırlarınızla yüzleşmiş olmanıza. Polisiye romanların kraliçesi kaba bir şakacı tarafından kandırıldı. Pek gurur okşayıcı değil, ne dersiniz.

- İstedığınızı düşünün Bay Bacovia.

Bir nefes alıp ruhsuz bir ses tonuyla konuşmayı noktalamadı:

- Romancı size elveda diyor.

Telefonu kapatır kapatmaz öfkesi patladı:

- Bu yaratığın deli olduğunu size söylememiş miydim? Kendini ne zannediyor, benimle nasıl böyle konuşabilir!

- Sakin olun. Size takılıyor, hepsi bu. Onu bırakın da söyleyin bakalım... Gerçekten Arran'a dönmeyi istiyor musunuz?

- Elbette.

Maclean'ın yüz çizgileri gerildi. Görünüşe bakılırsa haber onu mutlu etmemişti.

- Ne oldu? diye şaşkınlıkla sordu Clarissa. Herhalde Glasgow'a kök salmamı beklemiyorsunuz? Gördüğünüz gibi, bu not defterinden çıkarılabilecek fazla bir şey yok. Öyleyse?

- En azından kaleme alan kişinin adını biliyorsunuz, diye dikkat çekti Kathleen aniden. Bu bir ilerlemedir.

- Şu gizemli Cebrail mi? Ya sonra? Beni otelden telefonla arayan şu tuhaf adam bana bu ismi zaten vermişti. Dünya üzerinde bu ismi²³ taşıyan ne kadar çok insan olduğunu biliyor musunuz?

- Elbette biliyoruz, ama bunların kaç tanesi büyük melek? Çünkü bu Cebrail'in Büyük Melek Cebrail olduğuna hiç şüphe yok.

İhtiyar kadın yumruklarını sıkıp beline koydu ve alaycı bir ifadeyle Morcar'a seslendi:

- Büyük Melek Cebrail. Ellerimizin arasındaki Büyük Melek Cebrail'in günlüğüymüş. Acaba siz ne söylediğinizin farkında mısınız?

- Peki ya ceset, onu ne yapacaksınız?

- Hiçbir şey! diye bağırdı Clarissa. Hiçbir şey! Öyle bir şey var olmadı. Düş gördüm. Bir sanrının kurbanı oldum. Ceset hiç olmadı.

Çantasını, trençkotunu aldı ve kapıya doğru yürüdü.

- Bekleyin biraz! diye bağırdı Maclean. Sizinle konuşmam gerek.

Onu kolundan tutup büronun dışına çıkardı. Bekleme odasına geçtiklerinde kapıyı kapatıp fisıldadı:

- Clarissa, bana büyük bir yardımda bulunabilir misiniz? Yalnızca rırım hayır elemeyin.

23. Özgün metinde, ismin Fransızca hali olan Gabriel kullanılmıştır; bu isin Hristiyan dünyada 'Gabriel' -a sık rastlanan bir isimdir, (ç.n.)

Yaşlı kadın kaşlarını kaldırıp devamını bekledi.

- Morcar'ı da yanınızda götürür müsünüz?

Kadın itiraz etmek için ağzını açtı ama Maclean devam etti:

- Yalnızca birkaç gün. Ne öğretmen ne de büyükbaba rolü oynamaya gücüm olmadığını hissediyorum. Janet'in yanında olmmalıyım. Nedenini sormayın ama, içimden bir ses yalnızca benim varlığım ve sevgimin onun karanlıktan çıkmasına yardımcı olabileceğini haykırıyor. Rica ediyorum Clarissa. Yalnızca birkaç gün.

Romancının yüzünde rahatsız bir ifade belirdi. Kendisini kızdırma yeteneğine sahip Morcar ile aynı evde yaşamak mı?

- Evet? diye inledi Maclean. Anlaştık mı?

- Düşünüyorum...

- Birkaç gün...

- Düşünüyorum...

Clarissa büroya girdi ve Kathleen'e döndü.

- Söyleyin bana... Sevgili George ile yapacağınız Barselona yolculuğunuz kesin olarak suya düştü, değil mi?

Biraz şaşırان genç kadının cevap vermesi için birkaç saniye geçmesi gerekti:

- Evet.

- Güzel! Lamlash'te bir hafta geçirmeye ne dersiniz? Misafirim olursunuz. Hava güzel. Gezilecek yer çok ve üstelik romanımı da gözden geçiririz.

- İyide...

- Endişe etmeyin. Sizinle baş başa kalacak değiliz. Böyle bir birlikteliğin yaratacağı ölümcül sıkıntının farkındayım. Morcar da bizimle olacak. Dostumuz sizi adada dolaştırmaktan büyük zevk duyacaktır.

Genç adama ısrarcı bir bakış fırlattı.

- Öyle değil mi Morcar?

- Ben mi? Lamlash'e mi?

Morcar büyükbabasını gözlerinde bir onay aradı.

- Evet. Hiç fena bir fikir değil, dedi William. Durumu biliyorsunuz. Janet'in bana ihtiyacı var. Hepsini bir hafta. Sen de istiyor musun?

Morcar laubalice omuz silkti.

- Neden olmasın.

Kathleen'e döndü.

- Sen de geliyor musun?

Sorusunu gergin bir ifadeyle vurguladı, gözleri tıpkı kendisine

Bach çalmasını istediği günkü gibi genç kadıninkilerin içine dalıp

^{s1}Ve şüpkı o günkü gibi, genç kadın, sadece kendi verdiği cevabı
duydu:

- Evet.

"Archie Rhodenbarr 1
- Bayan Spencer'a tel
- Evet Bayım. O ve
büyük mutluluk duyacak
- iyi, dedi Rhodenbar
Bitki çayından geri
tam ortasına bıraktı ve d
- Sincap fındıkları to
için sonbaharda ambar
dersler çıkarmalı. Ben
üzerinden hiç ayrılmada
sevgili George. Ben de
gibi, şuraya buraya saki
cağım; yaklaşık on yıl
dinliyor musunuz Georgi
- Ben fındıkların bu
yordum efendim, ama ;
ceğini biliyorum.

Archie Rhodenbarr on

Kathleen, parmaklan
mini bekledi. Deneyimi
sürebileceğini biliyordu.

Cama doğru dalgın b
dan sırtlan yükselen üç
da gezinenler vardı. Sağ ta
ufku seyrediyordu. Arad
parmaklannın arasından

"Archie Rhodenbarr bir süre dalgın durdu:

- Bayan Spencer'a telefon açtınız mı?

- Evet Bayım. O ve babası bu akşam sizinle yemek yemekten büyük mutluluk duyacak.

- iyi, dedi Rhodenbarr, düşünceli bir havayla.

Bitki çayıdan geri kalanı bir yudumda içip fincanı tepsinin tam ortasına bıraktı ve devam etti:

- Sincap fındıkları topluyor. Onlardan daha sonra yararlanmak için sonbaharda ambarlıyor. İnsanlık bu gururlu hayvanlardan dersler çıkarmalı. Ben hep bunu yaptım. Fareyi gözleyen kedi, üzerinden hiç ayrılmadan yolunu koklayan köpek. Ve sincap da, sevgili George. Ben de bazı bilgileri, tıpkı bir sincabın fındıkları gibi, şuraya buraya sakladım. Ve şimdi ardiyemdeki fındığı bulacağım; yaklaşık on yıl önce kenara koyduğum bir fındık. Beni dinliyor musunuz George?

- Ben fındıkların bu kadar uzun süre saklanabileceğini bilmiyordum efendim, ama artık kavanozlarla mucizeler yaratılabileceğini biliyorum.

Archie Rhodenbarr ona baktı ve gülümsedi."

Kathleen, parmakları klavyenin üzerinde sabırla metnin devamını bekledi. Deneyimlerinden ötürü bu beklemenin çok uzun sürebileceğini biliyordu.

Cama doğru dalgın bir bakış fırlattı. Deniz, dalgaların arasından sırtlan yükselen üç kayaya doğru yavaşça akıyordu. Kumsalda gezinenler vardı. Sağ tarafta, hafifçe geride, Morcar oturmuş ufkı seyrediyordu. Arada bir sağ avucunun içine aldığı kumları parmaklarının arasından yavaşça bırakıyordu. Morcar ve Claris-

sa Lamlash'e daha önce gelmiş, Kathleen onlara iki gün sonra katılmıştı. Hareket etmeden önce Sevgili George ile işleri aydınlığa kavuşturmanın gerekli olduğuna kanaat getirmişti. Acaba Morcar'la tanışmış olması mı onu böyle davranmaya itmişti? Şüphesiz hayır. Meyve epey zaman önce kurtlanmıştı.

Morcar...

Feribottan indiğinde kendisini karşılamaya Bayan Gary'in değil de onun geldiğini görmek hiç de sürpriz olmadı! Biraz beceriksizce yaklaşıp yanağına kaçamak bir öpücük kondurmuş ve rahatsızlığını giderebilmek için aceleyle Clarissa'nın arabasını kendisine emanet ettiğini, çünkü araba kullanamayacak kadar yorgun olduğunu anlattı.

Bugüne kadar hiçbir erkek için bu kadar çelişkili duygular hissetmediği gibi, onun kendisini neden etkilediğini de açıklamayı beceremiyordu. Bir şeyler kendisini ona çekerken, aynı anda da kaçma isteği duyuyordu. Neden ilk duygunun üstün geldiğini kendine açıklayamıyordu. Belki de genç adamdan yayılan bu gurur ve alçakgönüllülük karışımını kıştırabilmek için Morcar'ın "sınırlarına" gitmek istiyordu.

Hâlâ devamını bekleyerek klavyenin tuşlarına dokundu.

Fakat Clarissa salondaki bir koltuğa oturmuş, düşünceler için de sessizce duruyordu.

Adaya geldiği ilk gece Kathleen yatağında dört dönmüş, bir türlü uyuyamamıştı. Bu yolculuğu neden kabul etmişti? Bu not defteri olayından çok etkilenmiş görünen Bayan Gray'e üzüntü vermemek için mi, yoksa Morcar'ın buyruğuna boyun eğmek için mi? Zira ortada gerçekten de bir emir vardı. Kurtulması mümkün olmayan ani bir etki. Şu Sevgili George'tan ne kadar farklıydı! Arran'a gitmeden önce ilişkisine son vermesi onu rahatlatmıştı. Bu konuşmayı telefonda değil de yüz yüze yapmayı tercih ederdi, ama yine de kendisini özgür hissediyordu. Artık bir denklemin güzelliğini ya da uzay geometrisinin görkemini övmesini dinleyip saatler harcamayacaktı. Elbette hiçbir şey anlamadı zavallı. Tüm eski erkek arkadaşları gibi şaşkınlığı kötü niyete dönüştü. O ki, o denli mükemmel, o ki kendisini çok seven! Neden sizi seven erkekler hep sevmenin yettiğini düşünür? Genç adamın tutumu, tirazdan saldırganlığa uzanmıştı. Kathleen onu makul olmaya davet ederek boşuna uğraşmış, öne sürdüğü kanıtlar hiçbir etki yapmamıştı. Adam Kathleen'i kaybetmek istemiyordu, nokta! O zaman son çare olarak ilahi silahı kullanmıştı: "Seninle beraber olmayı sevmiyorum George. Seninle yataktayken hep sıkılıyorum."

Cevap beklediği gibi olmuştu; ahizeden duyulan öfkeli bir *klik* sesi. George logaritmalarına geri dönmüştü.

Kapının zili onu düşüncelerinden kopardı. Morcar geri dönmüş olmalı diye düşündü, ama girişe doğru ilerlerken pencereden, onun hâlâ aynı yerde olduğunu gördü.

Kapıyı açtı. Etkileyici cüssesiyle bir adam eşikte duruyordu:

- İyi günler Küçükhamm.

Kathleen adamın selamına karşılık verdi ve onu içeri davet etmek için ev sahibesinin onayını bekledi.

- Stuart? diye seslendi romancı koltuğundan kalkmadan. Beni şerefliendirmenizin sebebi nedir?

Polis memurunun dev bedeni tüm odayı doldurmuş gibiydi. Ağır ağır ilerleyip yaşlı kadının önünde durdu.

- İyi misiniz Bayan Gray?

- Uykusundan artrit krizi ile uyanmış birinin iyi olduğu kadar. Siz bunu, artriti bilmezsiniz. Bir felaket.

- Tahmin edebiliyorum.

Divanı gösterdi.

- Oturabilir miyim?

- Şu an bir çalışmamızı bölüyorsunuz. Yine de buyurun, oturun. Misafiri gerektiği gibi ağırlama konusunda hâlâ tutucuyum.

Kathleen'e döndü.

- Serbestsiniz. Daha sonra devam ederiz.

- Harika. Biraz yüzmek istiyordum zaten.

- Evet? diye sordu Clarissa.

Stuart cebinden kraft kâğıdından bir zarf çıkarttı ve donuk bir ses tonuyla sordu:

- Glasgow yolculuğunuz iyi geçti mi?

- Biraz can sıkıcı.

- Can sıkıcı?..

- Bir dostumun acil olarak hastaneye yatırılması gerekti. Profesör Maclean'ın eşi.

- Ciddi değildir umarım?

- Doktorlar bir şey söylemiyor. Beklememiz lazım.

- Çok üzücü.

Bir süre sustu.

- Vasile Bacovia ismi size bir şey hatırlatıyor mu?

Yaşlı kadın kaşlarını kaldırdı.

- Evet. Profesör Maclean'ın arkadaşıdır.

- Onunla nasıl tanıştınız?

- Söyledim ya. Willy sayesinde, profesörün yani. Bir gece pro-

fesör bizi kendi evinde tanıştırdı. Dört ya da beş gün önce.

- Ya sonra, onu bir daha gördünüz mü?

- Bana neler olduğunu söyler misiniz?

Stuart cevap vermeden önce boğazını temizledi:

- Vasile Bacovia öldürüldü.

Yaşlı kadın dehşet içinde kafasını arkaya attı.

- Öldürüldü mü? Ne zaman?

- Evvelsi akşam. Cesedi temizliğe gelen kadın dün sabah buldu.

Clarissa ayağa kalktı ve neredeyse yalpalayarak sherry şişesi- nin durduğu dolaba doğru ilerledi. Kendisine bolca doldurup Stuart'a da teklif etti:

- Bana eşlik eder misiniz?

- Memnuniyetle.

İkinci bardağı yarıya kadar doldurup müfettişin yanına geldi.

- İnanamıyorum, diye mırıldandı birkaç kez.

Ve aniden sordu:

- Peki neden ben? Yani neden buraya geldiniz demek istiyorum. Benim Bacovia ile bir samimiyetim yoktu.

Müfettiş zarfı açtı ve içinden çıkardığı kâğıdı romancıya verdi.

- Çünkü Glasgow'da soruşturmayı yürüten yetkililer kurbanın evinde bulunan bazı bilgilere dayanarak sizinle görüşmemi istediler. Kendiniz karar verin...

Clarissa gözlüklerini taktı. Bir el, acele bir yazıyla notlar karalamıştı:

Clarissa Gray... Shlonsky ile buluş...

19?

Ayinsel değer?

9: Dokuz aşk gecesi sonunda Zeus'tan doğan dokuz muşa. Hamilelik. Dokuz, bir yaratımın tamamlanmasını simgeliyor gibi.

Gökyüzü? Yeryüzü, cehennem? Üç öğeden oluşan bir sayıyla temsil ediliyor. Dokuz, üç dünyanın toplamıdır.

0,809'daki ikiz?

- Evet? diye sordu Stuart. Bacovia'yı bir daha görmediğinizi söylemişsiniz. Buna karşın, aldığı notlara bakılırsa ilk karşılaşmanız onda izler bırakmış. Yanılıyor muyum?

Romancı içkisinden bir yudum aldı ve suskunluğunu korudu. Her türlü cevap girişimi, olaydan ve not defterinden söz etmesi anlamına geliyordu...

Öncelikle Stuart buna inanmayacak, sonra da polisten bilgi

sakladığı sonucuna varacaktı.

Kısa bir soluk aldı.

- Bay Bacovia dinler tarihi profesörü. Benim de bulunduğum bir akşam Maclean'in evindeydi, havadan sudan konuştuk; bu arada sayıların biliminden de. Notlar sohbetimiz sırasında kendisine sorduğum sorularla ilgili muhtemelen.

- Peki Shlonsky kim?

- Yanlış hatırlamıyorsam Bacovia'nın sayıbilim konusunda uzman bir arkadaşıydı.

- Sorduğunuz sorular son derece önemliydi ki, bu adamla ilişkiye girmeye çalışmış. Ne dersiniz?

Clarissa omuz silkti.

- Ah! Bilim adamlarını bilirsiniz. Araştırmaya bayılırlar. Tüm bunlar önemsiz şeylerdi.

Stuart romancının gözlerinin içine baktı. Ona inanmadığı gerçektir. Ölçülü hareketlerle zarfı aldı ve içinden birçok kâğıt çıkarttı.

- Söylediğiniz gibi araştırmaya bayılırlar. Peki ya bunun hakkında ne düşünüyorsunuz?

Clarissa ilk sayfanın başında yazılanlardan sonrasına bakmadı.

KİMDEN: BACOVIA VASİLE BACOVIA@MAILCOMSC

TARİH: 10 HAZİRAN 2002 PAZARTESİ, 17:45.

KİME: WMACLEAN@GLASGOWUMV.SC

KONU: DELIRIUM TREMENS.

Yetkililer nasıl bir büyücülük sonunnda Rumen'in gönderdiği mesajı ele geçirmişlerdi?

Şaşkınlığını gizlemek için sordu:

- Bu mektubu nereden buldunuz?

- Tabii ki merhum Bay Bacovia'nın bilgisayarının sabit diskinden. Bu toplananlar polis için gerçek bir bilgi kaynağı. Siz bilgisayardan pek anlamıyorsunuz sanırım. Emin olun belgeleri eski bir şöminede yakmak, onları bir bilgisayarın çöp kutusuna atmaktan daha güvenli. Bazı işlemleri yapmayacak olursanız, yazdıklarınızın büyük bölümü entegre devreler üzerinde kayıtlı kalır ve haftalar, hatta aylar sonra bile ele geçirilebilir.

Romancı konuşmaya başlamadan önce sherry'sini içip bitirdi:

- Bu mektup o akşamki tartışma konumuzun içeriğini teyit ediyor. Sizin de gördüğünüz gibi, tartışma dinler etrafında döndü. Konunun uzmanı birine rastlama şansınız olduğunda bundan başka bir şey yapılamaz.

Stuart kâğıtları zarfın içine yerleştirirken dudaklarında zorla-
ma bir gülümseme belirdi.

- Size kişisel bir soru sormama izin verin: Bana az da olsa say-
gı duyuyor musunuz?

- Cevabım evet.

- Öyleyse neden yalan söylüyorsunuz?

İhtiyar kadın yüzünün kızarmasına engel olamadı.

Müfettiş açıkladı:

- Bay Bacovia'ya ait sözleri ezberden söyleyeceğim: "Bu not
defterinin merhum yazarının sevimli bir şakacı olduğuna giderek
daha çok ikna oldum. Sizin ceset size kötü bir şaka yapmış."

Kollarını kavuşturdu ve romancıya baktı.

- Öyleyse?

Clarissa çaresiz, yalnızca tekrarlamakla yetindi:

- Öyleyse...

- Bana tüm gerçeği anlatsanız daha kolay olmaz mı?

Kadın neredeyse çocukça bir sessizliğe gömüldü.

- Bilmem farkında mısınız, ama bu artık bir hayalet davası de-
ğil. Kucağımızda bir katil var. Gerçek bir katil. Gerçek bir ceset.
Bu ceset, ilişkiyi kurmayı beceremiyor olsam da Corrie yolu üze-
rinde bulunan İrlandalının cesedine ekleniyor. Ve daha her şeyi
anlatmadım...

Sert bir ifadeyle bakışlarını kadına dikti:

- Bacovia kafası kesilerek öldürüldü. Katilin silahı boğazını öy-
le derin kesmiş ki, kafasını yalnızca kıkırdaklar tutuyordu. İlginç
bir rastlantı, sizce de öyle değil mi?

- Boğazı mı kesilmiş? diye geveledi Clarissa. Boğazı mı kesil-
miş? Diğerleri gibi mi?

- Diğerini incelemediğim için ne yazık ki size cevap veremeye-
ceğim.

Clarissa'nın bakışları müfettişin arkasında duran görünmez bir
noktaya kilitlendi sanki; müfettişi görmüyormuş gibi onu delip
geçiyordu.

- Pekâlâ, dedi kararlı bir sesle. Size her şeyi anlatacağım. Ama
şimdiden söyleyeyim, bana inanmayacaksınız.

Çabucak ekledi:

- İlk defasında inandığınız kadarından fazlası olmayacak.

- Sizi dinliyorum.

Ona her şeyi itirafetti. Not defteri, Marie Stuart şifresi, gizem-
li genç adamın defalarca karşısına çıkışı, aldığı telefon. Tam bitir-
mek üzereydi ki aklına gelen bir konu midesini bulandırdı: *Ya Ja-*

net'in hastalığı bu bulmacanın, bu yapbozun bir parçasıysa?
Genç adam "Bayan Maclean'in hayatı söz konusu... Acele edin!" dememiş miydi? Bacovia öldü, sıradaki belki de Janet'ti?

Son bir çabayla müfettişe düşüncesinden söz etti ve sustu; içini boşaltmıştı. Dikkati mekanik bir biçimde denize bakan açık pencereye yöneldi. Temiz havaya ihtiyacı vardı. Boğuluyormuş gibiydi. Batan güneşin atında Kathleen ile Morcar yan yana yüzüyorlardı. Yan yana, dedi kendi kendine...

- Çok ilginç bir öykü, diye yorumladı Stuart.

Kadın alaycı bir tonla konuşuyordu:

- Ben romancıyım Thomas, unuttunuz mu? Hayal gücümün sınırları yoktur.

Cümlesini henüz bitirmişti ki ona ismiyle hitap ettiğini fark etti.

- Doğru, diye cevapladı bu samimiyetin farkına varmadan. Bununla birlikte, bir şeyler bana bu defa hayal gücünüzün ustasını bulduğunu söylüyor.

Bardağını kaldırdı.

- Bana bir sherry daha verebilir misiniz?

Clarissa şişeye doğru ilerlerken Stuart sordu:

- Peki Bayan Maclean nasıl?

- Durumunda değişiklik yok ne yazık ki.

Müfettiş yerine oturdu.

- Fikrimi soracak olursanız, bu işin peşini bırakmakla iyi etmişsiniz. Bu iş, doğru sözcüğü aradı, tehlike saçıyor.

- Tehlike mi?

- İskoçya'dayız, unutmayın.

- Bununla ilgisi ne?

- Burası açıklamayanların ülkesidir. Ve açıklanamayan bana korku verir.

- Korku mu? Ben de sizi ayaklarınızı yere basıyor bilirdim.

Stuart koltuğa yerleşti.

- Ben bir polisim, ama aynı zamanda ve her şeyden önce bir İskoç'um. Doğaüstü şeyleri soluyan bir ülkede yaşıyoruz. Yollar, turbalar, göller, dağlar. Hatta bayrağımıza kadar! Yunanistan'ın bir köşesinde çarmıha gerilen koruyucumuz Aziz Andreas²⁴ ölünceye dek İncil'i öğretti. Aziz Andreas, Kral Angus gördüğü bir rüyada, kendisine gök mavisi zemin üzerine beyaz verev bir haçın yer aldığı bayrakla düşmanlarının üzerine yürümesini söylemiş. Onu zafere taşıyan bu sancak bugün bizim ulusal bayrağı-

24. İsa'nın On iki Havarisi'nden biri olan Aziz Andreas Bugün Yunanistan'da bulunan Patras kentinde X biçimindeki bir çarmıha gerilmiştir, iskoç bayrağında bu şekil bulunur, (ç.n.)

mız. Bir efsanenin bayrağı! Bana gülebilirsiniz, ama şahit olduğum için biliyorum, bazı evlerde kimi akşamlar ölüm aile fertlerinden birini almaya hazırlanıyorsa, Bean Sidhe perisinin inlemleri çınlar. Bilmiyor olamazsınız, buradan çok uzakta olmayan bir yerde, Machrie Moor'da Kelt papazlarının ruhlarının ziyaret ettiği gizemli taştan halkalar vardır. Genç kızların kalbini çalmak için erkek şekline dönüşebilen o sihirli at Kelpie, dolunaylı gecelerde vadilerimizde koşturur. Ayrıca kimi zaman insan, kimi zaman da fok şekline girebilen Selkie'leri de hatırlayın. Nessie'den söz etmeyeceğim bile; Loch Ness canavarımızdan yani. Hepsi bizim burada, doğaüstü olayların içinde. Burası bir ülke değil, bedene bürünmüş bir söylenece.

- Haklısınız. Ama biz aynı zamanda da Descartes'çı düşünceye de inanan varlıklarız. Dünya penisilini, televizyonu, golfu bize borçlu.

- Dekartçı ve Kelt. Cadılar bayramı geleneklerimizin en önemlisi değil.

Tekrar etti:

- Ben olağanüstü olandan sakınırım, Clarissa Gray. Siz de sakının...

Yaşlı kadın dalgın bir biçimde ellerine baktı. Lamlash'e döndüğünden beri çok acı çekiyordu. Midesini rahatsız eden iltihap ilaçlarını kullanmayı reddediyordu. Oysa bu ilaçlara katlanması gerekiyordu.

- Ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye sordu sonunda. Tahmin ediyorum ki size anlattığım her şeyi Glasgow'a aktarmak zorunda kalacaksınız.

- Şaka mı yapıyorsunuz? En kötüsünden sizi hapse atarlar, en iyi ihtimalle de buraya doluşup sizi sorularıyla hırpalarlar. Hayır, onlara sadece gerçeği anlatacağım. Bacovia ile Maclean'in evinde tanıştınız, dinler hakkında konuştunuz. Hepsi bu.

Clarissa mırıldandı:

- Teşekkür ederim Thomas... Siz iyi bir insansınız.

Aniden utangaçlaşıp kaçamak bir hareket yaptı.

- Söyleyin bana, diye söze girdi tekrar Clarissa. Corrie yolunda ölü bulunan şu İrlandalıyla ilgili yeni bilgiler var mı?

- Evet. İRAyla hiçbir bağlantısı yok. Bir grup kanunsuzun arasında yer alıyormuş ve bir hesaplaşmaya kurban gitmiş. Dublin polisi katilin izini sürüyor.

- Yine de tuhaf *Benim* gördüğüm cesetle olan benzerliğini nasıl açıklıyorsunuz⁹

- Tesadüf. Başka cevabım yok.

Clarissa, Bacovia'nın son notlarının yazılı olduğu kâğıdı gösterdi:

- Bunu saklayabilir miyim?

Stuart kaşlarını kaldırdı.

- Bu işin peşini bıraktığınızı söylememiş miydiniz?

- Kesinlikle. Ama bu karalamaların benim melek hikâyemle hiç ilgisi yok. Yalnızca Bacovia'dan bir anı olarak saklamak istiyorum.

Stuart kâğıdı kadına uzattı.

- Saklayın. Bende bir kopyası var.

Yaşlı kadın bir süre sessiz durduktan sonra devam etti:

- Aslında yıllardan beridir tanışıyoruz, ama hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum.

- Belki de bilinecek bir şey yoktur.

- Evli misiniz? Çocuklarınız var mı?

- Hayır, ben evlenilen erkeklerden değilim. Ayılar insanı korkutur.

Akşam karanlığı salona çökmeye başladı. Clarissa elini divanın yanında duran lambaya uzattı.

Işık odaya dolarken Stuart ayağa kalktı.

- Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim. İşiniz var. Olup bitenlerden haberdar ederim sizi.

Clarissa ayağa kalkmaya niyetlendi ama Stuart onu durduran bir hareket yaptı.

- Rahatsız olmayın.

Kapıya yürürken Clarissa'nın sesini duydu.

- Cumartesi akşamı özel bir şey yapmıyorsanız, akşam yemeğine gelin. Yemek pişirmekten nefret ederim ama sizin için uğraşacağım.

Müfettiş, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış bir şekilde arkasına döndü:

- Ciddi olamazsınız.

- Elbette ciddiğim, diye cevap verdi Clarissa, dudaklarını kenarında bir gülümsemeyle. Yemek pişirmekten nefret ederim.

- O halde tatlıyla ben ilgileneyim. Havuçlu kek konusunda ustayımdır. En iyi yaptığım şey de hep bu olarak kalacak. Cumartesi görüşürüz Bayan Gray

Clarissa bir süre bekledi. Stuart'ın otomobili uzaklaşınca telefona koştı ve bilinmeyen numaraları aradı.

- Shlonsky, diye mırıldandı santral memuresine. Samuel Shlonsky. Adresini bilmiyorum, ama Lindisfarne'da oturuyor...

Morcar Kathleen'in yanına uzanmıştı. Kapkaranlık odada vücudunu, yüzünü elleriyle okuyordu. Parmakları yavaşça vücudunun kıvrımlarının şeklini alıyordu. Yumuşak cildinden yayılan iyot kokusunun tuzlu bir tadı vardı. Demek kadın vücudu buydu? Bir ada, bir yıkım. Dilini utangaç bir biçimde değdirdiği meme uçları bu ıslak temasla dikleşti. Morcar kendisinin mi Kathleen'den beslendiğini, yoksa Kathleen'in mi onun dudaklarında susuzluk giderdiğini bilemiyordu.

Yoksun bir çocuk hareketiyle yanaklarını genç kadının kasıklarına kaydırıldı. Duvarların ardından duyulan dalga sesleri hızla atan kalplerinin sesini bastırıyordu.

Çekinerek, geri çevrilmekten, kristal camın kırılıp mucizenin gerçekleşmemesinden korkarak, ağzını Kathleen'in iki bacağı arasına kaydırıldı. Bacaklarını iki yana açtığını, kendini sunduğunu, varlığının en özel kısmını kendisine bağışladığını hissedince yüreklendi ve kaynaktan içti.

Kathleen hafifçe doğruldu.

Tüm evren oradaydı, bu açıklığın içinde bedene bürünmüştü. Bu hayat veren yarada. Evren, kâinat, Samanyolu, takımyıldızlar, gezegenlerin hareketleri, kuazarların gizemli ışınmaları, bu birkaç santimetrelilik et, kan ve suyun içinde bir oluyordu.

Morcar kendini hakikate hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Tek gerçek. Şimdiye kadar hep parlak yıldızların soğuk ışıklarını görmüştü. Şimdiyse onların sıcaklığını algılıyordu. Ve bu çok güzeldi.

Kathleen inliyordu.

Zevkten mi, acıdan mıydı? Zevktendi şüphesiz. Vücutlarının kaşımını Morcar'a o kadar hoş gelmişti ki, Kathleen için de aynı

şey geçerli olmalıydı. Bir şey Kathleen'in içine girmezse etkileşimin eksik kalacağını fısıldadı. Doğruldu ve genç kadının vücudu üzerine uzandı. Göğüsleri, karınları, nefesleri karşı karşıyaydı. Vücutları birleştiğinde Kathleen bir rahatlama çığlığı attı.

Şimdi her şey çok açık, çok belirgindi. Son sır tüm masumiyetiyle kendini açıklıyordu. Morcar gerçek ebediyetin yalnızca orada, o belirli anda ve tohumlarının birleşmesinde olduğunu anladı.

Tanyeri denizin derinliklerinden ağarmaya başladı.

Clarissa ipek sabahlığını üzerine geçirdi; bu onun kendine armağan ettiği tek lüksüydü ve onu Madras'ta bir işportacıdan çok uygun bir fiyata almıştı.

Doğruca mutfığa gitti. Dışarıda kirli, gri renkte bulutlarla çirkinleşen sıkıcı bir gökyüzü vardı. Su çaydanlıkta kaynarken masanın üzerine çok sevip değer verdiği çorba kâsesini koydu, bir greyfurt sıktı ve buzdolabından iki yumurta, jambon dilimleri ve portakal reçeli çıkardı. On dakika kadar sonra kahvaltısı hazırды.

Meyve suyunu dudaklarına götürdüğü sırada Galler prensi kıyafeti giymiş genç adamı gördü. Kapının eşliğinde şimdi mi belirmişti, yoksa bir hayli zamandır orada mı duruyordu? Elinden kayan bardak yere düşüp tok bir sesle kırılırken, genç adam yalvaran bir hareketle elini kaldırdı:

- Hayır! Korkmayın! Size zarar vermek istemiyorum.

İlerlemeye çalıştı.

- Kıpırdamayın! diye bağırdı. Olduğunuz yerde kalın!

Uyardı:

- Haberiniz olsun, yalnız değilim. Oğlum ile nişanlısı giriş katında.

Adam bağışlayıcı bir şekilde gülümsedi.

- Haydi Bayan Gray, çocuğunuz olmadığını biliyorum. Onlar Profesör Maclean'in torunu Morcar ile sekreteriniz Kathleen. Tekrar ediyorum, sakın korkmayın. Bana yalnızca birkaç dakikanızı ayırın. O peşimde. Beni bulması uzun sürmeyecek.

- O? Kimden söz ediyorsunuz?

- Vasile Bacovia'yı öldüren. Bacovia ve diğerlerini. Yakında sıra Janet Maclean'e gelecek. Bu akşam... Yarın...

- Janet ölecek mi?

- Şimdiden yan ölü sayılır... Bu artık an meselesi. Benim ölümüm bile erteleniyor.

Elini sinirli bir biçimde saçlarının arasında dolaştırды.

- Siz de Bayan Gray; büyük bir tehlikenin içinde olduğunuzu faik etmemiş olamazsınız. Hangi gizemli sebepten ötürü sizi ortadan kaldırmadığım merak ediyorum. Ama sıranız gelecek, bu kesin.

Yaşlı kadın farkında olmadan bir diyalog başlamıştı.

- O katilin büyük bir gücü var... Bunun farkındasınız, değil mi?

Genç adam ileriye doğru bir adım atma cesareti gösterdi. Tepki görmeyince cesaretlenip biraz daha yaklaştı. Şimdi masanın yanındaydı ve gayet doğal bir biçimde boş duran sandalyeye oturarak sözlerini noktaladı:

- Yoksa bizlerin zavallı ölümlüler olmasını nasıl açıklarız?

'giz?

- İlah-hel, Yeliel, Elemiah, Kaliel, İsrafil, Mikail ve elbette aramızda en soylu olan, size ulaşmaya boş yere uğraşan Cebrail.

Clarissa iskemlesinin üzerinde kıpırdandı.

- Acaba benim için en başından başlama nezaketini gösterir misiniz?

- Daha fazlasını isteyemezdim Bayan Gray. Günlerden beridir sizinle konuşmaya çalışıyorum. Feribotta, otobüste, son olarak otele girmeye çalışırken, az daha başarıyordum. Ama siz beni çok korkuttunuz...

Başka şartlarda olsaydı, bu son eleştiri Clarissa'yı gülmekten çatlatabilirdi.

- Artık kim olduğunuzu bir söylemeniz...

- Daniel. Ben küçük küreye ait meleklerden biriyim. Cebrail'in gölgesinde yetiştim. Onun sırdaşı, ya da sizlerin kullandığı deyimle, dostuydum.

- Siz bir...

Sözcüğü söylemekten kaçındı. Genç adam cümleyi tamamladı:

- Bir melek, evet.

Altdudağını ısırıldı.

- Bir melek...

- Evet biliyorum. Sizi şaşırttım, çünkü ben sizin bizleri düşündüğünüz gibi değilim. Zaten neden böyle düşündüğünüzü de hiçbir zaman anlamadık. Kanatlar, aylalar vs. Ve ayrıca neden erkek ya da daha kötüsü cinsiyetsiz meleklerin var olduğu kararmadır. Dişi melekler de var. Sayıları üçtür: Yeliel, İlah-hel ve Samel.

- Ve size inanmamı bekliyorsunuz...

- Yoksa hâlâ şüphe mi ediyorsunuz? Bu nasıl mümkün olabilir, not defterini okudunuz! Cebrail'in aldığı notların şifresini çözdünüz. O size ulaşmak için hayatını feda etti ve siz şüphe duyuyorsunuz, öyle mi?

Kadına doğru eğildi.

- Bana *inanmıyorsunuz* Bayan Gray! Yalnızca Cebrail'in cesedi-
ni gördüğünüz için değil, özellikle kadın olduğunuz için. İçgüdü-
lerinize ne oldu? Sizi erkeklerden ayıran yetenek bu değil mi? İç-
güdüleriniz yalan söylemediğimi avaz avaz bağıryor olmalı!

Clarissa kollarını kaldırıp indirdi.

- Kendinizi benim yerime koyun... Bay Daniel, ve bilin ki ka-
dınlık içgüdülerim akılcı bir kişi olmama engel değü. Üstelik si-
zin şanssızlığınıza, ne bir softayım ne de kutsal metinlerin hayra-
nı. Ben derinden inanan biriyim, ama inancımın sınırları var.

Ciddi bir tavırla kafasını salladı.

- İtirafetmekten utanç duyuyorum ama, bu son noktada sizin-
le aynı fikirdeyim. Bazen merak ediyorum, acaba içimde, derin-
lerde bir yerde ateistlik ya da şöyle diyelim bilinmezlik²⁵ mi
var? Bu daha ihtiyatlı...

- Bilinmezci bir melek...

- Bu benim hatam mı? Adına Tanrı denilen bu varlığı ya da yü-
ce kuvveti hiç görmedim. O her türlü söylentinin konusu oluyor.
Bizim orada da onun yandaşları ve karşıtları var.

-*Sizin orası?*

Daniel görevin ağırlığı altında eziliyor gibiydi.

- Siz insanların "cennet" diye adlandırdığı yer.

Clarissa donup kaldı. Derinlerden gelen bir ses yanıldığını hay-
kırırken, yine de bu inanılmaz öyküye başından beri hâkim olan
saçmalığın artık doruğuna ulaştığına inanmak istiyordu. Derin
bir nefes aldıktan sonra, ruh halinin izin verdiği ölçüde sakin bir
sesle kendisini ifade etti:

- Özetleyelim; siz bilinmezci bir meleksiniz. Cennetten geliyor-
sunuz...

Diğeri içe dokunan bir doğallıkla onayladı.

- Bana bunu ispatlayın.

- Efendim?

- Gayet iyi anladınız. Bu görüşmeyi sürdürmemizi arzu ediyor-
sanız, ileri sürdüğünüz şeyi ispatlayın.

- Ne tür bir ispat istiyorsunuz?

- Ben nereden bileyim! Kanatlarınız yok, aylanız yok ama sa-
hip olduğunuz güçler var, değil mi?

- Ah! Çok az.

- 0 halde Bayım, korkarım sohbetimiz burada sona eriyor.
Ayağa kalktı, evin arka tarafındaki bahçeye bakan açık pence-25.

Agnostik, (ç n)

reye doğru ilerledi. Birini ya da bir şeyi bekler gibi etrafa bakındı. Rahatlayınca gözlerini kapadı ve ezberden anlatmaya başladı:

- *John Keats. Deha, Safhaliyle güzellik. Ah! Keşke kendimi diğer tutkuma, şiire bırakabilseydim. Ama acaba okuyucularım beni izler miydi? Ya takma ad kullansam? Bunu düşündüm: Mary IVestmacott.*

Aynı hızla sürdürdü:

- *Özgürlük. Özgürdüm. Artrit krizlerimin çektiği işkenceyle yalnız ama özgür. Oysa başlangıçta, boynuma geçirilmiş bir halkayla yaşamaktan başka bir şey öngörülmemişti benim için. Parlak bir işadama, parlamento üyesi, koyu bir tutucu ve despot olan babam Lor d Archibald Gray,. beni kendi uygun gördüğü kadınlık görevlerini yerine getirebilecek biçimde eğitti; bir anne ve bir eş... Zavallı Janet. Hak etmediğini söylediğimiz acıları çeken onca insan. Kimin neden yönettiği bilinmeyen acı piyango.*

Gözlerini açıp bakışlarını yaşlı kadına dikti:

- *Sevgili Bayan Gray, mutluluğun beyaz kâğıtlar üzerine beyaz mürekkeple yazıldığını bilmelisiniz.*

- Kesin şunu! diye haykırdı Clarissa. Kesin!

Adam yarattığı heyecana ilgisiz kalarak devam etti. Ses tonu metalik bir hal almıştı. Tüm deniz buzullarından daha dondurucu, en yaşlı galaksilerden daha uzak, milyonlarca yıl önce sönmüş yıldızlardan gelen parlaklığı hâlâ bize ulaşıyordu.

- *İsmi Jean'di. Sanki killi topraklanmışım gibi beni şekillendirdi. Her ana hayran kalmış, vücuduma deyen ellerini sevmiştim. Onu solumuş, onun içinde erimiştim.*

Clarissa oturduğu yerden fırlayıp avucunun içiyle adamın ağzını sertçe kapattı.

- Susun diyorum size! Susun!

Adam şaşkın bir biçimde geriye doğru sıçradı:

- Sakin olun. Sizi incitmek istemedim. Siz...

- Şu anda yaptığınızın farkında mısınız?

Hıçkırarak konuşuyordu, gözünden neredeyse yaşlar gelecekti.

- Kanıt istiyordunuz...

- Başkalarının düşüncelerini okumak mı? İç dünyalarını çıplak ortaya sererek! Sırlarını eşelemek! Bunun canavarca olduğunu görmüyor musunuz?

- Ben SİZİ uyarmıştım. Meleklerin, özellikle büyük meleklerle göre daha az kudreti vardır; size gösterebileceğim tek kanıt buydu. Bana kızmayın. Ruhunuz da, düşünceleriniz de size aittir. Ben

yalnızca bir kurutma kâğıdıyım. Bazı varlıkların yaşamlarından kesitleri emebiliyorum, ama bunlan sahipleri dışında hiç kimseye aktaramam.

- Yine de canavarca. Kaba bir hırsız gibi davrandınız.

- Hayır Bayan Gray Bir ayna gibi davrandım. Bir süreliğine sizin yansımanız oldum. Hepsi bu.

Clarissa oturdu ve sessizliğe büründü.

- Artık konuşmamız gerekiyor, diyerek kadının yanına geldi genç adam. Merhamet lütfen. Zaman daralıyor. Janet'in ölmesini istemiyorsunuz, değil mi? Ve siz de ölmek istemiyorsunuz?

Belli etmeden nemli yanaklarını sildi.

- Sizi dinliyorum.

Genç adam kendinden geçmiş bir tutumla ellerini birleştirdi.

- Her şey Kaliel'in öldürülmesiyle başladı. Cesedini, kelimeyi bulmakta zorlandı, bir sabah veya bir akşam bulduk.

Clarissa hemen kesti sözünü:

- Sabah veya akşam?

- Çünkü zaman konusunda sizinle aynı kavramalara sahip değiliz. Gündüz, gece... Ebediyet mevsimlerden, saatlerden, batan ya da doğan güneşten bağımsız akıp gider. Fakat sözümü kesmeyin lütfen. Size söylemişim, zamanımız kısıtlı.

Not defterinde yazılı Latince sözcüklerin ardı ardına sıralandığını gördü: *Tempesta unus, eadem tempesta...* "Bir zaman, aynı zaman..." Açıklaması buydu, o halde...

Genç adam devam etti:

- Böylece ilk cinayet oldu. Kaliel boğazı kesilmiş olarak bulundu. Korkunçtu. Dehşetin en uç hali bütün varlığından açığa çıkıyordu. Ama biz de korkmuştuk. Bilinen sebepten ötürü... *Biz melekler ölümlü olmuştuk.* Ölümlü! Bunun ne ifade ettiğini anlıyorsunuz? O ana kadar, sonun işkencesi, kesinti, her şeyin durması bizim için yabancıydı. Her şeyin sona erebileceği fikri yakınlığımızdan bile geçmemişti. Korku, endişe ve sorgulama uzun süre bize yabancı duygulardı. Ta ki...

Görünüşe göre içine düştüğü yeni durum onu tümünden umutsuzluğa itiyordu. Clarissa farkındalığının kendisinde merhamet uyandırmadığını, bu anlattığı durumun milyarlarca insanın kaderi olduğunu söylememek için kendisini zor tuttu.

- Kaliel'in öldürülmesinden sonra sıra Elemiah'a geldi. Dışı melekler de ölüyordu. Güçsüzlük içinde, iğrenç bir geri sayımın sıradan tanıklarıydık.

Parmaklarıyla saymaya başladı.

- On, dokuz, sekiz...
- On mu? diye sordu Clarissa, neden ondan başladınız?
- Çünkü biz bu kadarız...

Düzeltti:

- O *kadardık*. İki sınıfa ayrılmış on melek. Bunlardan üçü büyük melektir. Sizinle konuştuğum şu anda meleklerden yalnızca iki tanesi kaldı: Samel ve ben. Samel büyük bir melektir. Dişi bir melek. Fakat bir yerlere saklandı; korkusu o denli büyük ki kendini göstermek istemiyor.

- Yalnızca on tane misiniz?

Clarissa gülümseyişine engel olamadı.

- Ben de hepimizin bir koruyucu meleği var sanırdım.

- İşte bir yanlış kanı daha. Biz kendimizi korumakta güçlük çekiyoruz, bir de tüm insanlığı korumaya kalksak...

Çaydanlığı gösterdi.

- Boğazım kurudu.

Fincanı ona doğru itti ve durumdan yararlanarak bilgi almaya çalıştı.

- Bu kıyımın karşısında ne tepki gösterdiniz? Herhalde eliniz kolunuz bağlı bir sonraki kurbanı beklemediniz.

- Tabii ki hayır! Cebrail derhal işlerin başına geçti. Bu vahşi cinayetlerin elebaşını gün ışığına çıkarmak için bir düzen içinde davrandık. Ama görevin zorluğu karşısında yetersiz kaldık.

- Sahip olduğunuz güçlere rağmen mi?

- Size söyledim, melekler insanların hayal etmekten mutlu olduğu kadar güçlü değil; üstelik de önemli bir sorunumuz var: Kötü kavramı bize tamamen yabancı olduğundan, biz -ifadem için özür dilerim ama- insanlara özgü bu düzenbaz ruhtan yoksunuz. Onları yöneten düşünceleri bilmediğimiz için, kötü hareketleri çözümlenip öngörebilmemiz mümkün değil. Kötüyü alt edebilmek için kötü gibi düşünmek kaçınılmazdır. Bu yöntem bize yabancı.

- Peki ya Tanrı? Neden onun yardımını istemediniz? Siz cennette yaşıyorsunuz, değil mi? Bundan daha iyi bir imkâna sahip olunamaz ve kutsal metinlere göre, sizin de onun tarafından yaratıldığınız varsayılıyor. Siz meleksiniz!

Daniel üzgünce kafasını salladı.

- Ah! Bayan Gray. Emin olun bizim yardım çağrılarımız hiç etkisiz olmadı. Diz çöküp, ayakta durup, yalvararak... Her türlü dua biçimini kullandık, hıçkırıklar içinde yalvardık. Ne yazık ki en küçük bir cevap alamadık. En küçük bir işaret belirtisi olmadı. Hiçbir şey. Sessizlik.

İçini çekti.

- Siz de onun yarattıklarından değil misiniz? Ona yalvardığınızda size cevap veriyor mu?

Yaşlı kadının biçimini kaybetmiş parmaklarını gösterdi.

- Ellerinize bakın... Bu rahatsızlığın yok olması için dua ettiğiniz oluyor mu?

- Evet, bu zayıflığı yaptım. Bir ümitsizlik anında.

- Ve işitilmediniz. Bizler bir ölçüde de olsa aynı konumda bulunuyoruz.

- Cennette bir *seri katil*, diye kendi kendine söylendi Clarissa alçak sesle, bilinmezci bir melek ve kayıtsız bir Tanrı. Bunların hepsi mutlak bir mantık içinde. Siz yine de devam edin.

- Cebrail yapıtlarınıza bayılıyordu...

- Tekrarlar mısınız lütfen?

- Gerçek bu. Cebrail romanlarınızı adeta yutuyordu. O kadar sabırsızdı ki, bazen bir sonraki romanın yayınlanmasını beklemiyor, evinize sızıyor, siz çalışırken arkanızda durup müsveddeleri okuyordu. Neden o kadar şaşırıdınız. Ah! Anlıyorum! Hep bu basmakalıp düşünceler... Biz çok okuruz, inanın. Kütüphanemizde evrendeki tüm kitaplar var. İyi ki de var. Yoksa sonsuzluk bizim için çekilmez olurdu. Ben şahsen Camus'yü çok seviyorum. *Sisyphos Söylencesini* bilir misiniz? Tam bir mücevher. Uzun süre başucu kitabım oldu. Muhtemelen hayranlık uyandıracak biçimde ortaya konan bu saçma fikrinden ötürü: "Uyanmak, metro, saatlerce büroda ya da fabrikada çalışmak, yemek, uyku ve pazartesi, salı, çarşamba, perşembe, cuma ve cumartesi hep aynı şekilde..." Bana inanmayacaksınız ama, bu bizim varoluşumuz. Bitki gibi yaşıyoruz, sıkıntılar çekiyoruz ve bir gün geliyor sizin dünyanıza göreve gönderiliyoruz.

- Tanrı'nın verdiği bir görev o halde...

- Öyle sanıyorum. Nasıl emin olunabilir ki? Karşı konulmaz biçimde itildiğimiz zorlu bir emir. Anormal bir durumda yola koyulup verilen yönergeleri harfi harfine uyguluyoruz. Görevimiz tamamlanınca tekrar ilk durumumuza geri dönüyoruz ve her şey yeniden başlıyor: *Uyku ve pazartesi, salı, çarşamba, perşembe, cuma ve cumartesi...*

- Şu cinayetlere ve dostunuz Cebrail'e geri dönsek?

- Haklısınız, konuşmanın içinde kayboluyorum. Size söylediğim gibi, Cebrail sizin romanlarınızın kurgusunun tutkunuydu. Sizin gerçek bir dâhi olduğunuzu düşünürdü. Bir gün, bizim çaresizliğimiz karşısında soruşturmayı size yaptırtma fikrini ortaya

attı. Dünya üzerinde katilin kim olduğunu bulabilecek bir tek kişi varsa, onun da siz olduğunuzu düşünüyordu.

- Gururum okşandı. Ama egom buna katlansa bile dostunuz Cebrail'in sırf romanlarımı beğeniyor diye tercihini benden yana kullanmış olmasına inanmakta zorlanıyorum.

- Haksız sayamazsınız. Tercihini etkileyen pek çok başka etken oldu; dünyayı reddetmeniz, kendinizi sürgüne göndermiş olmanız, şöhreti reddetmeniz ve özellikle de bir nokta, kadın olmanız.

Clarissa kaşlarını kaldırdı.

- Evet, diye devam etti Daniel. Cebrail'in gözünde kadınlar erkeklerden üstündür. Bu üstünlükleri içgüdüleri, duyarlılıkları, acıya dayanma güçleri, yaşamı taşıma ve doğurma becerilerinden kaynaklanır. Tüm bunlara polisiye roman yazarının kavrayış ve çözümlenme hissini de eklerseniz, bütünü oldukça etkili görünüyor. Tüm bu sebeplerden ötürü Cebrail sizi seçti.

- Cennette soruşturma yapmak tek eksiğimdi.

- Bana hâlâ inanmıyorsunuz. Neden bu alaycı tavrı sürdürüyorsunuz?

Soruyu soruyla geçiştirdi:

- Cebrail'in not defterinde neden Kitabı Mukaddes'ten alınma bir dizi kişi adı var? Yani Musa ve diğerlerinden söz ediyorum. Şu on dokuz sayısı ve şu gizli anlamlı "İkiz 0,809'da" cümlesi ne demek oluyor?

- En ufak bir fikrim yok. Buna karşın kişilerle ilgili sorunuzun cevabı basit: Onlar bizim yanı başımızda. Aynı mekânı paylaşıyorlar. Şurada, burada Torah'ın, Yeni Ahit'in, Kuran'ın temsilcileri var. Ayrıca Buda'nın müritleri ile bazı laikler de var. Tüm bunların sayısı otuzu geçmez. Bana seçimin neden ve neye göre olduğunu sormayın. Bu sorunuza cevap verebilecek durumum yok. Bir şey kesin: Uzun süredir yeni gelenler olmadı. Çok yazık. Hep aynı yüzleri görmek biraz bıkkınlık veriyor. Ama bu kişilerin yanı başımızda yaşıyor olmalarının ötesinde, not defterinde bulunmalarıyla ilgili daha önemli bir sebep var.

Açıklamadan önce kendine bir fincan çay daha doldurdu.

- Cebrail bu sonuca nasıl vardı bilmiyorum. Ona göre suçlunun bu kişiler arasında olduğundan hiç şüphe yoktu. Yaptığı son iş, en fazla şüphelendiklerinin listesini hazırlamak oldu.

Sağ elini ceketinin iç cebine soktu ve yaşlı kadına dörde katlanmış bir kâğıt verdi:

- İşte bu.

Clarissa kâğıdı açtı ve okudu:

MOSHE
YEŞUA
MUHAMMED

Bu defa Clarissa kahkahalarla gülmesine engel olamadı.

- Musa, İsa, Muhammed. Yani seri katil bu üç değerli kişiden biri mi?

- O böyle inanıyordu.

- Ciddi olalım. İsa veya Muhammed'in elinde bir kasap bıçağıyla bir meleğin boğazını kestiğini gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz?

Daniel şüpheli bir yüz ifadesiyle konuştu:

- Bunun akıl almaz bir şey olduğunu ben de kabul ediyorum, ama Cebrail bu görüşe ikna olmuştu.

- Neye dayanarak? Hangi işarete? Hangi sebep bu peygamberleri türdeşlerinizi öldürmeye itsin ki? Her cinayet için bir sebep gerekir, anlıyor musunuz? Yalnızca öldürme zevkini tatmin için cinayet işlenmez. Ya da deli olmak lazım.

- Size ne cevap verebilirim ki? Tekrar ediyorum, bunlar Cebrail'in vardığı sonuçlar. Daha fazlasını bilmiyorum. Ne yazık. Son zamanlarda dostum, nasıl desem... siz nasıl diyorsunuz? Paranoyak mı? Doğru terim bu mu?

Clarissa onayladı.

- Bana bile açılmaya cesaret edemiyordu. Her tarafta tehdit görüyordu. İçine kapalı ve yalnız bir şekilde yaşıyordu. Sönük. Bitkin.

- Özetleyelim. Seri bir katil cenneti kasıp kavuruyor. Sizin onu teşhis etme konusundaki yetersizliğiniz karşısında Cebrail olayı ve şüphelendiklerini bana açmak üzere evime geliyor. Katil tarafından yakalanıyor ve oracıkta boğazı kesiliyor. Böyle mi?

- Kesinlikle. Ama sıranın ona da geleceğini bildiği için not defterini Brodick'te emanete bırakmaya dikkat etti. Böylece bir kanıt kalacaktı. Aynı sebepten ötürü bana şüphelilerin listesini emanet edip kendisine bir şey olursa bunu size ulaştırma görevini verdi.

- Peki bunu bana vermek için neden bu kadar zaman beklediniz?

Daniel bir soruyla cevap verdi:

- Size not defterinin şifresini çözecek ve tüm bu olanları özümseyecek kadar vakit vermek daha akıllıca değil miydi?

- Eğer hafızam beni yanılttımtorsa. Cebrail notlarında şöyle

/azmıştı: "Şimdi, kuralları bozup, başka zamanlarda da yaptırım gibi insan görünümü almaktan başka çarem yok." Bunu bana açıklar mısınız.

- Sizle dış görünüş olarak aynı olsak da, olduğumuz haliyle dünyaya gelip müdahale etme imkânımız yok. O durumda toza döneriz. Bu yüzden bir insanın ölmesini bekleriz ki onun zarfına bürünelim... Ben, dalgın bir adamın, Kildonan'da karşıdan karşıya geçerken ezilerek ölmesini fırsat bildim.

- Bundan anladığım kadarıyla dostunuz, Corrie yolu kenarında öldürülen İrlandalı kanunsuz kişinin vücudunu aldı. Benzerliğin kaynağı da bu...

- Doğru.

Romancı aniden kalktı ve lavabonun yanında asılı duran ve not almak için kullandığı beyaz tahtanın yanına gitti. Bir iple tahtaya bağlı duran kırmızı keçeli kalemi alıp bazı notlar düştü:

Saat 19:00- 01:45. Aradaki süre, beş saat. Ardrossan Brodick. O'Casey? Peki önce?

Bilgi almaya çalıştı.

- Cebrail'le en son ne zaman konuştunuz?

- Şüphelilerin listesini bana verdiği gün. Sizinle görüşmek için bedene bürünmeden hemen önce.

- Yani Brodick'e gelmek için Ardrossan'dan feribota bindiği gün. Son görüşmenizin saatini hatırlıyor musunuz?

- Sanıyorum, sizin yeryüzü saatinizle öğleden sonra beş buçuk sularıydı. Hatırlıyorum, çünkü Ardrossan'a onunla gitmemi istedi. İki kişinin öleceğini biliyordu. İlki saat altıya doğru Ardrossan'da, diğeri ertesi gün şafak sökerken Kildonan'da.

- Yani o ilk öleninin bedenini aldı, size de ikincisini bıraktı.

- Aynen öyle. Bu soruları neden soruyorsunuz? Bunlar yalnızca ayrıntı.

Romancı sinirlendi.

- Beni dikkatle dinleyin Bay Daniel. Ben bir polisiye roman yazarım ve dostunuz Cebrail beni bundan ötürü seçti. Siz söylediniz, beni seçmesindeki sebep, en sıradan ipuçlanm bile didik didik etmemdeki yeteneğimdir. Yapbozunuzun dünyaya ait parçaları birbirine oturmuyor.

- Ne önemi var! Siz resme burnunuzu dayamışsınız, oysa biraz geriye çekilip bakmanız gerekir.

- Bilinçsiz konuşuyorsunuz. Mutfağıma dalıp bir melek, üstelik de bilinmezci bir melek olduğunuzu, bir katilin cenneti kasıp kavurduğunu, Musa ile İsa'nın yanında saklandığını anlatıyorsunuz.

nuz ve tüm bunları, Büyük Melek Cebrail'in benim romanlarımın ateşli bir okuyucusu olduğunu ve soruşturmayı bana emanet etmek için İrlandalı bir serserinin vücuduyla bedene büründüğünü anlatarak taçlandırılıyorsunuz. Ve konunun derinine inmemem gerekiyormuş!

Farkında olmadan bağırmişti.

Daniel aynı şiddette cevap verdi:

- Kanıt istemiştiniz! Vermedim mi?

Fincanı alıp çay doldurdu.

- Düşünmeye ihtiyacım var.

- Zamanınız yok! Yarın veya bu akşam belki de ölmüş olacaksınız. Ben de öyle.

Gözünden yaşlar boşanmak üzereydi.

- Belki de, biz meleklerin kavrayışı biraz kıttır. Ama insanların acımasızlığı korkunç bir şey.

- Ne yaparsınız, herkesin zayıf olduğu noktalar vardır.

Sabırsızca ekledi:

- Size sormayı unuttuğum son bir soru var, belki de bu en önemlisi. Eğer ben bu maceraya atılmayı kabul edersem, bana söyler misiniz hangi büyüyle hareket edeceğim? Verdiğiniz bilgilere bakılırsa şüphelileriniz cennette, ben ise dünya üzerindeyim. Onları sorgulayabilmem için beni öldürmeye mi niyetleniyorsunuz? Zira bilirsiniz, bu ismi hak eden her soruşturmacı, iyi ve uygun bir biçimde soruşturma yapmak ister. Evet?

- Elbette. Bu bir kanıt. Bununla birlikte Cebrail'in bir çözüm düşündüğünü biliyorum. Dosyalarının arasındadır. Onu bulacağım.

- Çok iyi. Öyleyse bunu bulduğunuzda sizinle tekrar görüşelim.

Daniel, tükenmiş bir biçimde ayağa kalktı ve iç çekti:

- Seçim hakkım var mı? Görüşmek üzere Bayan Gray. Tabii... daha önce ölmezsem.

Yaşlı kadın üzerinde kazağı, bomboş plaj boyunca yürüyordu. Deniz çarşaf gibiydi. Her şey huzur içinde ve dingindi. Doğuda kutsal adanın kahverengi çizgileri seçiliyordu.

Bakın tam karşıda bulunan Lindisfarne adacığında eski dostlarımdan biri olan Samuel Shlonsky oturur... Bu macerayı sürdürme düşünceni: varsa, sanıyorum o size yardım edebilir.

Telefonda bu adamın adresini almamıştı. Ama eğer oraya giderse kendisini kolayca bulabileceğinden endişe etmiyordu. Lindisfarne bir ada değil, adacıktı.

"Kadınlık içgüdüm akılcı bir insan olmama engel değil." Bütün yaşamı boyunca akılcı olmuştu. Neredeyse matematiksel bir kesinlikle kurguladığı romanları sınırsız hayal gücüne hiç yer vermiyordu. Roman tutarlı olmalıydı; tasmaşını ellerinde tuttuğu roman kahramanları en ufak dair sapma gösteremiyordu. Kimi yazarların, bazen yazma aşamasında kahramanlarının denetimini kaçırdıklarını söylediğini duyardı. Clarissa böyle bir durumla hiç karşılaşmamıştı. Karşılaşırdı bile isyankârı gereken yere oturup durumu düzeltirdi. Bu aşın kesinliğin, her konuda katı, düşüncelerinde dar görüşlü olan babasından aldığı zehirli bir miras olup olmadığını merak ediyordu. Bu tuzağa düşmemek için çok uğraşmıştı ama demek ki yeterli olmamıştı, zira açıkça görülüyor ki, birkaç inatçı gen hâlâ dünya görüşünü etkiliyordu.

Belki de, biz meleklerin kavrayışı biraz kıttır. Ama insanların acımasızlığı korkunç bir şey.

Ya tüm görünüşüne rağmen, bu olay kendi romanlarındaki kurgular kadar sağlam bir biçimde tutarlıysa? Her şeyden sonra, insanlığın bir bölümü Musa'nın Kızıldeniz'in sulannı ikiye böldüğünün. İsa'nın cüzamlıları, felçlileri iyileştirdiğine, ekmeği ve balıkla-

n çoğalttığına, dirildiğine, Meryem'in onu bekaretini yitirmeden doğurduğuna, Kuran'ın Muhammed'e bizzat Tanrı tarafından yazdırıldığına, cehennem, şeytanın ve hesap gününün varlığına inanmıyor mu? Cennette bir katil fikri neden saçma olsun ki?

Bana inanmalısınız Bayan Gray! Yalnızca Cebrail'in cesedini gördüğünüz için değil, özellikle kadın olduğunuz için. İçgüdülerinize ne oldu?

- Erken mi kalktınız?

Morcar'ın sesi romancı kadını daldığı düşüncelerden çıkardı. Geldiğini duymamıştı. Üzerinde yalnızca mayosu vardı ve hafifçe gülümseyerek kendisine bakıyordu.

- Benim yaşımda sabah keyfi insanın kendine sunamayacağı bir lüktür. Kathleen uyuyor mu?

Cevap verirken masum bir havaya büründü.

- Ben Kathleen'in bekçisi miyim?

- Tabii ki hayır. Yalnızca sordum.

Birlikte biraz yürüdüler, derken Morcar merakla sordu.

- Az önce bazı sesler duydum gibi geldi. Ziyaretçiniz mi vardı?

- Bir komşu...

- Bu kadar erken saatte mi?

Hafifçe Morcar'a döndü:

- Biraz saygısızlık yapmıyor musunuz?

- İtiraf etmeliyim ki evet. Bazen.

- Kötü bir alışkanlık.

Genç adam sessizliği yeniden bozuncaya dek kumsal boyunca yürümeye devam ettiler.

- Sizin yerinizde olsaydım her şeyi boş verirdim.

- Ya? Bu ilginç. Oysa düşünceniz bambaşkaymış gibi.

- Bu Bacovia'nın ölümünden önceydi.

Clarissa aptallaşmış bir biçimde Morcar'ın yüzüne baktı.

- Bacovia'nın ölümü mü?

- Müfettiş Stuart size haberi verirken duydum.

- Görünüşe bakılırsa kulaklarınız delik. Peki Bacovia'nın ölümü beni hangi sebeple vazgeçmeye itecekmiş?

Cevap vermedi.

- Evet? diye ısrar etti.

- Çünkü bir sonraki kurbanın siz olma ihtimali var Bayan Gray.

Bu sözleri söylerkenki kendinden emin hali karşısında Clarissa ürperdi. Ne cevap vereceğini bilemediğinden kaçamak bir sözle geçiştirmeye çalıştı.

- Kimse kendi hayatının hâkimi değildir. Ben dönüyorum. Ya sı>°

- Ben biraz yüzeceğim.
- İyi. Ama dikkatli olun; buralarda akıntılar çok haindir. Morcar denize doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Clarissa eve döner dönmez mutfağa gidip su kaynattı. Sabah içtiği soğuk çay ağzında acı bir tat bırakmıştı. Kathleen yanına geldi.

- İyi uyudunuz mu? diye merakla sordu Clarissa.

Genç kadın yaşadığı gecenin tehlikeli izler bırakmış olmasından endişe duyar gibi gözlerini yere indirdi.

- Çok iyi. Ya siz Bayan Gray?

- Ben neredeyse kırk yıldan fazladır gerçek bir gecenin neye benzediğini bilmiyorum. Yaşla birlikte zaman kaybettiğini daha güçlü şekilde hissediyorsun. İnsanın ömrünün dörtte üçünü uyuyarak geçirdiğini biliyor muydunuz? Saçma, değil mi?

Bir dolabı gösterdi.

- Toz çikolata üstteki rafta, tahıllar da. Süt buzdolabında.

Genç kadın işe koyulurken sordu:

- Bugün yazmayı düşünüyor musunuz?

- Gerekıyor. Cevap vermemiz gereken gecikmiş mektuplar da var. Bayan Pettycoat'ı aradınız mı?

- Evet. Temizlik yapmak için öğleden sonra geleceğini söyledi.

- Onun başında durursanız çok memnun olurum. Harika bir insan ama vaktinden önce gitmek gibi kötü bir alışkanlığı var.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra sessizliği Kathleen bozdu:

- Cebrail'in yazdığı sonuç bölümünün ne anlama geldiğini merak ediyorum.

- Hangi sonuç bölümü?

- *İki: 0,809'da*. Acaba üniversitede sayıbilim ya da sayılar kuramıyla ilgili kitaplar var mıdır? Sizce de ilginç olmaz mıydı?..

Clarissa cevap vermek üzereydi ki telefon çaldı. Duvardaki telefonun ahizesini kaldırdı. Birkaç saniye içinde yüzünün ifadesi değişti. Parmaklarıyla ahizeyi öylesine sıktı ki, neredeyse kemiklerinin beyazlığı fark ediliyordu. Ahizeyi yerine koyduğunda ayakta durabilmek için buzdolabına dayanmak zorunda kaldı.

Mutfağa yeni girmiş olan Morcar koşup kolundan tuttu.

- Bayan Gray, neyiniz var?

Kathleen de gelip genç adama yardım etti.

Yaşlı kadın bakışlarıyla oturacak bir yer işaret etti ve oraya götürmeleri için kendini bıraktı.

- Doktor çağırمامızı ister misiniz?

İstemediğini işaret etti.

- Arayan Maclean'di, diye boğuk bir sesle konuşmaya çalıştı.

Janet komaya girmiş.

- Bu doğru olamaz! diye bağırdı Morcar.

- Maalesef, gece olmuş.

- Neden olmuş? Doktorlar ne diyormuş?

- Anladığım kadarıyla onlar da tamamen şaşırılmış durumda.

İki genç yıkılmış bir şekilde birbirlerinin yüzüne baktı.

- Profesör mahvolmuştur, dedi Kathleen alçak sesle.

- Evet.

Janet ölecek mi?

Şimdiden yarı ölü saydır... Bu artık an meselesi. Siz de Baan Gray, büyük bir tehlikenin içinde olduğunuzu bilmiyor Namazsınız.

Daniel'in sözleri Clarissa'nın kafasının içinde çınlamaya başladı.

Bu artık çok fazlaydı. Bunu yapan kişiyi, ister dünya üzerinde)sun ister cennette, mutlaka bulup çıkaracaktı.

Bir anda kalktı ve salona doğru gidip arabasının anahtarlarını ildi.

- Nereye gidiyorsunuz? diye şaşkınlıkla sordu Kathleen.

; Gaz pedalına sonuna kadar basıyordu. Öfkesi bir anda tüm çekincelerini, tüm şüphelerini yerle bir etmişti. Şeytani bir oyuna da gelse, komik duruma da düşse önemi yoktu, artık bilmek istiyordu, bilmeliydi. Bakışlarını tek noktaya dikmiş, kafasından sürekli olarak melekle yaptığı konuşmanın bazı cümlelerini geçiriyordu. *Evet. Melek*, dedi bu sonucu kesin olarak kafasına kazımaya kararlı ve yüksek bir sesle. Son bir kanıtı ihtiyacı vardı. Tek bir kanıt.

Cebraill'e en son ne zaman konuştunuz?

- *Şüphelilerin listesini bana verdiği gün. Sizinle görüşmek için bedene bürünmeden hemen önce.*

- *Yani Brodicke gelmek için feribota bindiği gün. Son görüşmenizin saatini hatırlıyor musunuz?*

- *Santıyorum, sizin yeryüzü saatinizle öğleden sonra beş buçuk sularıydı. Hatırlıyorum, çünkü Ardrossana onunla gitme mi istedi. İki kişinin öleceğini biliyordu, İlki saat altıya doğru Ardrossan'da, diğeri ertesi gün şafak sökerken Kildonan'da.*

Clarissa 07:30 feribotuna binmişti. Buna göre, Daniel'in bedenini aldığı genç adam ancak güneşin doğuşu ile o saat arasında ölmüş olmalıydı.

Tam limana gireceği sırada yavaşladı, Alma Road'un köşesinden sapıp polis merkezinin önünde durdu.

- Müfettiş Stuart burada mı? diye sordu hızla danışmaya yaklaşarak.

- Bayan Gray? dedi görevli memur biraz şaşırarak. Evet, odasında. Ama ne yazık ki yalnız değil. Ben...

Devamını dinlemedi ve sağ taraftaki koridora atıldı.

Memur peşinden koşmaya vakit bulamadan, Clarissa müfettişe ait odanın kapısına varmıştı bile. Kapıyı çalma gereği duymadan odaya girdi.

- Sizinle konuşmalıyım, çok acil!

Stuart ve karşısında oturan adam afallamış bir biçimde kadına baktı.

- Şimdi mi? diye endişeyle sordu müfettiş. Biraz bekleyemez misiniz? İşim fazla uzun değil.

- Şimdi, diye ısrar etti romancı

- Bayan Gray...

İnatçı bir tavır takınarak odada boş duran tek iskemleye oturdu.

Müfettiş rahatsızlığını ifade eden bir bakışla ziyaretçisiyle göz göze geldi. Adam bu sessiz mesajın ne anlama geldiğini anladı ve içeri giren kadına kınayan bir bakış atarak odayı terk etti.

- Şansınız vardı. Çıkan arkadaşımды.

- Dinleyin beni Thomas, yardımınıza ihtiyacım var. Kildonan ve Ardrossan morglarına girmeye yetkiniz vardır herhalde.

- Ee... aradığınız bilgiye bağlı.

- Çok zor bir şey değil, yasadışı da değil. 8 haziran günü saat 17:45 ile 18:15 arasında Ardrossan'da bir adamın ölüp ölmediğini öğrenmek istiyorum. Bir de ertesi gün, şafak vakti burada, Kildonan'da saat 07:30'dan önce birisi ölmüş mü, ölmemiş mi? Bir bilgi; bu ikincisi bir araba tarafından ezilen yirmi beş yaşlarında genç bir adam olabilir.

- Doğrusu, diye homurdandı Stuart, bana hiç baskı yapmıyorsunuz. Bu olayın peşini bırakacağınıza söz vermemiş miydiniz? Üstelik...

- Rica ediyorum, bana güvenin. Yalnızca merakımı gidermek istiyorum. Hepsi bu.

- Tek bir sözünüze bile inanmıyorum!

- İnanın. Gerçek bu!

- En azından bu kıymetli kayıplar için duyduğunuz ani ilginin nedenini söyler misiniz?

- Lütfen bana soru sormayın. Zamanı gelince her şeyi anlata-

çağıma söz veriyorum. Bu bilgileri ne zaman edinebilirsiniz?

Müfettiş başını duvara dayayıp ayaklarını ileriye uzattı.

- On beş gün desek?

- On beş gün! Boş verin daha iyi! Çok geç.

-On?

- Hayır Thomas, bu bilgiler bana yarın lazım.

Müfettiş güldü.

- Yemek davetiniz hâlâ geçerli mi?

Clarissa kaşlarını kaldırdı.

- Ne ilgisi var?

- Bana cevap verin.

- Elbette. Cumartesi.

- Bugün salı. Dört gün içinde yani.

Yaşlı kadın sabırsızlandı.

- Saymayı biliyorum! Evet, dört gün.

- Hazır yemek olmasın. Tamam mı?

- Siz oyun mu oynuyorsunuz Tanrı aşkına?

- Her şey karşılıklı. Hazır yemek olmayacak.

Clarissa derin derin iç çekti.

-Tamam.

Stuart'ın parmakları bilgisayarın tuşları üzerinde hareket etmeye başladı.

- Ne yapıyorsunuz?

- Sorularınızı cevaplandırmaya çalışıyorum. En azından ikinci bölümünü.

- Burada mı? Şu hurdayla mı?

- Sizin hurda dediğiniz bu makinede, adada son doksan gün içinde meydana gelmiş tüm kaza sonucu veya şüpheli ölümlerin kaydı var. Bu bilgiler daha sonra Edinburgh'daki bir merkez bilgisayara aktarılarak orada saklanacak.

Birkaç dakika sonra boğuk bir uğultu duyuldu. Stuart klavyenin tuşlarına basmaya biraz daha devam etti, sonra kalkıp yazıcıdan çıkan kâğıdı aldı ve ruhsuz bir sesle okudu:

- James O'Connor. 30 mart 1976 doğumlu, Mayish Road 23 numara Kildonan adresinde oturuyor. Karşıdan karşıya geçerken BR 602 XP plakalı Rover marka bir otomobil tarafından ezilmiş. 8 haziran 2002. Saat 06:00

Kâğıdı yaşlı kadına uzattı.

- Şansınız varmış, dedi.

Romancının kalbi hızla çarpıyordu. Demek ki Daniel'in anlatmaları doğrudu.

- Ya Ardrossan'daki adam?
- O da tamam. Meslektaşlarıma bir elektronik posta gönderdim. Bir saat içinde cevap verirler.
- Çocuk gibi mutlu bir ifadeyle yerinden kalkıp Stuart'ın yanağına sesli bir öpücük kondurdu.
- Çok tatlısın Thomas! Teşekkür ederim.
- Stuart onu kolundan tuttu ve sert bir ifadeyle hatırlattı.
- Size söylediğimi unutmayın Clarissa; doğaüstü şeylerden sakınırım. Siz de sakının...
- Güven vermeye çalıştı:
- Evet. Evet. Elbette...

Ağız kulaklarında Triumph'unun direksiyonunda oturuyordu. Kanıt elindeydi. Çantasından küçük bir defter çıkarıp not aldı:

- Cebrail cesedi.
- Emanetçi makbuzu ve not defteri.
- Not defterinin dokusu, kâğıtları, mürekkebi.
- Janet'in hastalığı.
- O'Casey'in ikiz cesedi.
- Bacovia'mın öldürülmesi.
- Daniel'in sahip olduğu güç.
- Ezilen genç adam.
- Ardrossan'daki ölü?

Bu son nokta üzerine henüz elinde kesin bir bilgi yoktu ama Edinburgh'dakilerin bu yabancıнын ölümünün, Daniel'in söylediği saatler arasında gerçekleştiğini doğrulayacaklarından en ufak şüphesi yoktu. Şimdi kendisine düşen, meleğinin bir an önce görünmesi için dua etmekte; bu düşünce onu gülümsetti. Clarissa onun yardımı olmadan kendini çıkmaz bir sokakta hissediyordu. Suç mahallerini inceleyememek bir yana, temel aşama olan şüphelilerin sorgulanması kısmını yerine getiremeyerek nasıl ilerleme sağlanacaktı? Daniel "Cebrail'in bir çözüm düşündüğünü biliyorum" demişti. Evet ama ne? Bir ölümlü, ölümlerle hangi biçimde iletişime girebilir? Ruh çağırarak mı? Weegee board? Medyumlar? Clarissa bu korkakça yollara başvurmayı kabul etmenin sözkonusu bile olmayacağını biliyordu. Kendisini karartılmış bir odada, iki mumun arasında, tütsü kokuları içinde oturuyorken düşünmek bile kabul edilemez bir şeydi. Hayatında yalnızca bir

kere falcıya danışma zaafını göstermiş, oturma bastıramadığı bir gülme kriziyle son bulmuştu. Zaten bu yola da sekizinci romanını yazarken duyduğu ihtiyaç yüzünden başvurmuştu. Kitabın adı *Fletcher Davası* 'ydı. Aptalca laflar dinlemek için elli sterlin ödediği için kendini hiç affetmemişti: "Bir mektup alacaksınız" (o dönem günde on mektup alıyordu) "Sizi kıskanıyorlar" (kitapları satış rekoru kıran hangi yazar kıskanılmaz ki?) "Ama, yukarıda birisi sizi koruyor." "Kim peki?" diye sormuştu. "Anneniz" diye cevaplamıştı falcı (zavallı annesi o zamanlar hayattaydı).

Elli sterlin... Kadının etkilenmiş bakışları altında hâlâ elli sterlini sayarken görüyordu kendini.

Cebrail bir çözüm düşünmüştü. Boşuna kafa yoruyordu. Çözümün ne olduğunu bulamıyordu.

Ne olursa olsun, artık eli kolu bağlı beklemeyecekti.

Triumph'un motorunu çalıştırdı ve limana doğru hareket etti.

William Maclean karısının başucuna oturmuş, bu donmuş yüz ifadesine, hareketsiz bedene, bir metronom gibi sehpadan damara doğru kayan hayat taşıyıcı şekerli küçük damlaların içine aktığı bu zayıflamış kola hâlâ alışamıyordu. Darağacı anlamına da gelen sehpa sözcüğünün yaşam dağıtan serumun askısı için de kullanılması tuhaftı. Janet'in burun deliklerine içinden oksijen geçen besleyici bir kılcal tüp giriyordu; yüksek miktarda şeffaf, dokunulmaz ve gözle görülemez yaşamsal molekül. Garip bir ayrıntı, Janet'in gözleri açıktı ve gözbebekleri tıpkı silecek gibi sağa sola hareket edip duruyordu. Neyi görmeye çalışıyorlardı acaba? Hangi gizemli söylemi anlamaya uğraşıyorlardı? Sakın Ölüler Kitabı olmasın? Okuması biter bitmez Janet ebediyen gidecek miydi? Öyle olursa, William da onu takip edecek ve her ikisi de derin çukurların içine gömülecekti. Bundan emindi, aynanın diğer tarafında yalnızca bu olabilirdi: Derin çukurlar. Bilimsel düşünce, son yolculuktan sonra herhangi bir şeyin olabileceğini düşünmesini engelliyordu. İnsanın yeryüzünde bulunması tesadüfün bir meyvesidir. İnsan geldiği gibi gidecektir; tesadüfen. İlahi bir plana inanmak saçmaydı. Dinozorların yok oluşunun önceden hazırlandığını düşünmek, bu yok oluştan sorumlu göktaşının uzaydan, biyolog bir Tanrı tarafından gönderildiğini düşünmekle aynı şeydir.

Buna karşın...

Nasıl açıklamalı? Anlatılamazı ifade edebilmek için sözcük-

leh nerede bulmalı? Oldum olası ölümsüzdük, ama şimdi artık diğer dünyaların mahluklarına benziyoruz. Kırılgan, narin, yalnızca bir toz tanesi olmaya mahkûm edilmişdik. Kibir yüzünden günah mı işlemiştik, yoksa aşın alçakgönüllülüğümüzün sefil kurbanları mıydık?

Eğer not defterindeki sözcükler doğruysa... Cebrail vardı, Musa da, İsa da ve ölümden sonraki hayat da. Tanrı da.

William Maclean farkında olmadan, geceyi geçirdiği koltuktan kayarak yerde diz çöktü, ellerini kavuşturdu, tıpkı katıldığı ilk Kudas ayinindeki gibi.

Clarissa karaya ayak bastığında saat neredeyse üçtü. Limanda dört saatten fazla sıkışıp kalmıştı! Gelgit yüzünden gemiler ancak 14:45 sularında çalışmaya başlayabilmişti. Çok eski dönemlerden beri Lindisfarne denizin kabarması ve alçalmasıyla belirlenen bir ritme uygun yaşıyordu. Yüzen bir mendil büyüklüğündeki birkaç millik kahverengi topraklar, bir süreden beri her türlü tefekkür için gelinen bir yer olmuştu. VI. yüzyılda İrlandalı Prens Molaise yalnız başına yaşayıp ölmek için buraya yerleşmiş olsa da, bu ağırbaşlı kayanın üzerindeki tinsellik rüzgârını estiren onun ruhu değildi; adanın koruyucusu Aziz Aidan tarafından dokuz yüz yıl önce eski bir manastır üzerine inşa edilen ve böylece Lindisfarne'in Anglosakson dünyasının en kutsal yerlerinden birisi haline gelmesine sebep olan Benedikten manastırın da değildi. Sebep başkaydı, sebebin adı da Yeshe Losal'di. Bir kardeşlik hareketinden esinlenen bu Tibetli lama adayı, "Dünya Barışı ve Sağlığa" adanmış bir merkez kurmak ve türlerin korunması için doğal rezerv yaratmak amacıyla satın aldı. Başlangıçta yedi yüz elli bin sterlin isteyen adanın eski sahibi Bayan Kay Moris Lindisfarne'ı lamaya yan fiyatına bıraktı. Sebebi? Bir gece rüyasında Hz. Meryem kendisine görünerek barış ve tefekküre hizmet için bu fiyatın uygun olduğunu öğütlemiş. Dinlerarası bir buluşma yeri için bundan daha iyi kehanet olabilir mi?

Avrupa'da Budizm'in en eski kurumlarından biri olan Samye Ling tarafından desteklenip mali kaynak sağlanan yeni merkez, bazı şartlara uyulması koşuluyla tüm dinlerin mensuplarına açıktı; uyuşturucu, alkol veya tütün kullanılmayacak, adaya dışardan hayvan getirilmeyecek, ahlaka uygun davranışlar sergilenip çevreye saygılı olunacaktı.

Clarissa, Brodick Limanı'ndaki danışma ofisinden aldığı broşürü dikkatle inceledi. Broşürün içinde iki sayfada esas binaların çizimleri vardı. Rıhtımın sağ tarafında, volkanik bir tepenin üzerinde VIII. Henry tarafından yaptırılmış şatonun kalıntıları vardı; güneybatıda St. Mary, Batı'da St. Cuthbert, kuzeydoğuda St. Aidan kiliselerinin kulahtarı görülüyordu. Yüz kişilik nüfus için üç kilise vardı ama hiç sinagog yoktu. Bu dini yapılara Marygate House isimli bir müze ekleniyordu. Bu yapı Tibet vakfının binalarını, bir danışma noktasını, bir çarşuyu, bir barı, doğal olarak bir Budist tapınağını bir araya getiriyor, arka planda ise dünyanın dört bir yanından gelen gizemcilerin kalabilmesi için yapılmış kulübeler seçiliyordu. Bununla birlikte, ziyaretçinin en çok dikkatini çeken, karaya oturmuş balıkçı teknelerinin oluşturduğu mezarlıktı. Gövdeleri kum ve deniz tarafından kemirilen, direkleri yatmış, yelkenleri parçalanmış, tuzdan lahitlere gömülü tekneler orada uyuyordu. Mezar taşı olmayan bir mezarlık. Ringa balığı avında uzman olan bu küçük filo, Lindisfarne'in onuru ve simgesi idi. Bir yüzyıldan önce.

Gökyüzü aniden kararmış, yağmur ince ince çiselemeye başlamıştı. Bir de şimşekler olsa ortalık iç karartıcı ve düşsel bir havaya bürünecekti.

Clarissa vakit kaybetmeden danışma noktasına yöneldi.

Yüzü çillerle kaplı gencecik bir kız, camekânın ardında oturmuş, üzerinde turuncu renkte uzun bir harmani bulunan bir şahısla laflıyordu. Camekânın orta kısmında, sıhhi bir konuşma ortamı sağlamak için üzerinde çok küçük delikler bulunan şeffaf bir zarla kaplı bir açıklık vardı. Dünya ne kadar da tuhaflaştı diye düşündü romancı. Sohbetin bitmesini sabırsızlıkla bekledi. Beş dakika, yedi, şu ikisi gevezelik etmeye bir son vermiyordu. Bunun üzerine adama müdahale etmeye karar verdi:

- Bayım, bilmem farkında mısınız ama yağmur boşanmak üzere ve benim şemsiyem yok.

Adam ellerini göğüs kafesi hizasında birleştirip tevazu taşıyan bir davranışla hafifçe öne doğru eğildi.

- Ah! Özür dilerim.

Hemen kenara çekildi.

Clarissa ağzını camekân üzerindeki açıklığa doğru yaklaştırdı.

- Adada oturan bir arkadaşına ulaşma konusunda yardımcı olabilir misiniz acaba? İsmi Samuel Shlonsky.

- Demek yetkililerinden mi?

Açıklığı kaplayan zar yüzünden kızın sesi bir robotunkini andırıyordu.

- Hangi dernek?
- Dünya Barışı ve Sağlık Derneği.
- Bilmiyorum. Belki.
- Bakıyorum.

Genç kız daktiloya çekilmiş bir kâğıdı incelemeye daldı.

- Shonsky idi değil mi?
- Hayır. Shlonsky. L harfi ile.
- İsmi?
- Samuel.

Clarissa sabırsızlanıyordu.

Birkaç dakika geçtikten sonra kızın metalik sesi duyuldu:

- Üzgünüm. Bu isimde kimse yok.
- Emin misiniz?
- Dünya Barışı Derneği'nin altı üyesi var.
- Peki ya yalnızca ada sakinlerindense?
- Olabilir. Telefonu var mı?,

Clarissa başını hayır anlamında salladı.

- O halde üzgünüm Hanımefendi. Adresini bulmanın hiçbir yolu yok.

- Belediye. Belediye var mı?
- Belediye mi? Şaka yapıyor olmalısınız. Lindisfarne özel mülktür ve burada sayımız gerçekten çok az. Belediye ne işe yarayacak ki?

Yaşlı kadın patlamak üzereydi. Buraya gelerek çok büyük düşüncesizlik yapmıştı.

- Özür dilerim Hanımefendi...
- Türunculu adamdı kendisiyle konuşan.
- Evet?

İskeleyi işaret etti.

- Ağlarını onaran şu adamı görüyor musunuz?

Clarissa başıyla onayladı.

- İsmi Angus'tur. Eskiden beri burada yaşar. Adada olup biten her şeyi bilir. Ona sorun. Eminim size yardımcı olur.

Clarissa'nın yüz hatları gevşedi. Aslında bu adam çok iyi birisiydi, turuncu harmanisi içinde bile.

Teşekkür edip iskeleye doğru ilerledi.

- Rahatsız ettiğim için özür dilerim, dedi balıkçıya doğru eğilerek. Ama bir arkadaşımı arıyorum.

Adam kafasını kaldırmak lütfunda bulunmadı.

- Hepimiz bir arkadaş arıyoruz, diye homurdandı. Uzun süre aramak zorunda kalabilirsiniz.

- Adı Shlonsky, Samuel Shlonsky.

Balıkçı düşünmedi bile.

- Yahudi mi?

- Evet.

- Diğer tarafta.

- Buradan uzakta mı?

- Lindisfarne'dasınız Hanımefendi...

- Oraya ulaşmanın bir yolu var mı?

- Dört tekerlek, iki tekerlek. Bir sandal veya bir çift bacak.

Yaşlı kadın tekneyi gösterdi.

- Beni siz götürür müsünüz?

- Duruma bağlı...

Clarissa çantasını karıştırdı.

- On şilin?

Adam bunun üzerine doğruldu, o anda Clarissa adamın yüzünün derisinin tıpkı kullandığı ağ gibi düğüm düğüm olduğunu fark etti. Adam sordu:

- Nereden geliyorsunuz Bayan?

- Arran'dan Neden sordunuz?

- Arranlıların insan doğasına saygısı yok mudur? On şilin?

Clarissa'yla ilgilenmeyip işine döndü.

- Yirmi?

Cevap vermedi.

-Kırk.

- Benim tekнем ancak sterlin birimini anlayabiliyor. Üçten aşağı olmaz.

Clarissa şaşkına döndü:

- Üç sterlin mi?

- Evet, çünkü bugün iyi günümdeyim.

- Pekâlâ, diye iç çekti. Ama bu paraya dönüş ücreti de dahil.

İşim çok uzun sürmez.

- Dönüşle beraber dört. Ve bir saat beklerim. Bir dakika fazla durmam.

Kadın, fırsatlara içinden lanet okuyarak kabul etti.

Samuel Shlonsky'nin evi dik bir yalıyann kenannda yükseliyordu. Ama bir evden çok, duvarlarını sarmaşık ve yabani otların bürüdüğü bir taş yığınına benziyordu. Üzeri kurt yeniği dolu tahta kapının önünde durdu, kapıya vurmakta tereddüt etti. İlginç olan, pencerelerin kepenkleri kapalıydı.

Kapıyı iki kere tıklattı. Üç kere daha. Bir ayak sesi duyuldu.

Kel kafalı, zayıf görünümlü ufak tefek bir adam göründü. Göz-
lüklerinin arkasından yaşlı kadına şüpheli bir tavırla bakıyordu.
Acaba kaç yaşındaydı? Yetmiş? Yetmiş beş? Patates gibi bir bur-
nu vardı, yanakları kaba sakallarının ardında kayboluyordu. Du-
dakları zorlukla seçiliyordu.

- Günaydın. Bay Shlonsky siz misiniz?
- Duruma bağlı. Siz kimsiniz?
- Adım Clarissa Gray. Sizinle birkaç dakika görüşmek istiyor-
dum.

- Neden?
- Bacovia'nın arkadaşayım.
- Vasile'in mi?

Clarissa onayladı.

- Ne yapıyor o yaşlı deli? Hâlâ Glasgouv Üniversitesinde mi?
- Hayır.
- Yine mi? Sakın bana Romanya'ya döndüğünü söylemeyin.

Clarissa'nın yüzünde rahatsız bir ifade belirdi:

- Girebilir miyim, Bay Shlonsky? Açıklayacağım.

Adam kenara çekilerek girişi açtı.

İçerisi mumlarla aydınlatılıyor olmasına karşın, dış görüntü-
nün aksine burada düzen ve temizlik hâkimdi. Eşyalar eski ama
sıcaktı. Ağaç oyma bir satranç takımı sehpanın üzerinde duru-
yordu.

Shlonsky yaşlı kadına oturması için yer gösterdi.

- Çay yapmıştım. Alır mısınız?
- Memnuniyetle.

Az sonra, üzerinde kalaydan bir çaydanlık ve iki fincan bulu-
nan bir tepsiyle geri geldi. Misafirine servis yaparken bilgi almak
istedi:

- Evet, Bacovia?..
- Haberin sizi üzmesinden endişe ediyorum.

Shlonsky doğruldu.

- Bu türlü giriş cümleleriyle başladığında devamı hep aynıdır.
Öldü mü?

Clarissa onayladı.

Dalgaların yalıyara çapmasıyla bölünen uzun bir sessizlik oldu.

- Çok yazık olmuş, dedi sonunda Shlonsky. Birbirimizden ye-
teri kadar yararlanamadık. Her şey çok hızlı geçiyor. Her şey çok
kısa.

Yüzünü kırıştırdı.

- Dostumdu.

Her şeyi bu özetlemişti.

- Kalp krizi mi acaba? Çok şişmandı. Onu uyarmıştım.

- Hayır, Bay Shlonsky. Kalple ilgisi yok.

-Ya?

Söylemeden önce derin bir nefes aldı:

- Cinayete kurban gitti.

- Cinayet mi? Neden? Nasıl?

- Uzun bir hikâye. Üstelik de inandırıcı değil; en azından görünüşte.

istemeyerek ekledi:

- Ziyaretimin nedeni de bu.

Shlonsky ellerini masanın üzerinde kavuşturdu.

- Sizi dinliyorum.

Kathleen kumlarda yuvarlandı ve sonra vücudunu yavaşça Morcar'ın vücudu üzerine bıraktı. Yağan ince yağmur onları rahatsız etmiyordu. Acaba farkındalar mıydı?

- Beni büyüledin, diye fısıldadı Kathleen. Galiba seni seviyorum.

- Sevmek... Söz bedene büründü.²⁶

Morcar'ın yaptığı yorum karşısında Kathleen gülümsedi. Morcar dudaklarını umutsuzluğun aktığı bir ateşle genç kadınınkilere kenetledi. Nefesleri tükeninceye dek kenetli kaldı. Morcar genç kızı omuzlamadan yakalayıp hafifçe kaldırdı.

- Kız kardeşim olmanı isterdim, dedi usulca.

- Kız kardeşin mi?

- Neden böyle şaşırдың? Eski Mısırlılar sevdiklerine böyle selenmez miydi?

- Evet ama, sen firavun değilsin, ben de kız kardeşin. Öğretmenlerin uygarlığımızın üç şeyi yasakladığını öğretmedi mi? Yakın akrabalar arası zina, insan eti yeme ve adam öldürme?

- Erkek ve kız kardeş arasındaki zina bu listeye dahil olmamalı.

Bunları söylerkenki ciddiyeti Kathleen'i güldürdü.

- Hangi sebep yüzünden?

- Çünkü zamanın ve insanların ötesinde bölünmemiş bir doğumu, ayrılmamış bir yumurtayı simgeler.

Kathleen sessizce yüzüne baktı ve tekrarladı:

- Sen gerçekten şaşırtıcı birisin Morcar.

Bir anda konuyu değiştirdi:

26. Hıristiyanlıkta Hz. İsa'nın ilahi ile insani olanı kendi bedeninde topladığını anlatmak için kullanılan deyim, (ç.n.)

- Şu öldürülen melekler konusu kafamı giderek daha çok meşgul ediyor. Cebrail'in gizemli cümlesini anımsıyor musun? "İkiz 0,809'da."

- Çok iyi anımsıyorum.

- Üniversite kütüphanesinde araştırma yapmak istiyorum. Bu mesajı anlamamıza yarayacak bir şeyler, bir işaret bulunacağına inanıyorum.

- Bu mümkün. Ama Bayan Gray bundan hoşlanmayabilir. Tüm bunlara nokta koymaya karar vermemiş miydi?

Kızın dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi.

- Görünüşte evet. Sen kadınları iyi tanıyorsun. Değişkenlerdir. Çok değişken...

Samuel Shlonsky iskemlesinden kalktı ve satranç tahtasına doğru yürüdü. Ölçülü bir hareketle beyaz atın yerini değiştirdi ve bir sonraki hamleyi düşünmek için taşlara bakmaya başladı.

- Bu benim huyumdur. Beni aşan bir durum karşısında kaldığım zaman kafamı dağıtır, dikkatimi başka yere yöneltmeye çalışırım.

Romancıya döndü.

- Satranç oynamayı biliyor musunuz?

Yaşlı kadın kafasıyla hayır işareti yaptı.

- Yazık. Heyecan verici bir oyundur. Ölüm, hayat, korku, tereddüt, öngörme, şiddet, bazen merhamet ve hep iktidar duygusu. İnsana özgü duyguların tamamı şu altmış dört karede bir araya gelmiş.

Bir raf üzerinde duran dolmakalemi aldı ve sonra yerine oturdu.

- Hayat bana, eğer çok karmaşık bir sorunla karşılaşarsak kendimizi yalnızca bilimsel değil, sanatsal olarak da düşünmeye zorlamamız gerektiğini öğretti. Yeniden satranca döneceğim; tüm bilimler gibi, çünkü satranç da bir bilimdir, bu oyun aynı zamanda bir sanattır. Bir satranç partisi, Rembrandt tablosu ya da bir Michelangelo heykeli gördüğümüzdeki kadar şiddetli estetik heyecanlar ortaya çıkarır. Bu oyunun tarihi, estetiğin saf güce galip geldiği pek çok satranç partisi görmüştür.

Clarissa'nın içi daralıyordu. Zamanı sınırlıydı ve ev sahibi konuşmaların içinde kayboluyordu. Kendisine anlattığı konu hakkında en ufak bir düşünce bile ileri sürmemişti. Adamın sözünü kesmeye karar verdi.

- Bizim maceramızdan vardığımız sonuç nedir? Buna inanıyor

musunuz? Bir kaçığın kurbanı olduğumu mu düşünüyorsunuz?

- Beni şaşırtıyorsunuz Bayan Gray. Kitaplarınızın bazılarım okudum; beni en çok etkileyen olay örgüsünü kurmadaki ustaklığınızdı. Neredeyse matematiksel bir örgü. O halde "bilimsel" düşünelim. Janet'in hastalığının rastlantısal olduğunu, evinizin girişinde can çekişenin yaşlanmakta olan beyninizin oyunu olduğunu, ölen adama tıpaüp benzeyen şu İrlandalının bulunmasının da yine rastlantılar hanesine yazılabüleceğini, genç adamın melek değil de olağanüstü bir telepati yeteneğiyle donanmış bir kişi olduğunu, hatta kendisinin not defterini yazan ve bütün bu olayları hazırlayan kişi olduğunu varsayalım. Ama bununla birlikte Bacovia'nın açık seçik öldürüldüğü gerçeği ortada. Yalnızca bu üzücü olay bile bu davanın sırrını ortaya çıkarmak için girişimde bulunma gerekliliğini gösteriyor. İster semavi bir varlık olsun ister insan, ortada bir katil var ve kimliğinin teşhis edilmesini, hatta mümkünse cezalandırılmayı hak ediyor.

Kâğıdı kendine çekti ve kalemi yardımıyla bazı sözcüklerin altını çizdi, bazılarını ise karaladı.

- Sanatçı ve çocuk olalım. Esas olanı saklayalım. Yani, bir bakalım... 19 ve *İki: 0,809'da?*

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

- On. Altmış dört kutu. Altı artı dört eşittir on. Eğlenceli.

- On? diye tekrarladı Clarissa.

- Gematriada her harfin sayısal bir değeri vardır. Gematria, bir sözcüğü yorumlamak için, onu oluşturan harflerin ya da sessiz harfler grubunun sayı değerini, aynı sayı değerine sahip başka bir sözcüğe yaklaştırarak kullanır; bu tabii her harfin kendi özel değeri olduğu ilkesinden yola çıkılarak yapılır. Eski Yunanların da bildiği bu yöntem, esas gelişimini İbrani edebiyatıyla yapmıştır.

- Çok iyi anlamadığımı itiraf edeyim.

- Torah'dan bir örnek ele alalım. Yakup, Tekvin'in²⁷ 32. bap 4. satırında "Laban'ın yanında misafir oldum" diyor. "Misafir oldum"un sayısal değeri altı yüz on üçe eşittir. Bunun sonucu olarak, cümle bize misafir olduğu sürece Yakub'un altı yüz on üç emir aldığını zımnen söylüyor.

- Altı yüz on üç emir mi?

- Evet. Etkileyici, değil mi? Biz Yahudiler bu emirlere *mitsvot* adını veririz. Bunlar bir ömür boyu uygulanması gereken dini buyruklardır.

Clarissa izlemekte güçlük çekiyor, ama bunu belli etmemeye çalışıyordu.

27 Kitabı Mukaddes'in Eski Ahit bölümünün ilk kitabı

- Benim için on rakamının anlamı açıktır.
- Öyle mi?
- Yaradanla karşı karşıyayız.
- Bana kızmayın ama "Yaradanla karşı karşıyayız" diyerek ne anlatmak istiyorsunuz?

- Bizde Tanrı'nın adı, tanımını gereği söylenmez. Buna karşın, ona başka adlar kullanarak hitap edebiliriz. Bu adların sayısı on-dur. Sırası gelmişken söylemeden geçmeyeyim, İslam dininde bu isimler doksan dokuz tanedir. Yüzüncü isim gizlidir ve yalnızca kıyamet günü ifşa olacaktır. Hepsi bu değil. Sanıyorum şimdiye kadar *sefrat'dan* söz edildiğini hiç duymadınız?

Clarissa soruyu olumsuz cevapladı.

- Öyleyse bakın, genelleyecek olursak bu kabalaya özgü bir terimdir ve on esas veya ülkü ile ilahi dünyanın kendini gösterdiği ortaya çıkışı işaret eder. Tamamen zihinsel yapıda üç yüksek sefira ve yapı sefiraları da denen, ilahi dünyaya göre ikincil rol oynayan yedi tane aşağı sefira vardır.

O anda Clarissa'nın, aklına Daniel'in sözleri geldi: "İki gruba bölünmüş on melektik. Üç büyük ve yedi küçük melek." Yine bir rastlantı mı? Bu fikri kafasından atıp muhatabının dikkatini çekti:

- Cebrail'in on dokuz sayısını andığını hatırlatayım; on değil.

Samuel kaleminin ucuyla kâğıda birkaç kez vurdu.

- Elbette, daha birinci aşamadayız. İkinci aşama teyit kısmı olacak. Cebrail'in bizi doğru yöne çekmek için kullandığı tarzda bir estetiklik, hatta bir zarafet var. Söz konusu sayıda bir değil iki işaret var, biri diğerinin tamamlayıcısı.

Oturduğu yere iyice yerleşip gözlüklerini çıkardı.

- Daha önce Kuran'ı incelediniz mi?

- Hayır, hiçbir zaman.

- Siz ki muammaları seviyorsunuz, incelemeliydiniz. Bu kitap, başkaca hiçbir kitapta bulamayacağınız özel bir olaya sahip; yirmi dokuz sure bir ila beş harften oluşan dizilerle başlıyor. Bunlar için on dört harf kullanılmış, yani Arap alfabesinin yarısı. Bu harflerin neden kullanıldığını şimdiye kadar kimse bulamadı. Oysa bu harfler on dokuz sayısıyla çok yakından ilişkili.

Yahudi raftan bir kitap alıp belirli bir sayfasını açarak Clarissa'nın önüne koydu.

- Okuyun...

Yüzü sıkıntılı bir hal aldı.

- Gözlüklerim yok.

Samuel ezberden okudu:

- "Orada on dokuz bekçi vardır." Yetmiş dördüncü sure, otuzuncu ayet. Belki rastlantı... Ama Kuran yüz on dört sureden oluşur. Tekvin'e göre Tanrı dünyayı altı günde yaratıp yedincide dinlenmiştir. Sure sayısını altıya bölersek ne elde ederiz?

- Zihinden hesap yapma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. On dokuz mu?

-^N Kesinlikle. Sizce bir rastlantı mı?

Clarissa ne cevap vereceğini bilemedi.

- Bir başka rastlantı daha. Kuran'ın en kutsal mesajı *La ilahe illallah*: "Bir tek Allah vardır" anlamına gelir. Ayetlerde, Tanrı'yı işaret eden ve Arapçası "*vahid*" olan "bir" sözcüğü kaç kere geçer biliyor musunuz?

- On dokuz kere mi?

Onayladı.

- Cebrail size bir ipucu bırakmış.

- Beni belki biraz ağır bulacaksınız ama, Tanrı'nın adının kullanılmasının meleklerin, Bacovia'nın ve belki de yarın Janet Maclean'in katilini bulmama nasıl yardım edeceğini anlamadım.

- Bu bir anahtar. Ama hangi kapıyı açtığını bilemem.

Clarissa ellerini saçlarının arasında gezdirdi.

- Kafamı karıştıran bir şey var. Yaptığınız muhakemeyi desteklemek için Tanrı'yı temsil ettiği varsayılan bu sayı hakkında üç tektanrılı dinden yalnızca ikisine dayanıp, üçüncüsünü, yani Hıristiyanlığı dışarıda bıraktınız. Neden? Yeni Ahit'te de bazı değerler veya bazı simgesel kelimeler bulunuyor olamaz mı?

Samuel Shlonsky iç çekti.

- Yanılıyorsunuz Bayan Gray. Hiçbir şeyi bilinçli olarak seçmedim. Bize on dokuz sayısını veren Cebrail, gerçekten oysa tabii. Oysa Yeni Ahit'te bu sayıya ait hiçbir iz yok. Elbette başka sayılardan bol bol var, mesela kırk veya yedi veya doksan dokuz, hatta Vahiy Kitabı'ndaki ünlü canavara ait sayı, altı yüz altmış altı, ama hiç on dokuz yok.

- Bu da demektir ki?...

Düşündü.

- Benim aklıma bir şey geliyor. Bunu basit bir varsayım olarak kabul edin. Çelişkili olarak ve görünüşe rağmen birbirine en yakın iki din İslam ve Yahudilik. Neyi savunuyor olurlarsa olsunlar, özellikle günümüzde birbirlerine duydukları kızgınlık ne derece olursa olsun, aynı spermle döllenmişler, İbrahim'inkiyle. Hafızanızı tazelememe izin verin. 'Ve Allah İbrahim'e dedi: 'Karın Sara sana bir oğul doğuracak ve onun adını İshak koyacaksın ve onun-

la ve ondan sonra zürriyetiyle ahdimi ebedi ahit olarak sabit kılacağım. Ve İsmail'e gelince seni işittim: İşte onu mübarek kıldım ve onu semereli edeceğim ve onu ziyadesiyle çoğaltacağım, on iki prensin babası olacak ve onu büyük millet edeceğim!" Her iki oğlan da babalan tarafından sünnet edildi, iki oğlan babalannı Makpela Mağarası'na gömdüler. Hıristiyanlık bu ikisine akraba olmamış. Tam tersine, üzülerek görüyorum ki Hıristiyanlık çok miktarda Yahudi ve Müslüman kanı dökmüş. Haçlı Seferleri, en-gizisyon, soykırım bunlann kanıtı. On dokuz sayısı, Tanrı'nın adı-na giden bir kestirme yol bir yerde, bir nevi istekli bir budama. Öz olana götürüyor ve karışıklığı önlüyor. Kafasını kaldırıp romancıya baktı.

- Sizi şaşırtıyor muyum?
- Sizi biraz tarafı buluyorum.

Shlonsky satranç tahtasına döndü ve siyah atı hareket ettirdi.

- Buna karşın, dedi yavaşça. Şu 0,809 sayısının burada ne işi-nin olduğunu ve ikize yapılan göndermeyi henüz anlamış değilim.

Clarissa'ya döndü.

- Not defterini birkaç günlüğüne bana emanet eder misiniz? Daha dikkatli incelemek isterim. Cevap içinde bir yerlere gizlen-miş olabilir. Ve eğer öyleyse, onu bulacağıma güvenebilirsiniz.

- Çok dikkatli saklamanız kaydıyla. Onu kaybetmek istemi-yorum.

- Gereken dikkati gösteririm. Bana güvenebilirsiniz.

Yaşlı kadın bir süre sessiz kaldı.

- Defter size emanet, dedi ayağa kalkarken.

Bacovia'nın aldığı notların altına telefon numarasını yazdı ve ekledi?

- Bana haber verirsiniz, değil mi?

- Elbette.

Shlonsky kadını kapıya kadar geçirdi.

Dışarıda karanlık çökmeye başlamıştı. Ve balıkçı Angus orta-larda görünmüyordu...

- Gitmiş! diye bağırdı Clarissa öfkeyle. Oysa bana bir saat bekleyeceğini söylemişti.

Shlonsky masum bir ifadeyle gülümsedi.

- Bir saat mi? Biz en az üç saattir konuşuyoruz.

Deniz açık mor üe altın rengi arası sonsuz bir enginlik halini almıştı.

- Arabanız var mı? diye endişeyle sordu romancı şaşkın bir halde.

Yahudi saatini gösterdi.

- Var ama saat altıyı geçmiş.

-Yani?

- Son sürat gitseniz bile vaktinde varamazsınız. Gelgit yüzünden, anlıyor musunuz? Şu an sular çekiliyor. Benim hatam, sizi uyarmalıydım. Gün ağarana kadar hiçbir gemi çalışmaz.

- Bu imkânsız! Dönmem lazım!

- Geceyi burada geçirmekten başka çareniz yok. Bir kâfirle aynı çatı altında uyumaktan çekinmiyorsanız, kapım size ardına kadar açık. Yarın ilk iş sizi limana bırakırım.

Telaşa kapılacak olan Kathleen ve Morcar'ı düşündü.

- Tamam, dedi. Davetinizi kabul ediyorum. Ama eve ;telefon açmalıyım. Beni köye götürebilir misiniz?

- Elbette. Fırsattan istifade yemek de yeriz ve Tanrı'dan söz etmek yerine bana romanlarınızı anlatırsınız.

Kathleen'in bilgisayarını başında oturan Morcar, üzerinde üç boyutlu bir satranç tahtası görünen ekrana işaretparmağıyla hafifçe dokundu. İnternetteki rakibi C5'te duran beyaz fili oynayınca bir zafer çığlığı attı.

- Mahvoldu!
- Hiç tereddütsüz G7'de duran piyonu G8'deki kaleyle yedi.
- Bu oyunu hiçbir zaman anlamayacağım, diye iç çekti Kathleen. Tek anladığım kötü durumdasın. Ama yine de seviniyorsun.
- Çünkü sen 1972'de Fisher ile Spassky'yi karşı karşıya getiren partinin on üçüncü oyununu bilmiyorsun. XX. yüzyılın en dikkat çekici oyunuydu. Bu adam yenilgiye doğru koşuyor.
- 1972 mi? Ben henüz doğmamıştım, sen de doğmamıştın. Genç adamın yanakları hafifçe kızardı.
- Kitaplardan öğrenebiliriz, değil mi?
- Bütün ünlü karşılaşmaları ezbere biliyorsun musun? Morcar boğazını temizledi.
- Hayır, bazılarını... yani... iki veya üç tanesini.
- Rakibi oyununa cevap verdi: C1'deki kale C4'ü yedi.
- Ya şimdi? diye sordu Kathleen. Ne yapacaksın?
- Kale D7'ye. Dört hamle sonra...
- Ekranı E4'teki beyaz kale Morcar'a şah çekti. Hiç rahatsız olmayan genç adam şahını F1'e oynadı.
- Kaybetti, diye mırıldandı mutlu bir ifadeyle.
- Rakibi D4'teki fili oynadı. Morcar hemen D2'deki fille karşılık verdi. Ve kollarını kavuşturdu. Birkaç saniye sonra ekranın ortasında bir mesaj yanıp sönmeye başladı:

TERK EDİYORUM

FİŞHER SPASSKYYE KARŞI, 1972

DOĞRU SAVUNMAYI BULDUĞUMA ÖYLE EMİNDİM Kİ, TEBRİKLER!

- Bu aptalın oyunu neden terk ettiğini anlamıyorum, diye hımdandı Kathleen.
- Bunu sana anlatabilmem için iki saat lazım. Yalnızca şunu bil; eğer oyunu terk etmeseydi, doğruca mata gidiyordu; iyi bir oyuncu da bunu görür.
- Morcar aniden konuyu değiştirdi:
- Bayan Gray'in telefonunu tuhaf buldum. Kutsal adaya niçin gitti acaba?
- Bir sonraki romanı için araştırma yapmaya.
- Ben bundan emin değilim.
- Neden? Bununla çok ilgilenmiş görünüyorsun.
- Onun için endişeleniyorum.
- Not defteriyle yeniden ilgilenmeye karar vermiş olabilir mi?

- Mümkün. Bacovia'nın öldürülmesi yüzünden.

Genç kız irkildi:

- Bacovia... ldrld m?

- Grtlaklanarak.

- Sen nasıl öğrendin bunu?

- Dn bir polis ziyaretine gelmedi mi?

- Polis mi?

- Bilmiyor muydun?

- Nereden bilebilirim? diye karşı ıktı Kathleen. Kapıyı açtığım adam bana merhaba dedi ve Bayan Gray kendisine soyadıyla hitap etti: Stuart'tı sanırım. Sonra plaja senin yanına geldim.

- O bir polis mfettiydi, diye pekitirdi Morcar. Bacovia'nın ölümünü Bayan Graye o haber verdi.

Genç kız kafası karımı bir biçimde sustu. O/ayı anlamasına yarayacak bir şeyin gözünden kaçtığını düşünüyor, ama bunun ne olduğunu bilemiyordu. Aslında kendine doğru soruyu sorması yeterliydi: Morcar bundan nasıl haberdar olabilirdi? Onun, elerini kuma sokup kum tanelerini parmaklarının arasından su gibi akıttığını pencereden görmemiş miydi?

Meyhane sıcaktı. Bira ve viski bardakları tütün rengi ahşap kaplı duvarlar arasında usulca birbirine vuruluyordu. Sakalsız yüzler, kızıl ya da sansın bıyıklı zayıf suratlar; takım elbiseli adamlar, blucinli gençler, Avrupa'nın dört bir köşesinden gelmiş değişik kişiler. Kutsal adada toplananların tümü aynı arayıtan, aynı arzudan esinlenmiti; anlamak, kendini sorgulamak, tefekre dalmak.

Samuel Shlonsky hafifçe Clarissa'ya doğru eğildi ve fısıldadı:

- Arıyorlar. Oysa bulunacak bir şey yok.

Romancı elmalı tartının son lokmasını yedi ve bir saptama yaptı:

- Siz hep böyle kötümser miydiniz, Bay Shlonsky?

- Kötümser? Hayır. Öyle olduğumu da hiç hatırlamıyorum. En dieli iyimser benim için daha uygun bir sfat olurdu.

- Biraz patavatsızlık yapmama izin verir misiniz?

- Hiçbir tehlikesi olmaz.

- Sizi kavramakta güçlük çekiyorum. Kimsiniz siz?

Omuzlarını silkti.

- Uzun süre bir bakasıydım. Bugün artık kendimim. Samuel

- Hadi ama!
- Gerçekten bilmek istiyor musunuz?

Clarissa onayladı.

- İyi o zaman. Sizin de görmüş olduğunuz gibi karanlıkta yaşıyorum. Gün ışığı benim için bir tehdit oldu. Ve insanları sevmiyorum. Çok kötülükler, iğrençlikler gördüm, yaşadım ve gözlerim iyileşmeyecek biçimde yaralandı. Yahudiliğin içinde doğup İbrahim'in diniyle eğitildim. Kendimi uzun zaman hakikatin içinde sanıp dünyanın geri kalanından farklı olduğuna inandım. Tersine bir fikir aklımın ucundan bile geçmedi. Bu imkânsızdı. En azından Varşova'da mümkün değildi. 1940'larda mümkün değildi. Ve eğer olağanüstü bir şey olur da çocuk benliğim durumumu unutmaya kalkarsa, on santimetre genişliğindeki kolluk ve üzerinde *Jude*²⁸* yazan san yıldız bunu bana hemen hatırlatırdı. Babam, Siyonist sosyalist Hahomer-Hatzair hareketinin lideri Mordehay Anilewicz'in yakın arkadaşıydı. Getto ayaklanmasının elebaşılardan-
dı ve kurşunların altında ilk can verenlerin arasındaydı. Kısa süre sonra annem de onu izledi. Her ikisini de ruhları bedenlerini terk ederken gördüm. Son nefeslerini duydum ve bu uzun süre şiddetli bir fırtına gibi kulağımda çınladı. Daha on iki yaşına yeni basmıştım.

Devam etmeden önce bir yudum çay içti.

- Bunu nelerin izlediğini ve korkunun dürtüsüyle hangi dolambaçlı yollardan geçerek huzuru bulabilmek için İsrail'e vardığını size anlatmayacağım. Orada, başımıza geleni anlamaya çalıştım. Geçtiğimiz her yerde karşımıza çıkan bu nefretin nedenini açıklamaya çalıştım. Bu çok uzun ve karmaşık oldu.

- Peki, buldunuz mu?

- Evet. Tanrı.

Clarissa kaşlarını kaldırdı.

- Yani en büyük sorumlu Tanrı mı?

- Düşünün; atalarım tektanrı fikrini üç bin yıl önce ortaya attıklarında, bunu pagan inanışlar ve putperestliğin hüküm sürdüğü bir ortamda yapmışlardı. Roma imparatorları tanrılara eşdeğeri. Yunanlar Zeus ve Apollon'a tapardı. Mısırlılar Horus ve Amon'a dua ederdi. Aton²⁹ başarısız bir girişimdi, dönüşümü başaramayan bir deneme. Yazık.

- Neden yazık?

- Eğer bu tektanrı parantez aynı başarıyı yakalayabilseydi,

28. Yahudi, (ç.n.)

29. Eski Mısır'da tektanrı inancının ortaya atılmasıyla birlikte tapınılan tann, (ç.n.)

büyük olasılıkla halkımın kaderi çok farklı olacaktı. O zaman inançsızların tüm dikkati İbrahim'in değil Akhenaton'un soyuna, Yahudilere değil Mısırlılara çevrilecekti.

Bir süre durdu.

- Görüyorsunuz, değil mi Bayan Gray, halkımızın felaketi fıztalaca erken haklı olmak. Zamanda geriye gidin. O dönemin dünyasını düşünün. Jüpiter'i, Neptün'ü, Baal'i, kutsal boğaları yücelten heykeller ve daha başka pek çok şey uygar diye adlandırılan toplumları kaplıyordu. Derken bir avuç insan ortaya çıkıp ilan ediyor: "Pek çok tanrı yok tek Tanrı var." Üstelik onu tasvir edemezsiniz, yüzü yok, ismi de yok. O her yeredir." Böyle bir ifadenin o zamanki kişiler üzerinde uyandıracığı etkiyi, felsefi ve toplumsal sonuçları düşünebiliyor musunuz? Atalarım bunun kararını verdiğinde kendilerini bir daha düzelmeyecek bir biçimde toplumun gözünden düşürdüler. Bizim bütün talihsizliğimiz böyle başladı.

- Sanıyorum bu vardığınız sonuç, farklılık duygunuz içerisinde sizi teselli ediyor.

- Evet. Ama kendimi yine de iyi hissetmedim. Bir mesajın taşıyıcısı olduğumuza inanıp bu mesajla ilgili ne yaptığımız konusunda kendimi sorguladım. Bugün diyebilirim ki, eğer nefret sürdüyse bu daha çok bizim hatamız. Bu kutsal mesajı paylaşacak yerde kendi içimize kapandık. Açılacak yerde büzüştük. Elbette böyle davranırken kendimize göre çok geçerli nedenlerimiz vardı, belki de yanlış düşünüyorum, ama inanıyorum ki, kendimizi dünyaya daha önce veya daha çabuk açacak cesarete sahip olmalıydık. Seçilmiş halk algılamamız bizi kör etti ve egomuzu besledi.

Clarissa kınar bir biçimde konuştu:

- Sizi oldukça katı buluyorum, Bay Shlonsky. Komşularınızın neler hissettiğini unutmayın. Yalnızca sizi ortadan kaldırmayı istiyorlar.

- Katı mı? Hayır. Belki ütopyacı. Ben büyük işlerin riske girmeden ya da yürekli davranmadan tamamlanamayacağına inanıyorum. Etrafımızda korkaklar var ve biz yürekli değiliz. Ben Arap halkından değil, onların yöneticilerinden söz ediyorum. Savile Rov'dan satın aldıkları şık kıyafetlerle ülkeyi gezip son Filistinli çocuk ölene kadar mücadele edeceklerini söyleyen iktidar sahiplerinden söz ediyorum. Alçaklıkları İsviçre ve Lüksemburg bankalarına sandık sandık kaçırdıkları servetlerine eşit olan kabile reislerinden söz ediyorum. Bizler ilahi bir mesajın mirasçılarımızdık. Çok ağır bir sorumluluğumuz, yerine getirmemiz gereken kutsal bir ödevimiz vardı. Hıristiyanların Mesih adını vererek sa-

hiplendiği şu Yahudi'nin sözlerini anımsıyor musunuz? Ne diyor-du? "Dünyanın tuzu sizsiniz; fakat tuz tatsızlaşınca o neyle tuzlanır? Artık dışarı atılıp insanların ayağı altında ezilmekten başka bir işe yaramaz. Dünyanın ışığı sizsiniz." Bizler, Yahudiler dünyanın ışığı ve tuzu olacaktık. Ama başaramadık. Peki, bizim sakallı-ları en karanlık mollalarla ve köhnemiş Vatikan yöneticileriyle aydınlık düşmanlığı yapma konusunda rekabet içinde görünce içim nasıl kan ağlamasın?

- Bu sebepten ötürü mü buraya sığındınız? Bir Tibet merkezi-ne?

- Hayır. Okumaya yöneldim, tarihe. Diğer iki tektanrılı dini daha acıklı bir kesinliğe varabilmek için mercek altına aldım: Hiç-bir şey yoktu. Ne Hıristiyanlık ne de Müslümanlık gözüme çekici göründü. Bugün artık biliyorum ki, ben bir inançsızım. Ve bu din bana yetiyor. Artık kendime işkence yapmıyorum. Kimin haklı, kimin haksız olduğunu saptamaya çalışmıyorum artık. Ben be-nim. Doğruluktan ayrılmayan. Zincirlerle bağlı değilim. Ne başı-bağlıların, ne harmani giymişlerin düşüncemi yönlendirmesine izin veriyorum. Hayatımdan bütün ruhbani, bütün ibadetleri çıkardım, bütün heykelleri kırdım, bütün tıkaçları çıkarıp attım. Ve inanın bana, çok temiz bir hava soluyorum. Burada tarafsız bir topraktayım.

Durdu ve ziyaretçisine baktı.

- Size bir soru sormak istiyorum Bayan Gray. Bana Âdem'in hangi dine mensup olduğunu söyleyebilir misiniz?

Clarissa cevap veremeyecek durumda olduğunu anlatırcasına omuzlarını silkince gülümsedi.

- Ben Âdem benim Bayan Gray.

Kathleen işaretparmağını ekranda açılan web sayfasına uzattı ve yavaşça okumaya başladı: "Sayıbüim, tıpkı yıldızlar üzerine kurulu yıldızbilim gibi, kişiliği ve insanların kaderini inceleyen sayılar üzerine kurulu bir bilimdir. Yani sayıların yaşamımızı ve davranışlarımızı etkileyecek güce sahip olduğu kabul edilir."

- Yeter! diye iç çekti Morcar. Neredeyse iki saattir ilgisiz sitelerde dolaşp duruyorsun. Sayıların kaderimiz üzerinde etkili olduğunu ya da ismindeki harflerin sayı değerlerinin toplamının karakter özelliklerini verdiğini nasıl düşünebilirsin?

- Eleştireceğine anlamak için biraz çaba harca. Sayıbilim saf-sata değil. Senin de okuduğun gibi Pitagoras veya Platon gibi ki-

silerin de ilgilendiği bu bilimin geçmişi çok eski çağlara kadar uzanıyor.

Morcar başını salladı.

- Yeter Kathleen. Zamanını boşa harcıyorsun.

- İyi. O halde söyle bana, eğer katilin acımasız kişiliği hakkın da bize bilgi vermek için değilse, Cebrail şu on dokuz ve 0,809 sayılarından neden söz etmiş?

Genç adam cevap vermeye zaman bulamadan Kathleen klavyenin tuşlarına dokunmaya başlamıştı bile.

- Bak. Sırf zevk olsun diye...

Bir kutucuğun içine Morcar'ın adını oluşturan altı harfi yazdı.

- Ne yapıyorsun?

- Sana ait olan temayı hesaplıyorum...

Okudu:

- M: 13, 0:15, R:18, C:3, A:1, R:18. Toplamı: 68. 6 artı 8 eşittir 14. Bu da 5 yapar.

Bu son sayıyı yazıp fare yardımıyla bir kutucuğu tıkladı. Birkaç saniye sonra bir metin görüldü.

- Eğlenceli, değil mi? "Beş, ahengin ve dengenin sayısıdır. Bu ayrıca Tanrı lütfunun da sayısıdır. Kabalaya göre hayvani yönlerinden sıyrılmış mükemmel insanın sayısıdır. Kitabı Mukaddes'e göre çarmıhtaki Mesih'in vücudundaki beş yaradan ötürü insan tanrının simgesidir. Bu anlamda, aynı zamanda bağışlamanın sayısı olarak da kabul edilir. Tanrı ile evren arasındaki aracıdır.

Genç kız Morcar'a muzip bir bakış fırlattı.

- Bunları benden saklamışsın! Demek ben mükemmel bir adamla âşık olmuşum!

- Bu kadar yeter, diye çıkıştı genç adam beklenmeyen bir sertlikle.

Kararlı bir hareketle bilgisayarını kapattı.

- Neden? Neden böyle yapıyorsun?

Büyük bir ciddiyetle kızı baktı.

- Çünkü başına bir kötülük gelsin istemiyorum Kathleen. İstemiyorum...

Clarissa, Shlonsky'nin kendisine verdiği yatak odasında kayalara çarpan dalgalan ve kendini gündeğumundan ayıran saatleri sayıyordu.

Kafasını yastığa koyduğundan beri harfler ve rakamlardan oluşan sanal bir çark yatağın üzerinde dönüp duruyordu. 19... 0,809...

İkiz... 10... 74. sure... 30. ayet... Tek bir Tanrı vardır. İkiz 0,809'da. Karışıklık, sapma. O ilerledikçe gökyüzü karanlıklaşıyordu. Bir örtüyü kaldırdığında yenisi iniyor ve bunun sonu yokmuş gibi görünüyordu. Daniel neredeydi? Onu, kapısı ve pencereleri olmayan bir evde, duvarları görünmeyen bir bürodaki görünmeyen çekmeceleri karıştırıp dururken hayal ediyordu. Acaba o da öldürülmüş olabilir miydi? Eğer öyleyse, her şey bitmişti. Bu dava başladığı biçimde son bulacaktı: Sıfıra sıfır. Aniden, bir melekle konuşma fırsatı yakalayan herkesin soracağı soruyu ona sormadığını fark etti. Cennet nasıl bir yerdi? Orada nasıl yaşıyordu? Hangi dil konuşuluyordu? Açlık hissi duyuluyor muydu? Ya susuzluk? Çayırklar, dereceler, ırmaklar, hayvanlar var mıydı? Hâlâ yasak ağaç veya meyve var mıydı? Sıcak mıydı? Yoksa soğuk mu? Mecdelli Meryem, Sara, Bakire Meryem nasıl giyiniyordu? Panlıtların gölgesinde çıplak mı geziyorlardı? Melek bir daha görüldüğünde onu sorgulamayı unutmuyacağına kendi kendine söz verdi.

Çok uzun süre uyuyamadı.

Uyuyabildiğinde saat neredeyse sabahın üçüydü.

Tuhaf bir ses hava karanlıkken kendisini uyandırdı. Bir çeşit çalkantı sesi gibiydi. Sanki biri çamurda yürüyordu. Önce kendi kendine yağmur yağacak diye düşündü. Ama hayır, daha gevşek, yapışkan bir sestti. Yatağından doğruldu ve daha dikkatli dinledi. Sesler yattığı yerin yan tarafındaki büyük odadan geliyordu. Belki de Shlonsky'ydi. Bu saatte ne yapıyordu acaba? Ses şimdi daha belirgindi.

Clarissa'nın kalbi hızla çarpmaya başladı ve soğuk bir ter sırtından aşağıya doğru indi. Böyle endişelenmekle çok komik duruma düştüğünü geçirdi aklından. Yabancı bir evde uyduğunda her sesin endişe verici olduğu gayet iyi bilinir. Ancak içgüdü, tanımlayamadığı bir sebepten ötürü ona bu sesin adeta bir tehdit gibi çınladığını söylüyordu.

Ses yaklaşıyordu.

Belli belirsiz.

Dalgaların durmaksızın süren çırpınısının eşlik ettiği ses yeni bir biçim kazanarak devam ediyordu. Artık çamur içinde atılan adımlara değil, yapışkan bir zeminde hareket eden bir küreninkine benziyordu ses.

Boğuk bir darbe sesi.

Kapıya yüklenildi.

İkinci defa, üçüncü defa.

Biri içeri girmeye çalışıyordu!

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atan yaşlı kadın örtüyü göğsüne çekip tüm kuvvetiyle bastırdı. Bağırarak, Shlonsky'yi yarıma çağırmak için ağzını açtı ama hiçbir ses çıkmadı. Korku onu dilsiz kılmıştı. Ama harekete geçmeliydi. Sağ elini başucunda duran lambaya uzattı.

Kapı kırılarak, kulağı sağır edici bir gürültüyle açıldı.

Onlarca tahta parçası odanın içine dağıldı. Kimi yatağın yanına başına düştü, kimi Clarissa'nın yüzüne çarptı.

Sonunda haykırdı. Attığı çığırk dalgaların sesini bastırdı. Durmadan bağırıyordu. İçindeki bütün korkuyu dışarı atıyordu. Umutsuz bir refleksle, nasıl olduğunu anlamadan parmakları lambanın anahtarını buldu ve ışık odayı doldurdu.

Bir anda sessizlik oldu. Clarissa'nın gördüğü dehşet sahnesi çılgınlıklarını ağzına tıkamıştı.

Yatağın ayakucunda, yerde, kan gölü ve et parçaları içinde yürüyen Samuel Shlonsky'nin kafası salınıyordu. Yuvalarından fırlamış gözleri ölümün ötesinden Clarissa'ya bakıyordu. Kafa son bir hışırtıyla hareketsiz kaldı. Yalnızca yalayan döven dalgaların sesi duyuluyordu.

Yaşlı kadın kıpırdamıyordu. Nefesini tutmuş, sağ elinin parmakları lambanın anahtarına yapışıp kalmıştı; sol eliyle örtüyü göğsüne bastırmıştı. Kıpırdamayacaktı. Bu vahşetin sorumlusu onu izliyor olmalıydı. Az sonra sıra kendisine gelecekti. Peki, ama bu zalim neyi bekliyordu? Neden amacına hemen ulaşmıyordu? Kadının korkudan ölmesini mi bekliyordu?

Evin içinde bir yerlerde bir hareket oldu. Biri karanlıkta hızla hareket ediyordu. Devrilen bir masanın ve yere düşen nesnelerin sesini duydu. Shlonsky'nin satranç takımı aklına geldi.

Bu defa tamamı. Birkaç saniye sonra sonu gelecekti.

Alacakaranlığın içinde bir karaltı fark etti. Çok büyük bir kütle. Bir dev.

Yaşlı kadın gözlerini kapattı ve büzüşüp kaldı. İnsanın kafası kesilirken ne hissediyordu acaba?

- Clarissa!

Ses tanıdık geldi.

Bir el kolunu kavradı. Kendini az daha yataktan dışarı atıyordu.

- Clarissa, diye tekrarladı ses. Benim, Thomas!

- Thomas? diye kekeledi.

Ve gözlerini açtı.

Bu bir tuzak değildi. Üzerine eğilmiş adam gerçekten Thomas'tı.

- Kendinize gelin. Korkacak bir şey kalmadı. Ben buradayım.
  - Thomas?Ne... Nasıl...
  - Anlatacağım. Gelin. Buradan gitmemiz gerek. Çabuk!
- Utangaç bir tavırla örtüyü boynuna kadar çekti. Üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yoktu.
- Elbisem, dedi usulca.

Onları limana götüren arabada, Stuart'ın omuzlarına koyduğu cekete rağmen Clarissa ellerinin titremesini engelleyemiyordu. Müfettiş onu sol koluyla sarıp kendine doğru çekti. Clarissa karşı koymadan, doğal bir biçimde bıraktı kendini.

İnce pembe çizgiler ufukta yayılmaya başlamıştı. Az sonra gün doğacaktı.

- Bana açıklar mısınız Thomas? Burada ne yapıyorsunuz?
- Boş vakitlerimde işsiz koruyucu meleklerin yerini aldığımı bilmiyor muydunuz?
- Ciddi olun Thomas.
- Çok iyi bir yazarsınız Clarissa, ama yalan konusunda beceriksizsiniz. Vasile Bacovia'nın evinde ele geçen notları almak istemeniz ve sonra büromu dalıp bana ölümlerle ilgili sorular sormanızdan, bu davanın peşini bırakmak gibi bir düşünceniz olmadığı sonucunu çıkarmıştım. Harekete geçmenizi bekledim. Ama kararımı vermiştim: Sizi bir an olsun bırakmayacaktım. Bir, belki de iki adam öldürüldü, sizin üçüncü kurban olmanız söz konusu bile olamazdı.

- Demek beni adaya kadar izlediniz...
- Elbette. Shlonsky'nin evine kadar. Balıkçının tek başına gitliğini görünce arabamda oturdum ve bekledim.

Sırttı.

- Philip Marlowe'culuk oynayacak yaşta değilim. Rutubet bana dokunuyor.

- Ya sonra? Neler oldu?
- Bir ara uyuklamış olmalıyım. Ne kadar sürdü bilmiyorum. Çılgınlığınızla uyandığımı hatırlıyorum. Arabadan fırladım ve eve koştum. Giriş kapısı iki kilitle kilitlenmişti. Ama kapının kanadının neye benzediğine dikkat etmişsinizdir; zıvanaları zor tutuyordu. Bir omuz darbesi yetti. İçeri girer girmez nerede olduğunuzu anlamaya çalıştım. Tann'ya şükürler olsun lambayı yakmayı akıl ettiniz. Odadan geçerken ayağım bir şeye takıldı, bir masa devirdim ve kendimi yerde buldum...

- Satranç masası.
- Herhalde. Ayağa kalkarken Shlonsky'nin cesedini, daha doğrusu ondan geriye kalanı gördüm.
- Başka kimseyi görmediniz mi?
- Kimseyi görmedim. Yalnızca kapınızın gürültüyle dağıldığını duydum. Sonrasını biliyorsunuz.
- Clarissa Stuart'a biraz daha sokuldu.
- Ürkütücü. Bu kafa... Bu bakış... Bunu yapan insan olamaz. Bu kudurmuş bir hayvan, bir canavar.
- Ekledi:
- Doğaüstü güçlere sahip bir canavar. Yoksa kapının parçalanmasını ve kafanın yuvarlanarak ayakucuma kadar gelmesini nasıl açıklarız? Ya o ses, o ses...
- Korku içindeki gözlerini kaldırıp müfettişe baktı.
- Söyleyin bana Thomas. Nasıl bir şeyle karşı karşıyayız? Böyle zalim eylemlerin ardında kim gizleniyor olabilir?
- Sizi uyarmıştım; doğaüstü olayların normal karşılandığı bir ülkede yaşıyoruz. Tanık olduğumuz olay insanların dünyasına ait değil...

Clarissa, Shlonsky'nin evinde olup bitenleri anlatırken Morcar ile Kathleen heyecanını bastırmayı başarmıştı. Ancak kesik kafa bölümüne geldiğinde midesi bulanana Kathleen kusmak için kendini banyoya attı. Stuart az daha onun peşinden gidecekti ama, böyle durumlarda insanların başkalarının tanıklığından hoşlanmayacağını düşündü.

Dikkatini tekrar yaşlı kadına çevirdi. Hali endişe uyandırıyordu. Yanaklarında ve alnında küçük çizikler vardı. En derin olanlar, onları Brodick'e geri getiren feribottaki doktor tarafından temizlenmişti. Çılgınlık. Polislik hayatı boyunca sık sık korkunç sahnelerle karşılaştı. Parçalanmış cesetler, öldüresiye dövülmüş çocuklar, birkaç şilin için hırpalanmış yaşlılar, işkence yapıp tescavüze uğramış kız çocukları, ama vahşetin derecesi ne olursa olsun, her defasında akılcı bir açıklaması, bir suçlu veya şüpheli vardı. Ama şimdi...

- Clarissa, sanırım bu not defterini yakmalısınız. İçinde büyümlü şeyler var.

Romancı başını sallayarak onayladı.

- Bu mümkün.
- Onu bana verin.

- Ciddi olamazsınız, dedi Morcar. Bu sahip olduğunuz tek kanıt. Bu defter ortadan kalkarsa bu cinayetleri açıklamanıza yardımcı olacak hiçbir şey kalmaz.

- Genç adam, diye homurdandı polis, bu sayfalarda en ufak bir açıklama olduğuna inanıyor musunuz? Büyü sözleri, evet. Sihirli cümleler. Bence bu satırları yüksek sesle okumuş olmak bile bu felaketin gerçekleşmesine sebep olabilir.

Kararlı bir sesle Clarissa'ya hitap ederek tekrarladı:

- Not defterini bana verin.

Yaşlı kadın bezgin bir hareketle çantasını işaret etti.

- Yakmak için alkolünüz var mı?

- Mutfakta var.

Müfettiş mutfığa gitti.

- Buna izin vermeyeceksiniz, değil mi? diye sordu Morcar şaşkınlık içinde.

- Elbette vereceğim.

- Yani yarışmadan çekiliyorsunuz.

Clarissa suskun kaldı.

Morcar ekledi:

- Böylece Bacovia'nın, Cebrail'in, Shlonsky'nin ve belki de yarın Bayan Maclean'in katili cezasız kalacak.

- Peki ya polis ne yapacak? diye sordu Stuart salona geri dönmünce. Bildiğim kadıyla soruşturmaları yürütmek vatandaşların görevi değil, bu iş için görevlendirilmiş insanlar vardır. Belki unutmuş olabilirsiniz, Bayan Gray romancıdır, detektif veya Scotland Yard'da ajan değil.

Şöminenin önünde diz çöküp cildinden bir bir ayırdığı defter yapraklarını atmaya başladı.

- Ne yapıyorsunuz? diye atıldı salona geri dönen Kathleen.

- Kanıtları yok ediyor, diye alaycı bir tonda cevapladı Morcar.

Müfettiş bir anda geri döndü ve tehditkâr bir tavırla parmağını Morcar'a uzattı.

- Dinle ufaklık, tek kelime daha edersen seni hakaretten içeri tıkarım!

- O arada dilimi de kopartır mısınız? Yaptığının yasadışı olduğunu bilmiyor olamazsınız. Bu not defteri yetkililere teslim edilmeliydi. Bu bir delü. Böyle davranarak yasadışı hareket ediyorsunuz.

Stuart'ın yüzü bembeyaz kesildi.

- Bir bu eksikti!

Yaşlı kadından destek almak ister gibiydi:

- Nereden çıktı bu velet? Onu şeytan mı büyötmüş?

- Şeytandan söz etmeyin, diye alay etti Morcar, sizin gibi batıl inançlı birine uğursuzluk getirebilir.

- Haydi Morcar, diye homurdandı Clarissa. Kendine hâkim ol. İtiraf etmeliyim ki tepkiniz beni çok şaşırttı. Daha dün plajda yürürken bu davayla daha fazla ilgilenmememi tavsiye etmemiş miydiniz? "Yerinizde olsam bu işten vazgeçerdim." Bunlar sizin sözleriniz.

Morcar aptallaşmış bir halde kadına baktı.

- Benim mi?

Hafızanda sorun mu var evlat?

- Bu mümkün değil! Ne zaman?

Romancı rahatsız olduğunu belirten bir hareket yaptı.

- Az önce söyledim; dün sabah, şafak vakti, plajda.

Morcar bakışlarıyla Kathleen'in yardımını bekledi. Kathleen o sabah beraber olduklarına, geceyi sevişerek geçirdiklerine, hiç ayrılmadıklarına tanıklık edebilirdi. Ama genç kızın şaşkın yüz ifadesini görünce, yaşlı kadının gözünde değerini yitirmemek için şahitlik yapmayacağını anladı.

Stuart onun şaşkınlığını görünce durumdan faydalandı.

- Saygısızlığı bir yana, bir de yalancı!

Uzun uzun Stuart'a bakan Morcar soğuk bir sesle konuştu:

- Çok şanslısınız Müfettiş. Eğer sağduyumu yitirmiş olsaydım, sizi un ufak ederdim.

Cevabı beklemeden arkasını dönüp yürüdü.

Polis arkasından gidecekti ki, Clarissa'nın sesi onu durdurdu:

- Sakin olun Thomas. Daha yirmi yaşında bile değil.

- Bu bir mazeret değil! Benimle nasıl konuştuğunu duymadınız mı?

- Sakin olun...

Yaşlı kadın şömineyi gösterdi.

- Şu işi bitirelim. Bizi deli etmek üzere.

Stuart son sayfaları yırtıp onları da alkole buladı.

- Ateşiniz var mıydı?

- Mantomun cebinde bir kutu kibrit var.

- Müfettiş, diye söze girdi Kathleen. Doğru yaptığınızdan emin misiniz?

Stuart cevap olarak bir kibrit çakıp şömineye attı. Şömineden bir anda alevler yükseldi. Polis bir süre alev alan kâğıtları hayranlıkla izledi ve romancıya yaklaştı.

- Tüm bu dehşet sona erdi Clarissa. Rahat uyuyabileceksiniz.

Duvar saati öğleni vurdu.

Müfettiş sözlerine devam etti:

- Polis merkezine dönüp raporumu yazmalıyım. Sizden haber almak için yarın sabah ararım.

Kapı kapanır kapanmaz Kathleen sordu:

- Ya şimdi? Ne yapmak niyetindesiniz?

- Özel bir şey yok. Hayatımı sürdüreceğim. Unutmaya çalışmıyorum.

Genç kız iç çekti.

- Evinize dönün, diye teklifetti Clarissa. Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

- Anlıyorum.

Genç kız neredeyse fısıldayarak sordu:

- Ya Morcar?

- Şimdilik birbirimize katlanmak zorundayız. Janet'in durumu düzelmeye başladığı anda onu Profesör Maclean'e geri göndereceğim. Hüzünlü bir ses tonuyla ekledi: Eğer düzelse tabii.

Bir süre sessiz kaldılar.

- Burada son bir gece geçirebilir miyim? Yarın sabah erkenden yola çıkarım.

- Elbette.

Yaşlı kadın duvarın önünde duran içki rafını gösterdi.

- Ayağa kalkacak gücüm yok. Rica etsem bana bir bardak Glen Mohr verir misiniz?

Genç kız ayağa kalktığı anda onu elinden yakaladı.

- Sizinle çocuğummuşsunuz gibi konuşmama izin verir misiniz?

- Elbette Bayan Gray.

- Benim yaşımda insan hafızasını kaybetmeye başlar, ama kalpten geçenleri okumayı hâlâ bilir. Dikkatli olun küçüğüm. Dikkatli olun. Kendinizi Morcar'dan sakının...

Doktor merhamet dolu bir ifadeyle Maclean'e baktı.

- Histerinizi tahmin edebiliyorum.

Profesör cebinden bir paket sigara çıkardı ve izin istemeden bir tane yaktı. Başka bir durumda buna izin vermezdi, ama Maclean'in yüzünde büyük bir umutsuzluk okunuyordu.

- Kül tablamlam yok, dedi.

Maclean ciğerlerine büyük bir nefes çekti. Sigarayı bırakıp pipoya başlayalı otuz yıl olmuştu. Kırk sekiz saat önce dönüş yapmıştı.

- Sonuç olarak, diye mırıldandı. Janet'i kaybediyoruz.

- Ne yazık ki bundan çok korkuyordum.

- Ve siz onu öldürenin ne olduğunu söyleyemiyorsunuz.

- Sanıyorum sözlerle ifade edilemeyecek bir sebep onun yaşama arzusunu köreltti. Kendini bıraktı. O artık burada değil.

- Ne kadar zamanı var?

Doktor soruyu anlamamış göründü.

- Ne kadar zamanı kaldı?

- Yapay solunum cihazına bağlı tuttuğumuz ve kalbi atmaya devam ettiği sürece yaşayacak. Bu şekilde aylarca direnen vakalar gördüm. Bununla birlikte, böyle bir durumun sonuçlarını size söyledim. Bayan Maclean komadan çıksa bile, korkarım birtakım olumsuz izler kalacak; felç, konuşma bozukluğu, hatta görüş kaybı.

- Tedavisi olmayan hasarlar.

- Evet.

Profesör sigarasından bir nefes çekti.

- Yani sağduyu bize "fişi çekmemizi" öğütlerdi.

Bir an durdu.

- Siz yapar mıydınız? diye sordu.

Doktor kalemini alıp parmaklarının arasında çevirmeye başladı.

- Size neredeyse dört asırlık bir deyişle cevap vereceğim: "He-
kimin görevi yalnızca sağlık vermek değil, ağrıları ve hastalığa
bağlı ıstırapları azaltmaktır; bu durum yalnızca ağrıyı dindirme
işlemi iyileşmeye katkıda bulunduğu ve bunu sağladığı sürece de-
ğil, umut kalmadığı anda hastaya sakin ve huzurlu bir ölüm sağ-
lamak için de geçerlidir." Bu sözler Francis Bacon'a ait.

Odaya tekrar çöken sessizlik daha da ağırlaştı, sanki ikisinin
de isteği buymuş gibi devam etti.

Sonunda Maclean ayağa kalktı.

- Teşekkür ederim Doktor. Bilin ki ben de Bacon'ın fikrini pay-
laşıyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Kathleen gözünde yaşlarla rıhtımda duruyordu. Acı çekiyordu.
Teni kalbi acıyordu. Morcar da aynı durumdaydı. Genç adam
doğru kelimeleri bulamıyordu. Başkasından kopmanın verdiği bu
acı onun için çok yeni, çok tuhaftı. Kathleen ise ne diyeceğini bi-
liyor, ama sözcükler ağzından dökülemiyordu.

- Tekrar görüşeceğiz, dedi cılız bir sesle. Tekrar görüşeceğiz,
değil mi?

Morcar dudaklarını ısırdı. Başı dönüyor, etrafındaki her şey gi-
dip geliyordu. Deniz, feribot, gökyüzü...

Güçlkle cevap verdi:

- Bilmiyorum. Umarım. Evet.

- Bu sana bağlı. Nerede yaşadığımı biliyorsun. Sonra unutma,
bilgisayarımı sana bıraktım. Onu geri vermen lazım.

Neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu:

- İnternette fazla *chat* yapma. Bazen kötü arkadaşlıklar kurul-
masına vesile oluyor. Söz mü?

-Söz.

Kathleen ellerini Morcar'ın elinden ayırdı ve arkasına bakma-
dan iskeleye doğru yürümeye başladı. Hızlı, giderek daha da hız-
lı yürüyor, zayıflık göstermekten korkuyordu.

Morcar onu gemiye bininceye kadar izledi. Belki yeniden görü-
nür, kendisine son bir el sallayıp biraz daha yaşam nefesi üfler
umuduyla gözünü iskeleye dikmiş hareketsiz duruyordu. Ama
boşunaydı. Bunun üzerine Clarissa'nın emektar Triumph'una bin-
di ve Lamlash yolunu tuttu.

Eve döndüğünde salonu boş buldu. Seslendi, mutfığa baktı;
romancı ortada yoktu. Sonunda onu birinci katta, karanlıkta ya-

tağma uzanmış buldu. Uyuyor gibiydi.

- Bayan Gray⁹ diye fısıldadı

Kadın gözlerini araladı.

- Gitti mi⁹

- Evet.

- Eğer yemek yemek istersen buzdolabı dolu. Bayan Pettycoat alışveriş yaptı.

- Teşekkür ederim, aç değilim.

Aceleyle sordu:

- Bir şeye ihtiyacınız var mı?

- Dinlenmeye.

Tam odadan çıkarken arkasından Clarissa'nın sesini duydu:

- Büyükbaban telefon etti.

- Haberler?

- Kötü. Janet'ı kaybettik. Bağlı olduğu makineler sayesinde yaşıyor. Hayatı Willy'nin ellerinde.

- Yani fişi çekmeyi mi düşünüyor?

- Bazı anlar vardır ki, eskiden sevdiğimiz, hatta ilk tanıdığımız halleriyle onları yeniden bulma şansı kalmadıysa, sevdiklerimizin gitmesi daha iyidir. Anlıyor musun?

Morcar anladığını ifade eden bir işaret yaptı. Peki gerçekten anlıyor muydu?

- Sizi bırakayım da dinlenin, dedi bir süre sonra. Eğer bana ihtiyacınız olursa salondayım. Çekinmeden seslenin.

Ve ardında ekledi:

- Lütfen.

Üç gün geçti. Morcar boş zamanını internet, sanal satranç partileri, plaj ve Johann Sebastian Bach dinleyerek geçirdi. Bach Clarissa'nın armağanıydı. Bir sabah, içinde bir vokal ve *Brandenburg Konçertoları*'nın tamamının bir araya geldiği bir CD kutusunun olduğu paketle geri döndü. Bu ani cömertliğin nedeni ne acaba, diye kendi kendine sordu Morcar. Cevabı, romancının, büyükannesini kaybetmek üzere olan genç bir adamın üzüntüsünü biraz olsun hafifletme çabasında aramak lazımdı kuşkusuz.

Dördüncü gün romancıda bir değişim oldu. Daha dingin görünüyordu. Hatta Morcar'dan şu internet denen ve dünyayı kasıp kavuran şeyin ne olduğunu anlatmasını isteyip, insanların neden saatlerce bir ekranın önünde zaman geçirdiğini sordu. Morcar onu sanal dünyayla tanıştırmaktan büyük mutluluk duydu. Böylece

Clarissa, Morcar'ın sevdiği ama kendisinin daha önce tablolarını hiç görmediği ressamı Rommey ve Turner'ın resimleriyle tanıştı. Hiç gitmediği Venedik ve Prag'a ait fotoğraflar, yatağından çıkmadan sipariş verilebilen süpermarketler ve aralarında Clarissa Gray'inkilerin de olduğu ve kırk sekiz saat içinde kapıya teslim edilebilen romanlar... Rehberinin eşliğinde en çılgın siteleri ziyaret edip, *Britannica* ansiklopedisine baktı, Washington'daki Kongre Kitaphı'na uğrayıp sanal bir kumarhanenin tuzağına düştü ve yirmibirde neredeyse yüz sterlin kazandı. Eğer Morcar onu engellemeseydi bütün gece oynayabilirdi. Hatta daha da fazla.

Altıncı gün, cuma günü, Morcar kahvaltıda Clarissa'nın yanına geldi. Bütün gece uyuyamamıştı. Daha önceki gecelerde de çok fazla uyuyamamıştı. Bir fincan sıcak çikolata hazırlayıp yaşlı kadının karşısına yerleşti.

Sesini çıkarmadığını görünce Clarissa söze girdi:

- Zamanı uzun bulmaya başladınız sanırım. Machrie Moor'a gidelim ister misiniz? Hoşunuza gideceğinden eminim.

- Hayır. Bu hafta sonunu Glasgow'da geçirmeyi istiyorum.

- Öyle mi?

- Evet. Böylece Janet'i de görebüleceğini.

Clarissa Morcar'ın gözlerinin içine baktı.

- Ve Kathleen'i de...

- Evet Kathleen'i de.

- Ona haber verdiniz mi?

- Dün akşam. Büyükbabama da telefon açmayı düşünüyorum.

Sanırım kabul edecektir.

Yaşlı kadın kendine bir fincan çay daha koydu:

- Ben fazla engel görmüyorum. Ya da belki bir tane var.

Morcar soran gözlerle baktı.

- Kathleen çok kırık. O bir çocuk.

- Onu özlüyorum.

- Bu mümkün. Yalnız, bunun bir kapris olmasından endişe ediyorum. Onu yeni olanı, beklenmeyeni arzular gibi arzuluyorsunuz. Oysa o sizi istiyor, çünkü sizi seçti. Tüm bu zaman zarfında sizi izledim; tuhaf birisiniz Morcar, duyarlılığın ve aşırı ilgisizliğin dâhice bir karışımı. Yanfihyonolabilirim, ama Kathleen için uygun olan bu değil. Soğuklukta nefret eder. Soğuk bir varlık insanı tabancadan çıkmış bir kurşun kadar garantili öldürür.

Morcar cevap vermeden önce uzun uzun düşündü.

- Dış görünümüm... tuhaf durabilir ama içimde bilmediğiniz şeyler var Göründüğüm kadar kötü değilim

Clarissa itiraf karşısında istemeden gülümsedi.

- Kötü? Bu sözcük çok abartılı.

İçinden geçenleri okumaya çalışırcasına genç adamı dikkatle süzdü:

- Pekâlâ, büyükbabanızı arayın. O ziyaretinizi onaylıyorsa, ben de onaylıyorum.

Yüzü aydınlanmış şekilde ayağa fırladı.

- Aramaya gidiyorum!

- Bir saniye.

- Evet?

- Madem açık yüreklilikle konuşuyoruz, ben de sizden bir iyilik isteyeceğim. Bana dürüstçe cevap verin: O sabah plajdaydınız, değil mi? Bu not defteri hikayesiyle daha fazla ilgilenmememi tavsiye ettiniz, öyle değil mi?

Morcar en ufak bir tereddüt göstermeden cevap verdi:

- Bayan Gray, sırf hakkımdaki olumsuz düşüncelerinizi yok etmek için size evet demeyi çok isterdim. Ne yazık ki, pek çok kır surum olsa da, yalan benden uzak bir kavramdır.

Sözcüklerin üzerine basa basa tamamladı:

- Plajda değildim. O ben değildim.

Morcar gidince Clarissa kendini yeniden yalnızlığının içinde buldu. En azından bedensel yalnızlık, çünkü Daniel'in görüntüsü sık sık aklına geliyordu. Zaten hiç aklından çıkmamıştı. Kendisine bile itiraf etmiyordu ama *meleğini* yeniden görme umudunu saklamıştı. Ve uzun süren bu sessizliğin karşısında, yüreği sıkışarak, onunda ruh kardeşlerinin kaderini paylaştığını düşündü.

Cumartesi, Stuart'la öngördüğü akşam yemeğini iptal etti. Hiçbir mazeret öne sürmedi. Birkaç sözcük yetti.

Saat üçe doğru Lamlash kitapçısına uğradı ve bir Kuran ile bir Kitabı Mukaddes satın aldı. İçinde kutsal metinlerin olduğu bir kitabı en son ergenlik çağında din eğitimi dersleri için açmıştı. Günün geri kalan bölümünde Tekvin, Çıkış, Tesniye³⁰ kitaplarını okudu ve bu kadar ağırbaşlı metnin arasında "Neşideler Neşidesi" gibi bir şiiri bulunca çok şaşırıldı. Kan ve mutsuzluğa bulanmış bu sayfalar arasında aşka ve en ateşli kösnüllüğe adanmış bu şiirin ne işi vardı. İçindeki şiirsellik Shakespeare ya da Keats'in soneleriyle boy ölçüşebilirdi. O akşam şu son dizeleri okuyarak uyudu: *Şehirde dolaşan bekçiler beni buldular. Bana vurdular,*

30. Eski Ahit'teki ilk beş kitaptan üçünün adları, (ç.n.)

beni yaraladılar. Şehir duvarlarının bekçileri peçemi üzerimden kaldırdılar.'

Pazar sabahı Janet'ten haberler aldı. Durumunda gelişme yoktu. Maclean, karısını canlıların dünyasına bağlayan son ipin koparılması kararını hâlâ verememişti. Clarissa'ya, neredeyse utanarak, zamanının büyük bölümünü hastaneye ait küçük kilisede durular ederek geçirdiğini anlattı. Clarissa ayrıca, Morcar'ın can çekişen kadının başucunda üç saatten fazla kaldığını öğrendi. Daha önce kocasının hastalığını yaşadığından, insanın sevdiğinin başında beklemesinin, üstelik de o kişi görmüyor ve duymuyorsa, ne kadar zor olduğunu biliyordu. Yani Morcar sandığı kadar soruk bir insan değildi.

Hava kararırken salonda dönüp duruyordu. Bakışları Kathleen'in bilgisayarına takıldı ve farkına varmadan ona doğru ilerledi. Yasaklanmış bir şeker kutusunun önünde tereddüt eden bir çocuk gibi parmağını açma düğmesinin üzerinde gezdirdi, sonra Morcar'ın öğrettiği hareketlerin aynısını yaparak interneti açtı ve sık ziyaret edilenler listesinde saklanan siteyi yükledi. *Casino online* sözcükleri yanıp sönen harflerle ekranda belirdi. Kredi kartına ihtiyacı olduğunu hatırlayıp çantasını almaya gitti. Klavyenin başına dönünce gizli numarayı ve son kullanma tarihini yazdı; ama o kadar gergindi ki üç defa baştan başlamak zorunda kaldı. Birkaç saniye geçti... Tamam! Yeşil çuha ekranda görüldü. Adrenalin tüm vücudunu kaplamıştı ve ilk parayı sürdü: İki sterlin. O andan itibaren ardı ardına açılan kartlardan başka şeyin önemi kalmamıştı, on altı Clarissa'ya, yirmi bankaya, on sekiz Clarissa'ya, bankaya hiçbir şey. Sabahın ikisine doğru gözleri bulanık görmeye başlamış, iyice yorulmuştu; sonunda bırakmaya karar verdi. Yüz sterlin kaybetmişti! Dünyanın bütün küfürlerini sıralamamış olsa da hepsi aklına geldi ve o anda yaşlı amcası, Avrupa'nın tüm kumarhanelerini haraca kesmiş iflah olmaz kumarbaz John Asscab'in bir sözünü hatırladı. 30'lu yıllarda müdürlüğünü M. Leblanc adında birinin yaptığı Monte Carlo kumarhanesinden çıkarken şu yorumu yapmıştı: "İster siyaha oynayın ister beyaza, bilin ki sonunda hep Leblanc kazanır."

İsteriye tutulmak üzereyken bilgisayardan ayrıldı ve kendine bir duble viski almaya gitti. Tam içkiyi bardağına boşaltırken bir ses duydu:

-İyi akşamlar Bayan Gray...

Berrak ve anlaşılır bir sestti.

- *Beni duyuyor musunuz Bayan Gray?*

Peki ama ses nereden geliyordu?

Bakışlarını odanın içinde dolaştırdı. Kimse yoktu.

- *Bayan Gray... Rica ediyorum. Yaklaşın.*

Bu mümkün müydü? Ses sanki açık bilgisayarın hoparlörlerinden geliyor gibiydi. Hızla bilgisayara doğru gitti. Yirmibir masası uçup gitmişti. Ekran, sanki bir kar tabakasıyla örtülmüş gibi bembeyazdı ve bu beyazlığın tam ortasında Daniel'in yüzü vardı.

- *Başardım Bayan Gray! Cebrail'in aldığı notlar arasından düşündüğü çözüm yolunu buldum.*

Clarissa geveledi:

- *Çözüm?*

- *Evet. Kanıt: İşte buradayız. Sorgulamanızı bu ekran aracılığıyla yapabilirsiniz. Sorularınıza cevap vermek için hazırlar.*

- *Üçü mü?*

- *Kesinlikle. Musa, İsa ve Muhammed.*

Oda etrafında öne arkaya sallandı.

- *Teklifiniz nedir? Hangisiyle başlamak istersiniz?*

Bir külçe gibi iskemleye yığıldı:

- *Ben... Bilmiyorum. Bilemiyorum.*

- *Heyecanınızı anlıyorum. Korkmayın. Düşünün. Artık biliyorsunuz ki soruşturmamızı yapabilmek için her türlü güce sahipsiniz ve üçü de size yardımcı olmaya hazır. Bana güvenince verdiler.*

Sözcükleri bulmakta güçlük çekiyordu. Daniel devam etti:

- *Yalvarırım zaman kaybetmeyin. Her şey bir anda bitebilir. Her şey. Öldürenin bağlantımızı koparma imkânı var.*

Clarissa sessizliğini hâlâ koruyordu.

- *Bu akşam gücünüz olmadığını görüyorum. Yarın? Yarın başlamayı kabul eder misiniz? Az önce yaptıklarınızı yapmanız yeterli. Temas böylece kurulacak*

Yaşlı kadın insanüstü bir çabayla cevap verdi:

- *Evet... Evet... Yarın.*

Ertesi sabah saat on bire doğru telefonun sesiyle uyandı. Uyku sersemi olsa da Morcar'ın sesini tanıdı:

- Neler oluyor Bayan Gary? Bir saattir limanda bekliyorum. Unuttunuz mu yoksa? Beni karşılamamız için sözleşmiştik. Öyle değil mi?

Tabii ki unutmuştu. Gece aldığı uyku ilacı, çok nadiren kullanıyor olsa da, ona her şeyi unutturmuştu; öyle ki Londra'da mı, Highlands'te mi, yoksa Lamlash'te kendi evinde miydi, bunun bile farkında değildi.

- Hemen geliyorum, bekleyin.

Banyoya koşup yüzünü yıkadı ve aceleyle giyindi. Yarım saat sonra Brodick Limanı'ndaydı.

- Ne oldu size? diye merakla sordu Morcar Triumph'a binerken. Hasta değilsiniz ya?

- Hayır, çok geç uyudum, hepsi bu. Janet nasıl?

- Yüzü öylesine dingin ki. Etrafındaki onca makine olmasa uyuyor denebilir.

- Ya William?

- Bir cevap arıyor.

Genç adam alçak sesle ekledi:

- Ve sanıyorum bir tane buldu. Çok yakında. Yarın.

- Ne demek istiyorsunuz?

- Açık açık söylemedi ama sanırım her şeyi sonlandırmaya karar verdi.

Eve gelinceye kadar hiç konuşmadılar. Ama içeri girer girmez Clarissa kararlı bir biçimde karşı çıktı.

- Yapmamalı. Şimdi değil.

Morcar şaşkın bir biçimde suratına baktı.

- Neden? Artık dayanamıyorum.
Yaşlı kadın soruyu geçiştirdi. Telefona gidip dostunun numarasını çevirdi.

- Maclean, dinliyorum.
- Willy, Morcar geldi. Galiba kararınızı vermişsiniz. Yapmayın Hemen değil. Bana birkaç gün zaman verin.

- Birkaç gün mü? Ne bekliyorsunuz, bir mucize mi?
- Yalvarırım William, bana güvenin, size açıklayacağım. Birkaç gün daha.

Bir sessizlik oldu.
Daha inançlı bir sesle üsteledi.
- Süreyi uzatmanızı sebepsiz yere istemiyorum. Çok küçük olduğunu kabul ediyorum ama yine de Janet'in kurtulma şansı var.

- Üzgünüm Clarissa. Bu çok zor, hatta imkânsız gibi.
Başladığı hızla sürdürdü:
- Üstelik mucizelere inanmam.
- Mucize meselesi değil. Yalvarırım. Birkaç gün.
Hattın diğer ucundan alaylı bir gülüş duyuldu.
- Lourdes'a gitmeyi planlıyordunuz.

- Hayır. Bu faciaya sebep olan kişiyi yakalayacağım. Size söylemedim ama, Bacovia'nın dostu Shlonsky de öldürüldü. Bir şey bana, eğer suçluyu bulmayı başarırım onu etkisiz hale getireceğimi ve böylece Janet üzerindeki baskısının da kalkacağını söylüyor. Zira Janet'in içinde bulunduğu bu durumdan onun sorumlu olduğuna eminim.

- Sizi anlamakta zorlanıyorum Clarissa. Meleklerin katilini bulmak, tabii eğer varsa, Janet'i nasıl kurtaracak?

- Not defterinin şifresini çözdüğünüzde bana ettiğiniz lafi hatırlıyor musunuz? "Tanrı zar atmaz" demiştiniz. Evet, sanıyorum bu doğru. Dün gece olup bitenlerin aynı varlığın eseri olduğuna beni inandıran bir gelişme oldu. Bir düşünün Willy, bana yardım edebilecek kişilerle temas kurduğumda hepsi ortadan kaldırıldı. Bacovia, Shlonsky ve...

Maclean sözünü kesti:
- Yanılıyorsunuz. Eğer bu mantık doğru olsaydı ilk önce benim ölmem gerekirdi.

Clarissa kısa bir soluk aldı:
- Sizin yerinize Janet ölüyor.
- Demek istiyorsunuz ki...
- Evet. İyi anladınız. Janet'e saldırarak canavar size zarar vermek istiyor. Böylece iki kişiyi aynı anda yok ediyor.

Ama neden? Neden bunca vahşet?

Soruyu geçiştirerek yanıt verdi:

- Biliyorum, şu anda bunları söylemenin sırası değil ama, yalnızca kendinizi ve yaşadığınız sıkıntıyı düşünmeyin. Janet acı çekmiyor. Acı çeken sizsiniz.

Macleane cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

- Bir şans daha mı diyorsunuz?

- Küçücük. Ama yine de bir şans.

Macleane usulca öksürdü.

- Kabul ediyorum. Ama acele edin Clarissa, acele edin.

Ve telefonu kapadı.

Telefonun yanında eğilmiş duran romancı çöl ortasında kalmış bir söğüt ağacına benziyordu. Vücudu öne arkaya sallanıyordu.

Morcar'ın sesiyle kendine geldi.

- Ciddi miydiniz, Bayan Gray?

- Evet.

- Ben yokken yeni bir şey olduğunu söylediniz...

Cevap vermek yerine genç adamı kolundan tuttu ve bilgisayarı yanına götürdü.

- Çalıştırın şunu.

Morcar afallamış bir şekilde isteneni yaptı.

- Şimdi kumarhane sitesine girin.

Morcar Clarissa'nın kredi kartını klavyenin yanına koyduğunu gördü:

- Yine mi oynadınız? Size...

- Söylediğimi yapın.

- Kredi kartınızın numarasını soruyor.

Girin numaralan.

Bayan Gray, bu hiç akıllıca değil. Bu sitelerde insanları donlarına kadar soyuyorlar.

- Biliyorum. Yaklaşık yüz sterlinimi çaldılar bile.

- Üstelik!

- Rica ederim Morcar, tartışmayın.

Boyun eğmiş bir ifadeyle yaşlı kadının isteğini yerine getirdi.

Bir gün önceki gibi *Casino online* sözcükleri yanıp sönmeye başladı.

- Bu defa ne oynamak istiyorsunuz? diye içini çekerek sordu genç adam.

Clarissa işaretparmağını dudağının üzerine koyarak Morcar'ı susturdu.

Dışında rüzgâr çıkmıştı. Dalgalar denizi kabartmıştı.

Bir gün önce olduğu gibi ekran yine beyaza döndü ve yüzeyi karlı bir zemin kapladı.

- Kahretsin! diye homurdandı Morcar. Bu bir *bug*." Yeniden başlatmak zorundayım.

Elini bilgisayarın yeniden başlatma düğmesine uzattı.

- Hayır! diye bağırdı Clarissa. Sakın bir şeye dokunma.

Öyle telaşlı bir biçimde konuşmuştu ki, Morcar hareketsiz kaldı. Ve tıpkı bir gün önce olduğu gibi karlı zemin üzerinde Daniel'in yüzü belirdi.

- Nedir bu... diye geveledi Morcar.

- Susun!

- *Sizden ümidi kesmiştim Bayan Gray... Teşekkür ederim.*

- Peki şimdi ne öneriyorsunuz?

- Karar sizin. Sanıyorum detektifiniz Bay Archie Rhodenlarr'ın yaptığı gibi davranmalısınız.

- Rhodenlarr değil Rhodenbarr, diye düzeltti rahatsız olmuş bir tavırla, -b harfiyle. Ben romanlarımda katilin kim olduğunu biliyorum, üstelik de detektifimin suç mahallerine gidip ipuçlarını toplama, varsa görgü tanıklarıyla konuşma şansı var.

- Mademki suç mahalleri yok, o halde sorgulayın.

- Yani suç mahalline giremeyeceğimi mi söylüyorsunuz? Bu ekran sayesinde bile mi?

Daniel iç çekti:

- *Size bunu söyledim. Mekân yok. Zaman yok.*

İsa, Muhammed ve Musa'yı kaba gangsterlermiş gibi sorgulamak mı? Yüzyıllardır insanlığın belleğinden çıkmamış kişiliklerin, insanların ruhlarında ve düşüncelerinde sarsılmaz bir yer edinmiş bu varlıkların itiraflarını almak!

- Ne hissettiğinizi biliyorum, diye fısıldadı Morcar. Korkuyorsunuz. Onların ne ifade ettiğini unutun. Archie'nin sıradan bir şüpheliye davranacağı gibi davranın onlara.

- Söylemesi kolay...

-*Haydi Bayan Gray, diye sabırsızlıkla konuştu Daniel. Ne karar verdiniz?*

Kuru bir ifadeyle cevap verdi:

- Güzel. Ama birkaç saate ihtiyacım var. Madem benim kahramanımın çalışma biçimini tanıyor gibisiniz, bir soruşturmanın doğaçlama yapılmadığını bilmeniz gerekir. Baz noktaları gözden geçirmem için zaman verin.

Kararlı bir ifadeyle noktalandı.

- Yarın. Yarın şafak vaktinden itibaren.

Meleğin yüzünde üzgün bir ifade belirdikten sonra kayboldu.

Morcar, klavyenin tuşlarına hararetle bastı ama *Casino on line* yazısının ışıklı harfleri Daniel'in yüz hatlarını tamamen silmişti.

- Ya hiç geri gelmezse? diye endişeyle sordu Morcar.

- Korkmayın, dedi Clarissa sakin bir şekilde. Gelecek.

Yerinden kalktı ve notlarıyla gelen mektuplarını koyduğu küçük dolabın yanına gitti. Bir çekmeceyi açıp, arasında birçok kâğıdın olduğu bir dosya çıkardı. Ayrıca kahramanlarının özellikleriyle mekânların planlarını not aldığı küçük kartonların bulunduğu metal kutuyu da aldı. Son olarak bir kırmızı kalem bulup çalışma masasına oturdu.

- Ne yapıyorsunuz? diye endişeyle sordu genç adam.

- Cebrail'in verdiği bütün bilgileri yeniden okuyacağım.

- Nasıl? Müfettiş not defterini yakmadı mı?

Romancının dudaklarında sakin bir gülümseme belirdi:

- Bir örneğini almadan Stuart'ın bunu yapmasına izin verecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsunuz? Beni iyi tanımıyor-sunuz dostum.

- Ya Bacovia'nın yorumları?

Hafifçe kâğıtlara vurdu.

- Hepsi burada.

- Ya Shlonsky'ninkiler?

İşaretparmağını alnına götürdü:

- Kafamda. Beni çıldırtmayı denediler ama aklım yerinde.

Morcar hayranlık bildiren bir ıslık çaldı.

- Ne diyeyim, ağzım açık kaldı.

- Söyleyecek bir şey yok. Yarım asır boyunca polisiye roman yazmak insanda ikinci bir karakter oluşturuyor. Hiçbir şeyi gözden kaçırmamak, her şeyi saklamak...

- Size yardım edebilir miyim?

- Evet. Ama çalışmaya koyulmadan önce bize çay hazırlayın. Buzdolabında pasta da var, getirin de yiyelim.

Genç adam mutfağa gitti.

Müfettiş Stuart acı dolu bir ifadeyle şakaklarını ovuyordu. Üç gündür çektiği baş ağrısı bir an bile hafiflememişti. Masasının üzerinde duran ilaç kutusundan çıkardığı iki hapı, suya ihtiyaç bile duymadan bir kerede yuttu.

Bir lanet uğramıştı. Bu kesindi.

Çok şanslısınız Müfettiş. Eğer sağduyumu yitirmiş olsaydım sizi un ufak ederdim!

| Morcar'ın sarf ettiği sözleri düşündükçe bunlarda tuhaf bir vurgu seziyordu. Kendisini sihirbaz mı sanıyordu acaba? Bir cadı? Zaten bu genç adamın her şeyi tuhaftı. Bu küstahlık, bu özgüven, hatta yirmi yaşındaki bir genç adam için biraz fazla özgüven. Peki Clarissa ona plajda karşılaştıklarını hatırlattığında neden bu kaba yalana başvurdu? Çok aptalcaydı. Ayrıca, Stuart not defterini yakmak istediğini söylediğinde neden bu kadar ısrarcı, hatta saldırgan olmuştu? Onların bilmediği bir şey mi biliyordu? Bu sayfalarda yer alan ve kimsenin anlamadığı bir şey miydi bu? O gün bu düşünce kafasında tomurcuklandıysa da, son kırk sekiz saattir takıntı haline gelmişti. Kuşkuyla kişilerle geçirdiği onca yılın ardından Stuart'ta kendisini nadiren yalancı çıkararak bir önsezi geliştirmişti. Hiçbir şey Morcar hakkındaki fikrini değiştiremedi: Bu sorunlu bir kişilikti. Ah şu bücürü dört duvar arasında bir sorguya çekebilseydi, hiç olmazsa nezaket neymiş onu öğretirdi! Ne yazık ki onu sorguya alabilecek en ufak bir nedeni yoktu. Hiçbir şey. Dosyası bomboştu. Kaygılarının kaynağı hissettiği iki duyuydu; bu çocuğa duyduğu aşın soğukluk ile Clarissa'yı koruma arzusu.

Yeniden şakaklarını ovuşturdu.

Dosyasında bir şey yok muydu? Olsun, bir şeyler uyduracaktı.

Profesör Maclean'in numarasını çevirdi.

Beyaz duvarların arasında boğucu bir sessizlik hâkimdi. Janet Maclean'in hızlanan soluğuyla noktalan bir sessizlik.

Kathleen ölmek üzere olan bir insanı ilk kez görüyordu. Aynı anda hem var, hem yok; bedeni dünya üzerinde ama ruhu ayrılmaya çalışıyor. Genç kadın soluğunun kesildiğini hissetti. Oysa oraya gireli daha on dakika olmamıştı. On dakika... Bir asır. Janet'in yüz hatları çok dingindi. Hangi dünyada uyuyordu acaba? Kathleen en yanağından süzülen yaşı usulca sildi ve profesöre döndü.

- Ben çıkıyorum, dedi. Sizi dışarıda bekleyeceğim.

- Sizinle geliyorum.

Maclean eğilip karısının alınına bir öpücük kondurdu. Birkaç saniye daha ona hayranlıkla baktıktan sonra elinden tuttuğu öğrencisini koridora çıkardı.

- Aşağıda bir kafeterya var. Bana eşlik eder misiniz?

Genç kadın kabul etti.

Asansöre doğru ilerlerken Maclean konuşmaya başladı:

- Gelmemeliydiniz, dedi. Sizi uyarmıştım. Görüntü hiç hoş değil-

- Gelmek için ısrarcı olan bendim. Size ben telefon açtım. Onu görmeyi çok istiyordum.

Başka bir şey konuşmadan koridoru geçtiler ve kahvelerini alıp oturdular.

- Şeker ister misiniz? diye sordu Maclean.

Genç kız istemediğini belirtti.

- Çok tuhaf, diye söze girdi profesör. Clarissa'mın bir dostundan garip bir telefon aldım. Müfettiş Stuart. Lamlash'te onunla karşılaştınız mı hiç?

- Ee... Evet... Yani sadece gördüm. Ne istiyordu?

- Bir bilsem? Onun ifadesiyle söyleyeyim: "Haberler almak için." Janet'in durumunu da sordu. Arada Morcar hakkında da birkaç soru yöneltti. Zaten tuhaf bulduğum şey de bu. Doğrusu çok kibarca sorguladı, ama anladım ki bir şekilde torunumla ilgileniyor.

Kathleen'in dudaklarından hafif bir gülümseme geçti.

- Endişe etmeyin. Ben sebebim biliyorum galiba. Morcar ile arasında küçük bir atışma oldu. Çok önemli değil. Ama sanırım müfettiş bunu hazmedemedi.

Maclean anladığını ifade eder bir şekilde kafasını salladı.

Genç kız uzun bir sessizlikten sonra sordu:

- Bir karar verdiniz mi?

- Janet'le ilgili mi? Evet. Ama uygulamaya gelince...

- Bayan Gray'in telefonu size biraz umut vermedi mi?

- Verdi aslında. Ama çok da inanmak istemiyorum. Daha sonra neler hissedebileceğimi bir düşünün. Clarissa için sonsuz bir sevgim var, o benim en sevdiğim dostum. Davranışı bizim, Janet ve benim için taşıdığı şefkat duygularından kaynaklanıyor. Hepsisi bu. Bunun ardında başkaca somut bir şey var mı bilmiyorum, bilemiyorum.

Kathleen sırtını iskemlenin arkalığına dayadı.

- Ne dersiniz, ona biraz yardım edelim mi? diye sordu.

Profesör kaşlarını kaldırdı.

- Nasıl?

- Bildiğimiz gibi, bu facianın anahtarı şu ünlü 0,809 sayısı. Sadece derin bilgi...

- Biliyor musunuz, bu dört gün boyunca tek yaptığım şey Ja-

net'in başucunda dua etmek ve not defterindeki bazı bölümleri aklımdan geçirmektir. Hiçbir şey bulamadım!

- Ama mutlaka bir açıklaması olmalı.
- Var tabii, ama ulaşamıyorum.

Maclean'ın son sözü Kathleen'i yerinden sıçrattı

- Ulaşamıyor mu? Verdiğiniz eğitimi hatırlıyor musunuz Profesör? Derslerinizi? Bir cümlelerinizi hiç unutmayacağım: "Çözümler ulaşamaz olduğu için çaba sarf etmiyor değiliz; çaba sarf etmediğimiz için bize çözümsüz görünüyorlar."

Maclean bir anda doğruldu:

- Anlamıyor musunuz? Mucize eseri çözümü bulduk diyelim, Clarissa'nın canavann kimliğini teşhis ettiğini ve beklenmedik bir biçimde Janet'in komadan çıktığını varsayalım. Bu neyi değiştirecek? Bu konuda doktorların düşüncesi kesin. Janet yalnızca bir enkaz olarak kalacak.

- Haklısınız. Ama tüm bu hikâyeye doğüstü değil mi? Tamamen akıldışı bir durumun içine battığımızı görmüyor musunuz?

- O halde?

- O halde Janet'in kaderini neden Descartes'çı bir biçimde ele alıyorsunuz? Bayan Gray'in bu facianın sorumlusunu ortaya çıkarabilmek için bir gram da olsa şansı varsa, ortaya çıkacak sonucu ne siz, ne de ben kestirebiliriz. Hatta tıp bilimi bile kestiremez!

Profesör iç çekerek yanıtladı:

- Boş verin Kathleen. Hiç gücüm yok...

Sis denizin üstünü kaplamıştı. O kadar yoğundu ki, kutsal adanın ana hatları dahi fark edilemiyordu.

Morcar ve Clarissa, bilgisayarın karşısında yan yana oturmuş Daniel'in dönüşünü bekliyordu.

Bir dakika, iki, beş, on. Hiçbir şey olmuyordu. *Casino on line* sitesinin ikonlan aptalca göz kırpmaya devam ediyor, bazen araya anlamsız reklâmlar giriyordu.

- Yanlış bir şey yapmadığınızdan emin misiniz? diye endişeyle sordu yaşlı kadın.

- Eğer öyle olsaydı siteye bağlanamazdık. Hayır. Bu mümkün değil,

- O zaman kötü bir şey oldu.

Dakikalar ağır ağır geçti.

Nihayet ekranda karlı bir perde belirdi.

Sonra bir gölge belirmeye başladı. Bir çehre. Ama Daniel'inki değildi bu. Bir kadın yüzüydü. Yirmili yaşlarında, zayıf, rahibe-ri andıran, omuzlarına dökülen siyah saçları olan bir kadın.

- *Merhaba Bayan Gray. Benim adını Saniel. Daniel size benden söz etmiş olmalı.*

Clarissa kelimeleri ağzında geveleyerek konuştu:

- Evet, öyle sanıyorum.

Genç kadın kafasını öne eğdi. Çok bezmiş olduğu hissediliyordu.

- *Daniel öldü.*

Clarissa ürperdi, midesini düğümleyen korkuyu bastırdı.

- *Bir tek ben kaldım. Ben sonuncuyum.*

- Yani... her şey bitti mi?

Genç kadın kafasını kaldırdı.

- *Hayır! Görevi ben devralıyorum. Ne olacaksa olacak. Uzun*

süre gizlendim. Ölüm korkusu, anlıyor musunuz? Hiçlik korkusu. Artık böyle bir derdim yok. Sizin de öyle olmalı. Bana söz verin.

- Söz veriyorum, diye yanıtladı romancı.

- *Öyleyse hemen başlayalım. Önce kiminle konuşmak istediniz?*

Morcar, bir fişi usulca yaşlı kadının önüne doğru itti. Ama o cevap vermişti bile:

-İsa.

- *Tamam Bayan Gray.*

Ekran kum rengine dönüştü.

Merkezde küçük bir nokta belirdi ve gözle görülür biçimde büyüdü. Sanki ufuk çizgisinin içinden kopup gelen bir satıcı gibiydi. Az sonra, artık gayet güzel seçiliyordu. Orta boylu biriydi. Kötü tıraşlı bir sakal yanaklarını kaplıyordu. Ten rengi donuk, düzgün burunlu, geniş dudaklıydı ve eğer bu keskin, yakıcı bakışları olmasaydı sıradan birisi denebilirdi. Ruha işleyen, insana bir hançer gibi saplanabilecek bir bakış.

- *Merhaba Bayan Gray.*

Ağırbaşlı bir sestti. Sıcak. Neredeyse büyüleyici.

Clarissa donup kalmıştı. Parmakları masanın kenarına kenetlenmişti. Geveleyerek konuştu yine:

- Merhaba.

- *Rahatlayın. Heyecanınızı anlayabiliyoruz. Eğer size yardımcı olacaksa, bilin ki biz de biraz şaşkınsınız. Bedene bürünmüş biriyle konuşmayı hayli zaman oluyor.*

Dudaklarında işbirlikçi bir gülümseme belirdi:

- *Sizi dinliyorum, neyi bilmek istiyorsunuz?*

Romancı derin bir soluk aldı ve Morcar'ın uzattığı ikinci fişe göz attı.

- *Şu isimlerini saydıklarımı tanıyor musunuz? Yeliel, Elemiah, Hekamiah, Mikael, İsrail, Cebrail, Kaliel ve Daniel.*

- *Elbette. Bunların bazıları melekti. Cebrail, İsrail ve Mikael ise büyük melekti.*

- *Onlarla ilişkileriniz nasıldı?*

- *Oldukça iyi. Ama çoğuyla yakın değildim. Anlaşma meselesi, bilirsiniz. Cebrail'in hep sözü söyleme gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Onun bu tek merkezci yanını hiç sevmedim.*

- *Ben merkezci mi demek istiyorsunuz?*

- *Nasıl isterseniz.*

- *O halde onu sevmiyordunuz?*

- Benim için önemli değildi.

- Peki ama, o değil miydi...

Sözcükleri bulamıyordu. Kendini bu ana boşuna hazırlamış, soğukkanlılığını koruması, Archie gibi davranması gerektiğini boşuna telkin etmişti, kaygı ağır basıyordu.

- Evet?

- Eğer elimizdeki metinlerden yola çıkarak bir hükme varmaya çalışırsak, Cebrail özel bir yere sahip değil miydi?

- Özel bir yer mi dediniz?

- Sizin gelişinizi haber veren o değil miydi? Anneniz...

İsa kafasını salladı.

- Neden söz ettiğinizi anladım. Gerçekte, bazı metinleri gördüm.

Beklenmeyen bir sertlikle ekledi:

- Ne olursa olsun, sizi bu yolda aydınlatacak durumda değilim. Eğer Cebrail Meryem'e doğumumu bildirdiyse bu ben bilmeden oldu, çünkü henüz doğmamıştım. Zaten ne olursa olsun, annem bana bundan hiç söz etmedi. Şahsen ben bu konuya biraz kuşkuyla yaklaşıyorum.

Romancı yerinden sıçradı:

- Tekrarlar mısınız?

- Kuşkuyla yaklaşıyorum.

- Yalvarırım biraz daha açık olun.

- Beni güç duruma düşürüyorsunuz, Bayan Gray. Anne kutsaldır. Belki onunla veya kardeşlerimden biriyle konuşmanız daha iyi olur.

- Kardeşleriniz?

- Yakub, Yusuf, Simun ve Yahuda. Evet. Ama sakın ha babamla değil. O böyle bir şeyi kaldıramaz. Zaten söyledim, bu olay ben dünyaya gelmeden önce olduğu için hiçbir şey bilmiyorum.

Gözlerindeki ışıltı kayboldu:

- Zor dönemler.

- Bu melekleri en son ne zaman gördünüz?

- Cebrail dışında hiçbirini görmedim. On dünya günü oluyor. Yehel'in öldürülmesinden beri bizi sorular sorarak hırpalıyordu.

Elini alnına götürdü.

- Unutuyordum. Dün akşam Danielle konuşmuştum.

- Ve...

- Önemli bir şey değil. Elbette cinayetlerden söz ettik. Tahmin edersini: ki bütün sohbetlerin konusu bu.

- Cebrail size özel bir bilgi, bir sır vermiş olabilir mi?

- *Ne tip bir bilgi?'*

- Şu ya da bu kişiler hakkında taşıdığı şüpheler?

- *Belli belirsiz bir düşüncesi vardı. Ama bunu benimle paylaşmadı. Başlarına gelenler çok korkunç. Bu bana dünya üzerinde yaşadığım kâbusu hatırlattı. Benim kâbusum.*

Tereddüt ederek sordu:

- Oysa sizi neyin beklediğini biliyordunuz...

Biraz geri çekildi ve sesini yükseltti:

- *Biliyor muydum? Yanılıyorsunuz. Köhnemiş bir toplumu yeniden biçimlendirmeye çalışmanın Yahudi kardeşlerim tarafından utanç verici bir davranışa yol açacağını bir an bile aklımdan geçirmedim. Sanki ben babalarımızın kanunlarını ortadan kaldırmak istiyordum, sanki en aşağılık türe ait bir haindim. Ben asla kanunu ortadan kaldırmaya çalışmadım, insana layık olabilmesi için değiştirmeye çalıştım. Ben insanın metinlerin kölesi olmasını değil, tam tersini istiyordum. Söylediğim bazı sözleri belki okumuşsunuzdur?*

Onayladı.

- *Onların büyük bölümü benden önce gelenlerin söylediklerinden esintiydi. Tüm gücümü bir Yahudi gibi kullandım. Çünkü Yahudi doğdum, Yahudi öldüm. Hangi suçu işlemişim? "Şubat insan içindir, insan şabat için değil" dediysem küfür bunun neresinde?*

Konuştukça yüz hatları gerginleşiyor ve ses tonu yükseliyordu.

- Sakin olun, beni şaşırtıyorsunuz. Sizin hakkınızdaki düşüncem hep ağırbaşlı olduğunuzdu. Yumuşak.

Gülmeye başladı. Alaycı bir gülüştü bu.

- *Ne düşündüklerini çevremdekilere sorun. Size benim daha ziyade taşkın bir yapını olduğunu söyleyeceklerdir.*

- Şu cinayetlere gelsek?

- *Sizi dinliyorum.*

- Sizce melekleri öldürecek güce kim sahip olabilir? Daha iyi anlatayım: Kim ölüme hükmetmeyi başarmış olabilir?

Omuzlarını silkti:

- *Tanrı 'dan başka pek kimseyi göremiyorum.*

- Tanrı...

Clarissa umutsuzca Morcar'la göz göze geldi. Daha başka bir soru sormaya fırsat bulamadan Morcar söze atıldı:

- Peki ya siz ölüme hükmedemiyor musunuz? Siz dirilmiştiniz, değil mi?

İsa kaşlarını kaldırdı:

- *Sen kimsin*⁹

- Benim adım Morcar.

- *Bak evladım, seni büyük hayal kırıklığına uğratacağım. Efsaneyi biliyorum. Ben hiçbir zaman dirilmedim. Arimatealı Yusuf beni çarmıhtan indirdiğinde hâlâ hayattaydım. Durumum çok kötüydü ama hayattaydım. Düşünün. Beni çarmıha öğle vakti çivilediler. Öğleden sonra saat üçte can vermiş olmam gerek. Bu imkânsız. Bilin diye söylüyorum, çarmıha gerilmiş biri nefessizlikten ölür. Ölümünden önce bir ya da iki tam gün geçer. Bu sebepten ötürü şabat arifesinde tutukluların bacakları kırılırdı. Süreci hızlandırmak için. Bundan kurtulduğum için çok şanslıyım. O aptal Romalı komutanın mızrak darbesi beni öldürebilirdi.*

Morcar gözlerini kocaman açtı:

- Siz dirilmediniz mi?

- *Hayır. Böyle bir gücü nereden alacaktım k\i?*

- Buradan şu anlaşılıyor...

- *Asla dirilmedim, hepsi bu!*

Clarissa ses tonunda şiddet sezdi.

- Peki ama, diye karşı çıktı romancı, eğer siz bizim hayal ettiğimiz kişi değilseniz, neden bu maceraya atıldınız? Yaşamınızı tehlikeye attığınızı bilmiyor muydunuz?

- *Hayır. Zaten karşı koyamıyordum. Sürekli tamamlamam gereken bir görevim olduğunu bağırان bir ses vardı kafamın içinde. Beni ileriye doğru iten karşı konulamaz bir güç. Seçememişim yoktu. Tam anlamıyla ele geçirilmişim.*

- Acaba sizin Mesih olmadığınız sonucuna varabilir miyim?

- *Metinleriniz içinde öyle olduğumu söylediğim tek bir bölüm gösterin hana.*

Clarissa Kitabı Mukaddes'e sarıldı:

- Bana bir saniye verin lütfen.

Aradığı sureyi buluncaya kadar sayfaları hızla çevirdi.

- İşte, dedi: Yühanna, bap 4, ayet 25; bir kuyunun yanında Samiriyeli bir kadınla konuşuyorsunuz: "Kadın ona dedi: Biliyorum ki, Hıristos denilen Mesih gelecektir; o gelince bize her şeyi bilecektir. İsa ona dedi: Sana söyleyen ben, oyum."

Clarissa ona baktı:

- Evet? Bunu yok mu sayıyorsunuz?

İsa'nın gözleri buğulandı:

- *Dört incil yazarı arasında bu karşılaşmadan söz edenin*

yalnızca Yuhanna olduğunu söylemekle yetineceğim. Onun İncil'inin Matta, Markos ve Lukaninkilerden farklı olması sebep-siz değil. Diğer üçünden hiçbiri bu sahneye en ufak bir gönderme bile yapmıyor. Neye inanmak istiyorsunuz? Yuhanna'ya mı? Yoksa arkadaşlarına mı? Bir davada hangisi ağır basar. Bir kişinin şahitliği mi, yoksa üç kişininki mi? Bakışlarında bir hasret belirtisi vardı:

- Yuhanna çok özel birisiydi. Aşırı duyarlı bir kişiydi. Ne-redeyse kadınsı bir duyarlılığa sahipti. Ayrıca çok büyük bir romantikti. Beni fazlaca ülküleştirdi. Çok fazla.

- O halde bu Samiriyeli kadına hiç rastlamadınız.

Artık kararsızlık göstermiyordu:

- Cevap, hayır.

- **Çok güzel**

Kitabı Mukaddesi yeniden karıştırdı.

- Ya bu? Matta, bap 26, sure 63, okuyorum: "Ama İsa tek söz söylemedi. Başkâhin ona, 'Diri olan Tanrı adına seni ant içmeye çağırırım' dedi. 'Bize söyle! Sen Tanrı'nın oğlu İsa Mesih misin?' İsa ise şöyle yanıtladı: Söylediğin gibidir."

İsa'nın yüzünde küçümseyici bir ifade belirdi:

-Anan, başkâhin... Üçkâğıtçı¹ Bu unvanı yalnızca Kayafa hak ediyordu. Anan Herodeses döneminden beri bu görevi yap-mıyordu. Romalıların kendisinden kurtulmakla çok iyi yaptıkları küçük bir sefilden başka bir şey değildi. Zaten ben ne-den onun önüne götürdüklerini hiç anlayamadım. Neyse, ne önemi var¹

- Cevap vermediniz, diye üsteledi Clarissa. Size aktardığım sözleri söylediğinizi inkâr mı ediyorsunuz?

- Tabii ki hayır! İnkâr etmiyorum. Çok öfkeliydim, bitkin-dim. O korkunç yaratık onuncu defadır bana aynı soruyu soru-yordu. Tükenmiştim. Bütün gece gözümü kırpmamıştım. Artık bitsin istiyordum. Yeniden okuyun, "Söylediğin gibidir" demek-le yetindim. Kim olsa rahat bırakılmak için aynı şeyi yapardı.

Yaşlı kadın elindeki kâğıda bazı notlar aldı.

- Bizi asıl meşgul eden konuya dönelim istiyorum. Cebrail'in bir tür günlük tuttuğundan haberiniz var mıydı?

- Kesinlikle yoklu.

- Son cinayet, yani Daniel'in öldüğü cinayet, son yirmi dört saat içinde işlenmiş. Son yirmi dört saat içinde neler yaptığınızı öğ-renebilir miyim?

- Çok okudum, çokça da yazdım.

- Yazdınız mı?
- *Evet. Zaten, kitaplarınızla tanıştığımın ben beni tedirgin eden bir soruyu sormak için bu fırsattan yararlanmayı istedin.*
- Bir roman mı yazıyorsunuz?
- *Hem evet, hem hayır. Bu daha ziyade içinde gerçeğin de olduğu bir kurgu olacak. Benim yaşadıklarım.*
- Yanı yazdınız. Ya sonra?
- *Her zaman yaptığımız gibi dostlar arasında buluşmuştuk, Yahuda ve Muhammed. ile.*
- Yahuda'yla mı?
- *Neden bu kadar şaşırınız? Evet İskaiyot havarilerim arasında en sevdiğimdir.*
- Yüzünde sinirli bir ifade belirdi.
- *Evet, sizi anlıyorum. Bu karanlık ihanet öyküsüne inandınız. Saçma! Adaletsiz! Eğer bu konuyla ilgiliyseniz, tek yapmanız gereken Yahudaya sormak. Size bütün gerçeği anlatacaktır.*
- Bu toplantıların amacı neydi?
- *Belirli bir şey yoktu. Hayatımızdan, genel olarak hayattan söz ederdik; dünyayı yeniden kurardık. Bakmadan satranç oynamadığımız da olurdu.*
- Bakmadan mı?
- Morcar fırsatı kullanıp cevap verdi:
- Bir oyuncu, bir ya da birçok oyuncuya karşı satranç tahtasına bakmadan oynar.
- *Doğru, diye onayladı İsa.*
- *Bayağı sıkılıyor gibi bir haliniz var, diye yorumladı yaşlı kadın.*
- *Hiç de değil. Neden diye sormayın. Buraya yüce bir doluluk hâkim. Hiçbir şeyin yokluğunu çekmiyoruz. Sanıyorum bu doluluk yaratıcıdan kaynaklanıyor.*
- Tanrı...
- *Elbette.*
- *Sanıyorum melekler gibi sizin de onunla temasınız yok?*
- *Hiç yok. Ama varolduğunu biliyorum. Buna inandım.*
- Clarissa yeniden notlar aldı ve sordu:
- *Şu cümle size bir şey hatırlatıyor mu, "ikiz 0,809'dadır"?*
- *İkiz 0,809'da*
- İsa alnını kırıştırdı ve birkaç saniye düşündü.
- *Hayır. Üzgünüm. En ufak bir fikrim bile yok. Neymiş bu?*
- *Önemi yok. Melekler hakkındaki görüşünüz nedir⁹*

- Hiçbir görüşüm yok. Bazı görevleri yerine getirmek için yaratıldıklarını biliyorum. Hepsi bu. Onlara çok yakın değildik. Karakterlerinden ötürü.

- Gerçekten mi?

- Size nasıl anlatsam... Çok çocuklar, olgunluktan uzaklar. Bizim aksimize onlar yaşamadı, acı çekmedi, sevmedi.

- Siz sevdiniz...

- Delicesine. Bir kadını elbette. Ve tabii ki insanları; onlar benim davranışımı anlamamış olsalar da... ne haleflerim ne de Yahudi kardeşlerim. Bu sonuncularla ilgili olarak hatanın onlarda değil benim beceriksizliğimde ve coşkunluğumda olduğu sonucuna vardım. Ve bir olasılıkla kibrimin taşmasına olanak verdim.

Sürdürmeden önce biraz durdu.

-Affedilemez suçu işledim Bayan Gray: Tapmağa saldırdım. Bu yapılabileceklerin en kötüsüydü. Benim yaşadığım dönemde burasının ne ifade ettiği konusunda bir fikriniz var mı?

Clarissa hayır dercesine başım salladı.

- Wall Street.

- Anlayamadım?

-Bir nevi Kudüs borsası. Orası kentin en büyük finans pazarıydı. Eğer orası olmasaydı, gezginlere hediyelik eşya satan küçük esnaf, zanaatkarlar, sıradan insanlar kaynaktan yoksun kalırdı. Hacıları durdurup "ruhlarını satın alabilmek" ve ruhban vergisini ödeyebilmek için tapınak lirası satın almaları gerektiğini anlatan sarrafların sesi hâlâ kulaklarımda. İster Yunan, ister Roma parası olsun tüm diğer paralar iffetsiz olduğundan kutsal yeri kirletecekleri varsayılıyordu. Biraz ötede Levililer, sungu için tuz, ekmek, tütsü veya yağ satıyorlardı. Önemli miktarda para her gün el değiştirip, sonunda orada yapılan her türlü ticaretten yüksek pay alan rahiplerin kesesine akıyordu. Bu durumu utanç verici buluyordum. Midemi bulandırıyordu.

- Ve tüm bu insanları kapı dışarı etmek istediniz.

- Bu kutsal alanı arındırmak istedim. Hepsi bu.

- Kırbaçlamı?

- Ucu düğümlü bir iple bir anda karar verilip hazırlanmış bir kırbaç¹ Zaten yalnızca sarrafların masalarıyla güvercin satıcılarının oturaklarını devirdim.

- İsa mabede girip satıcıları dışarı atmaya başladı ve onlara dedi: "Ve benim evim dua evi olacak" diye yazılmıştır; fakat siz onu "bir haydut ini" ettiniz.

- Doğru. Bunun büyük bir hata olduğunu kabul ediyorum.

Benim için ölümcül oldu. Görüyor musunuz Bayan Gray, tapınağa saldıran her kim olursa olsun, Kudüs'e saldırmış oluyor. Ortadan kaldırılması gereken düşman haline geliyor. Beni de ortadan kaldırdılar.

Yumruğunu sıkıp devam etti:

- Bu dikkat çekici davranışım neye yaradı? Hiçbir şey. Dünyanızı görüyor musunuz? Dev bir küresel tapınak oldu. Yalnızca adı değişti. Siz galiba buna "çokuluslu" diyorsunuz? Hadi kolaysa bu düzene saldırın! Sizi de bana yaptıkları gibi aynı kararlılıkla ortadan kaldırırlar.

- Bildiğim kadarıyla her şeye rağmen müritleriniz oldu; iki milyar kadar. O dönem yalnızca on iki kişilerdi. Bu bir başarı, değil mi?

- Öncelikle lütfen izin verin düzelteyim; hiçbir zaman on iki değildik, on dörttüük. Natanael ile Yakub'un oğlu Yahudayı unutupyorsunuz. Açın Kitabı Mukaddesi, doğru olduğunu göreceksiniz. Şu "başarı" lafına gelince, reddediyorum. Ben hiçbir şey istemedim. Hiçbir şey arzulamadım. Yalnızca Musanın kanununu geliştirmeye çalıştım. Her iyi Yahudi'nin uyması gereken dini gereklilikleri bir araya getiren halakha, şabat günü, etrafı duvarlarla çevrili bir şehrin içinde olmadıkça mendil dahil her türlü nesneyi üzerinde taşımanı yasaklamıştır. Sizin bugünkü dünyanızda etrafı duvarla çevrili çok şehir kaldı mı? Tüm istediğim, kendisini emirlerin muhafızı olarak tanıtınların bilgi dünyasına açılmaları, dini kapatmaları, her insan gelip hayatına bir anlam bulabilsin diye, Tevrat etrafında yükselen duvarları yıkmalarıydı. İçler acısı bir şekilde başarısızlığa uğradım.

- Bana kızmayın ama, sizi anlayamıyorum. Tevrat'la ne işiniz var? istesenez de istemesenez de siz Hıristiyanlığın kurucusunuz, öyle değil mi?

İsa sağ elini yumruk yapıp derin bir acıyla göğsüne vunc;

- Bütün yanlış anlama burada. Bütün varlığım, öfümüm korkunç bir yanlış anlama olacakmış. Ben hiçbir şey istemedim, anlıyor musunuz? Asla yeni bir din yaratmak istemedim. Tüm bunlar Tarsuslunun hatası. Onun ve onu izleyenlerin.

- Tarsuslu?

- Saül. Sizlerin, nedendir bilinmez, gülünç bir biçimde Aziz Pavlos dediği kişi. Eğer bu sizi rahatsız etmeyecekse, onun hakkında konuşmaktan vazgeçelim. Adını anmak bile başımı döndürüyor.

Yüzünü buruşturdu:

- *Etrafınıza bir bakın, tıpkı Sezar yontularının altında tüt-süler yakan Romalılar gibi önünde insanların diz çöküp dua ettiği heykellerle dolu katedrallere, kiliselere bakın'Ben böyle yapılan nasıl istemiş olabilirim?. Ben ki her zaman şunu söyledim: "Dua ettiğiniz zaman da ikiyüzlüler gibi olmayın: çünkü insanlar kendilerim görsünler diye, havralarda ve köşe başlarında durup dua etmeyi severler. Doğrusu size derim: Onlar karşılıklarını aldılar. Fakat sen dua ettiğin zaman, kendi iç odana gir ve kapını kapayarak gizlide babana dua et; gizlide gören baban sana ödeyecektir."*

Yenidengöğsüne vurdu:

Hayır Bayan Gray, ben bunların hiçbirini istemedim.

Sessizlik oldu. Yaşlı kadının kafasında binlerce soru dönüp duruyordu. Ama zaman daralıyordu.

- Güzel, dedi üzülenek. Belki yeniden görüşürüz.. İşbirliğinizden ötürü size teşekkür ederim.

- *Ben de en az sizin kadar, bu saçma hareketlerin son bulmasını diliyorum. Geriye yalnızca bir tek melek kaldı, biliyor sunuz değil mi?*

- Evet. Samel.

- *Eğer o da öldürülürse bunun getirdiği sonuçlara katlanmak zorunda kalacaksınız korkarım. Bedene bürünmüşlerle ilgili meleklerin payına düşen rolün ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama insanlık için hayati olduğundan eminim.*

İsa'nın o ana kadar görece gergin olan yüzü biraz yumuşadı.

- *Ayrılmadan Önce edebiyatla ilgili bir soru sormama izin verir misiniz?*

- Tabii, sorun.

- *Neden bütün yeteneğinizi cinayetleri, yırtıcı ve şereften uzak insanları anlatmak için kullanıyorsunuz?*

Romancı kaşlarını kaldırdı.

- *Evet, hepsi de kanlı, kötü, sapkın, aşağılık, kıskanç insanlarla doluyuz kadar roman. Bu takıntı nereden geliyor?*

- Hiç bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim. Belki de kötü taraftan büyülenmişimdir.

Yeniden sessizlik oldu.

İsa gülümsedi. Ama gizemli bir gülümsemeydi bu.

- *Öyle olmuş Bayan Gray.*

Ve sonlandırdı:

- *Sizden çok iyi bir katil olurdu...*

Glasgow Üniversitesi'nin kütüphanesi dev bir yolcu gemisinin içi, Kathleen de orada kaybolmuş minik bir heykelcik gibiydi. Masanın üzerine yığıldığı kitaplar yüzünün alt kısmını tamamen kapatıyordu.

Bilmek istiyordu, *bilmeliydi*. Profesör Maclean karısının ko- ma halini sonlandırmaya karar vermedikçe, her şey mümkündü.

İki günü bu duvarların arasına kapanıp çalışarak geçirdi. Kitapları incelemekten artık bulanık görmeye başladığı iki gün. Ve hiçbir şey. Elbette bazı şeyler öğrenmişti. Sayıların en eski zamanlardan beri insan hayatında kapladığı yer hakkında hiçbir şüphesi yoktu artık. Bir medeniyet yazıyı kullanma aşamasına geldiği anda sayılar din ve sihirle ilgili uygulamalarda kullanılmaya başlıyordu. Özellikleri insan ruhu üzerinde gerçek bir hayranlık uyandırmıştı. Bu hayranlık günümüze kadar sürmüş ve buna bazı adlar takılmıştı; "sayıbilim", "aritmozofi"³³ veya "kabala". Yani sayıların gizli bir dili vardı ya da böyle nitelendiriliyordu. Sayıların yalnız "niceliği" değil "niteliği" de vardı.

Konuyla ilgili bir hayli makale okuduktan sonra kabalayla ilgilenmeye karar verdi. Yahudi geleneğine göre Musa, "on emir" in yazılı olduğu tabletleri aldığı anda, Tanrı tarafından kendisine verilen bazı öğretileri açıklamayıp, bunları çevresindeki bazı kişilere sözlü biçimde aktardı. Böylece öğretinin bir kısmı sözlü olarak gerçekleşti, ama yalnızca bir kısmı, çünkü yine de gelecek kuşaklara kalabilmesi için bir bölümünün yazıya geçirilmesi gerekti. Ezoterik öğretiler böylece "ekzoterik" adı verilen kanunun içinde yalnızca bilgelerin anlayabileceği bir biçimde şifrelenerek gizlenmiş oldu; adeta uzay gibi sınırsız bir dünya, sınırsız bir evren.

Kathleen iç çekerek gerindi. Bu kadar çok bilgiyi araştırıp sindirebilmek için bir değil, bin ömür gerekliydi. Yeteneklerini fazla abartıp abartmadığını sordu kendine, sayı sırrını gizlemeye devam mı ediyordu acaba?

Stuart, Memur Wishart'ın üzerine bir telefon numarası yazdığı kâğıda piyano çalar gibi parmaklarıyla vurup duruyordu.

Profesör Maclean ile yaptığı konuşma önemli bir sonuç vermemişti. Morcar'ın dosyası hâlâ eskisi kadar boştu. Stuart'ın öğrendiği tek şey, profesörün kızının genç adamı üç haftalığına büyükbabasına emanet edip Barbados'a gittiği ve yola çıktığından beri de hiç haber vermediğiydi.

Acaba takıntı haline mi getirmişti? Neden, bu velet kafasını neden bu derece meşgul ediyordu? Bu çok saçmaydı.

Ani bir hareketle telefonu eline aldı ve kâğıdın üzerinde yazan numarayı çevirdi: Sand Acres Beach Club, Barbados'ta dört yıldızlı bir tesis...

Santral görevlisi cevap verince, Stuart 526 numaralı odayı bağlattırdı; Bayan Margaret Murray. Görevli beklemesini rica etti. Ninni gibi bir müzik eşliğinde usulca sallanıp ince kumlu uçsuz bucaksız plajları, güneşte altın gibi parlayan palmyeleri düşünerek söyleneni yaptı.

Bekleyişi uzun sürmedi:

- Üzgünüm. Bayan Muray'in odası cevap vermiyor.
- Ona nasıl ulaşabileceğimi bilmiyorsunuzdur herhalde.
- Hayır efendim.
- Uygun olduğu anda Brodick'ten Müfettiş Stuart'ı aramasını söyleyebilir misiniz?
- Not alıyorum... Müfettiş Stuart, Brodick?
- İskoçya.
- Telefon numaranız lütfen.

Stuart hem iş hem de ev numarasını bıraktı. Saat farkı düşünüldüğünde, profesörün kızının büroda olmadığı bir saatte arama olasılığı vardı.

Kathleen Willow Tea-Room'da oturmuş, bir saat önce başlamış olduğu resmi bitiriyordu. Kafasını hafifçe geriye çekip eserini gülümseyerek seyretti. Hiç kuşku yok, Morcar'ın çok ilginç bir tipi vardı. Yarı serseri, yan çocuk. Bu resmi yapmaya kendisini iten neydi acaba? Son kırk sekiz saat içinde genç adama ait sekizinci

tabloydu bu yaptığı. Acaba bu soruyu gerçekten sormak gerekiyor muydu? Morcar'ı özlüyordu. Geçirdikleri hafta sonunun anılan hâlâ silinmemişti. Daha önce başka biriyle böyle bir uyumu, böyle bir etkileşimi hiç yaşamamıştı. Bu onun için tam bir sürpriz olmuştu. Kısa süre sonra yeniden görüşeceklerini düşündükçe her yanını ateş basıyor, ama bu dönüşün Janet'in durumuyla ilgili olması fikri keyfini kaçınıyordu. Ya yaşayacaktı, ya da...

Müsvedde defterinin bir sayfasına dört gizemli rakamı yazdı: 0,809 ve sanki bakışlarının şiddeti cevabı ortaya çıkartacakmış gibi sayıya uzun uzun baktı.

Oturduğu masanın birkaç adım ötesinde bir çift birbirlerine bakıyor, garson kadın telaşla servis yapıyor, tüm bunlara geriden gelen ve zorlukla duyulan bir müzik eşlik ediyordu. Kulak kabarttı. Şüphesiz Mozart. Mozart'ı sevmiyordu.

- Merhaba Kath...

Yerinden sıçradı ve kafasını kaldırdı:

Sevgili George! O burada!

Sıkılmış bir biçimde cevap verdi:

- Merhaba. Bu ne sürpriz...

- İyi misin?

Boş iskemleyi gösterdi:

- Oturabilir miyim?

- Elbette.

George iskemleye otururken Kathleen ona baktı ve eski erkek arkadaşının dış görünüşünün bu kadar kısa zamanda değişmesi karşısında şaşkınlığa uğradı. İnanılmaz biçimde yaşlanmış görünüyordu.

- Ne oldu sana?

Soruyu samimi bir merakla sormuştu.

- Biraz yorgunum. Ama birkaç gün içinde her şey yoluna girer. Düşünsene, yarın sabah Maldivler'e dalmaya gidiyorum.

- Sen? Dalmaya mı gidiyorsun? Senin her türlü bedensel etkinlikten nefret ettiğini düşünmüştüm hep.

Genç adamın dudaklarında üzgün bir gülümseme belirdi:

- İnsan değişiyor... Hem sonra, bu adaların sular tarafından yutulup yok olmasına fazla zaman kalmadığını düşündüm.

- Evet, biliyorum. Sera etkisinin bir sonucu. Çok üzücü. Her şeyi berbat ediyorlar.

Gözlerini önüne eğip beceriksizce fısıldadı:

- Ya sen Kath? Nasıl gidiyor?

Kathleen her şeyin iyi olduğunu söyledi.

Genç adamın bakışları masanın üzerinde duran deftere takıldı ve şaşkınlığını gizleyemedi:

- Şuna bak! Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, benim spordan lefret ettiğim kadar sen de sayılardan nefret ederdin.

Sesini alçaltıp vurguladı:

- Beni terk etmenin sebeplerinden biri buydu...

Genç kadın kızardı.

- Bir şey değil... Bir sayı, hepsi bu.

- Göster bakayım...

Deferi kendisine doğru çekti:

- 0,809... Ne ifade ediyor bu?

- Sorun bu zaten. Bilmiyorum.

George sayıyı yüksek sesle tekrarlayarak düşündü:

- 0,809... Tuhaf. Bunu nerede gördün?

- Eski bir not defterinde.

- Çok ilginç. Bana bir şey hatırlatıyor.

Kathleen neredeyse oturduğu iskemleden sıçırıyordu:

-Ne?

- Ah! Belirli bir şey değil. Fibonacci'nin tavşanlarını hatırlattı.

Genç kızın gözleri kocaman açıldı.

- Sana hiç söz etmedim mi? Aslında Fibonacci, bin yıl kadar önce doğmuş İtalyan bir matematikçi olan Leonardo Pisano'nun takma adı. Batı'ya ondalık düzeni ve Arap rakamlarının kullanımını getiren odur. Şu an ismini hatırlamadığım bir kitabında, babasının çalıştığı Cezayir'de edindiği bilgileri yazmıştı. Ortaçağ Hıristiyan âleminin şüphesiz en yetenekli matematikçisiydi.

- Ve tavşanları vardı?

Sevgili George bir kahkaha patlattı.

- Hiç de değil. Kitabında yer alan ve matematikçileri çok etkileyen problemlerden biriydi bu: "Bir çift tavşanın her ayın sonunda yeni bir çift tavşan dünyaya getirdiği ve her yeni çiftin ikinci aydan itibaren üretken olmaya başladığı kabul edilirse, bir çift tavşandan başlayarak her ayın sonunda kaç çift tavşan elde edilir?" Bu problemin sonucu, "Fibonacci dizisi" adıyla tanınır.

Susup eski sevgilisine alaycı bir bakış fırlattı.

- Benden bu dizinin nasıl işlediğini açıklamamı isteme lütfen. Senin sevgini matematik takıntım yüzünden kaybettim zaten, dostluğunu da kaybetmek istemem. Zaten oldukça karışık.

Kathleen gülümsedi.

- O zaman bana bu dört rakamım sana Fibonacci'yi nasıl çalıştırdığını söyle.

- Bir içgüdü. Bunlar gibi bazı sayılar, tam olarak ne olduğu anlaşılabilen bir anıyı canlandırır.

İstemedi ayağa kalktı.

- Gitmem lazım.

Salonun diğer ucunda, yirmili yaşlarda genç bir kızın oturduğu masayı işaret etti.

- Görüşürüz.

- Görüşürüz George.

Tam gidiyordu ki Kathleen içine doğan ani bir hisle sordu:

- Senden bir şey isteyebilir miyim? Yolculuğa çıkmadan önce eğer biraz zamanın olursa şu sayının üzerine düşebilir misin? Sana neyi hatırlattığını bulabilirsin belki.

- Tamam, söz veriyorum.

- Not almayacak mısın?

Gülümsedi:

- 0,809... Bizi neyin ayırdığını unutuyorsun...

Clarissa ilk sorgulamada topladığı bilgileri düzene koymayı bıraktığında saat neredeyse altıya geliyordu. Sonuç için cılız denebilir. Fazla ilerlemediğini hissediyordu. İsa'nın itirafları elbette devrim niteliğindediydi, ama soruşturmanın kendisiyle ilgili özel bir bilgi vermemiştir.

Morcar'a döndü ve kulaklıklarını çıkarmasını işaret etti:

- Bach dinlemekten sıkılmadın mı?

- Hayır. Tam tersine. *Si Majör Messe* oldukça zengin... Her defasında yeni şeyler keşfediyorum.

Sehpanın üzerine yayılmış kâğıtları gösterdi:

- Ne dersiniz? Biraz daha belirginleşti mi?

Yaşlı kadın olumsuz cevap verdi.

- O halde ilerlemek lazım. Sonunda bir şeyler yakalayacaksınız.

- Bu mümkün. Tabii Cebrail yanlış yol göstermediyse.

Alnına düşen perçemi düzeltti.

- Yine de, diye ekledi, onu bu üç kişiden şüphelenmeye neyin ittiği hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Neden? Hangi ipucuna dayanarak?

- Haksız sayılmazsınız. Bununla beraber, defterine yazdığı bir cümleyi anımsıyorum. Aynı sözcükleri bulamayacağım ama, özünde şöyle bir şeydi: "Ölümü ekenin büyük bir gücü olmalı." Ve Musa, Muhammed ve İsa'yı saymıştı.

- Ayrıca başka isimler de saydı. Acaba onları hangi sebepten ötürü masum ilan etti?

Genç adam kurnaz bir ifade takındı.

- Bunu bilmenin tek yolu soruşturmaya devam etmek.

Birkaç dakika sonra, yeniden bilgisayarın önündelerdi ve Samel'i beklemeye başladılar. Bayan Gray'in midesi bir gün önceki gibi düğümleniyordu. Kendine engel olamıyordu. Korku, çekingenlik, endişe. Kendisine sorgulayacak üç kişi bıraktığı için Ceberrail'e içten içe teşekkür ediyordu. Merakının derecesi ne olursa olsun, daha fazlasını yapabilecek gücü yoktu.

- *Merhaba Bayan Gray, Randevunuza sadık kaldığımız için teşekkür ederim.*

Clarissa anlaşılmaz bir şeyler geveledi.

Samel devam etti:

- *Çok korktum... Sanıyorum tehlike yaklaşıyor. Biraz fikir sahibi olabildiniz mi, şüpheleriniz var mı?*

Yaşlı kadın üzgün bir ifadeyle hayır dedi.

- *O halde çabuk olalım. Rica ediyorum. Kimi çağırmak istersiniz?*

- Musa

Ekrandaki karlı görüntü kaybolarak, yerini üzerinde kum rengi çizgiler olan koyu renk bir zemine bıraktı. Önce hiçbir şey olmadı, sonra zemin yavaşça açılıp koyu renk tenli bir adamın görüntüsünü meydana çıkardı. Alnı geniş, kafası neredeyse tamamen kel ve yamru yumruydü. Kaya ya da granite benzer bir kütlenin üzerinde oturuyordu. Oldukça kırıksık yüzünde ürkek bir ifade vardı. Kulaklara doğru incelen kısa sakalı çukur yanaklarını ortaya çıkarıyordu.

Morcar alçak sesle konuştu:

- Onu hiç böyle hayal etmemiştim.

- Sus, diye fısıldadı Clarissa.

- *Peki beni nasıl hayal etmiştin genç dostum? Sevgili Michelangelo'nun kafama yerleştirdiği gibi bir çift güzel boynuzla mı? Ve ayağıma dolanacak kadar uzun bir sakalla mı?*

- Hayır... hayır... diye geveledi Morcar. Ben...

Musa etrafına baktıktan sonra dikkatini Clarissa'da topladı:

- *Evet Hâlâ katilinizi mi arıyorsunuz?*

Romancı onayladı.

- *Etrafınız katillerle çevrili zaten sevgili bayan! Elinizi uzatsanız yeter, birkaçını yakalarsınız! İki milyar insansınız ve eminim bunların arasında iki milyon potansiyel veya onaylı katil vardır.*

- Kimi aradığımı biliyor musunuz?

- Gerçekte evet. Ama size nasıl faydalı olabileceğimi bilemiyorum.

- Oysa onları tanıyorsunuz. Yani demek istediğim...

Sözünü sertçe kesti:

- Evet onları tanıyorum. Erkek olanları da, kadın olanları da tanıyorum.

- Peki onları ortadan kaldırmakla kimin ne çıkar elde ettiğini bana söyleyebilir misiniz?

Alaycı bir şekilde güldü:

- Eğer buradaki herkesi sorgıdayabilseydiniz, hepsinin veya en azından büyük çoğunluğunun onları ortadan kaldırmak için bin sebebi olduğunu görürdünüz.

- O zaman sizin de bir sebebiniz var.

- Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama hayır.

- Kanıtınız var mı?

- Kanıtım yok ama hayattayken bile meleklerle bir işim olmadı. Bu yüzden onlara saldırmak için hiçbir sebepim yok. Ama siz İbrahim'e, Saraya, Yakub'a bir sorun. Size bu yarattıklar hakkında ilginç şeyler anlatabilirler.

- Öyle mi?

- Kesinlikle! Şu zavallı Sarayı ele alın. Bakın onların evlilik hayatlarını nasıl altüst etmişler. Zavallı kadın kocasının, hizmetçisiyle birlikte olmasını kabul ediyor. Hacer onlara bir çocuk yapıyor ve bu sevgili melekler hemen o anda İbrahim'e gelip karısının artık kısır olmadığını ve bir çocuk doğuracağını haber veriyorlar! Doksan yaşında! Karışıklığı bir düşünün! İsmail'i doğurduktan sonra hizmetçi kendisini evin hanımı gibi görmeye başlıyor, ama Sara İshak'ı doğurur doğuramaz işleri yeniden ele alıp hizmetçiyle çocuğunu kovuyorlar. Siz bu durumu ahlaki buluyor musunuz?

- Ee... Bildiğim kadarıyla melekler değil de Tann'ydı. Melekler onun yalnızca habercileri. Aracıları.

- Tanrı bahane olarak kullanılıyor! Şahsen ben buna inanmıyorum. Kendisi olayların nasıl olduğunu anlatmadığı sürece de inanmayacağım.

Clarissa ellerini öyle sıktı ki, cam yandı. Rüya görüyordu. Mut'aka rüya görüyordu.

Zorlukla yutkunarak konuştu:

- Oysa gördünüz onu. Tanrı'yı. Sina Dağı'nda. Kendisine sorabileirdiniz.

- Çok esprilisiniz Bayan Gray. İngiliz nüktedanlığı...

- Hata. İngiliz değil, İskoç'um.

-Arada fark göremiyorum.

- İnanın bana var.

- Çok iyi. Bir gün bana anlatırsınız. Tanrıya gelelim. Öncelikle belirtmeliyim ki onu görmedim. Yalnızca duydum. Üstelik, çölün ortasında! Sizi olduğunuz yerde yakıp kavuracak bir güneşin altında. Bir ses, hepsi bu. Hem sonra görüşmenin nasıl olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Bir monolog, evet! Yalnızca emirler¹ Üstelik de öyle bir tonla ki! Düşünün, bana Mısır'a dönmemi emretti! Benim yaşımda, aşağı yukarı seksen yaşında bir adama. Bense tatlı karım Tsippora ve sevgili oğlum Gerşom ile sakin bir hayat sürüyordum. Mutluydum. Dert yok, tasa yok. Görünüşe bakılırsa, mutluluğum Tann'ı rahatsız etmiş olmalı ki bana bu görevi verdi. Peki hangi amaçla? Dindaşlarımı firavunların topraklarından çıkartmak ve onları dünyanın öbür ucuna götürmek için. Benden bunu istemek mi? Benden! Ben ki İbraniceyi zar zor konuşurum! Ve cesaret edip de bunu ona söylediğimde bana verdiği cevap şu oldu: "Hiç önemi yok, kardeşin Harun senin yerine konuşacak!"

Musa elini havaya kaldırdı. Hareketinde öyle bir kararlılık vardı ki, Clarissa istemeden kendini geriye attı.

- Hepsi bu değil! Kendime aşırı güvenip beni görevlendirdiği kişilerin önünde daha değerli olabilmek için adını sordüğümde bana ne cevap verdi biliyor musunuz? Ehyeh, aşer, ah-yeh!" Ben, Ben olanım." Ve ben, diğerlerim, beni size "Ben, Ben olanım" gönderdi diye ikna etmeliydim! Düşünün bir!

Kısa bir soluk aldı:

- Üstelik şunu da bilin ki, ona soru sormayı düşünseydim bile bunu yapmaktan imtina ederdim. "Ben ben olanım" bana karşı çok tutarlı davranmadı.

- Öyle mi⁰

Kısa bir sessizlik oldu:

- Beni öldürmeye kalktı, bunu biliyor muydunuz?

-Ne?

- Kesinlikle. Beki neden? Benim sünnetsiz olduğumu fark etmiş! Neyse ki tatlı karım Tsippora son anda keskin bir taş yardımıyla oğlum sünnet ederek beni bu işten kurtardı. Bu durumda, bu kadar alingan, kuşkucu ve değişken bir yapısı olduğu için ona Sara ve İbrahim hakkında sorular sormaya kalkışmadım!

- Ya sonra? Sina Dağı'nın üzerinde?

- *Orada da görmedim. Işık kör ediciydi. Dayanılmazdı. Emirlerini bana yazdırdığı süre boyunca gözlerimi hep kapalı tuttum. Başka türlü yapamazdım. Ve tüm bunlar ne için? Kim için? Yaptıkları binlerce taleple, yolculuk boyunca hırpalayıp durarak beni en şiddetli öfkelere iten kardeşlerim için. Onlara ilk kez hitap ettiğim gün beni sonuna kadar dinlemek bile istemediklerinde, acaba bunlar nasıl bir kütükten yapılmış diye sordum kendime. Bir deli muamelesi yapmadıkları kaldı...*

- Kolay değil, altı yüz binden fazla adama kendini dinletebilmek, üstelik kadınlar ve çocuklar bu sayıya dahil değil, diye dikkat çekti Clarissa. Neredeyse bir milyondan fazla kulak.

- *Bir milyondan fazla mı? Nereden buldunuz bu sayıyı? Yani siz aslında demek istiyorsunuz ki, ben Mısır nüfusunun üçte ikiden fazlasını peşimden sürükledim, öyle mi?*

- Yani, kutsal metinler...

- *Benim kutsal metinleri okumaya ihtiyacım yok! Ben tarihi yaşadım. Kırk bin kişi kadar anca vardık. Biraz düşünün. Böylesine bir hareket Mısır yıllıklarında iz bırakmamış olmazdı. Bu insanlarda her şeyi, krallık sınırları içerisinde istisnasız olup biten her olayı günü gününe not etme hastalığı vardı. Eğer durum söylediğiniz gibi olsaydı görevimi asla yerine getiremezdim. Bu halkın karakteri hakkında bir fikriniz yok. Sıkıntılı, dünyanın endişesini omuzlarında taşıyan, her an sorgulayan bir halk: "Neden? Nasıl? Kim? Nerede?" Ve inatçı ve bununla gurur duyan!*

Biraz durdu:

- *Tüm bunlar hesaba katıldığında benim için firavunla tartışmak kendi kardeşlerimle tartışmaktan daha kolaydı.*

- Bu şaşırtıcı değil. Mısır'ı her türlü felaketle vurarak onu dehşete düşürdünüz.

Yaşlı kadının yaptığı saptamanın ardından gök gürültüsünü anırtır bir kahkaha koşturdu.

- *Firavunu dehşete düşürmek mi? Alay mı ediyorsunuz? O bana kardeşimden daha yakındı. Unutmayın ki onun sarayında büyüdüm, onun için çalıştım ve yıllar boyunca onunla beraberdim. Bu sevginin karşılıklı olduğunu söylemeliyim. Elbette kendisi için hiçbir maliyeti olmayan bir işgücünü kaybetmeyi iyi gözle karşılamıyordu.*

- Ama yine de kararını değiştirdi, çünkü savaş arabalarını sizin peşinize taktı.

- *Bu doğru. Bence etrafındakilerin etkisinde kaldı. İbraniler ihanete uğramıştı. Bazıları bizi özgür görmektense ölü görme-
yi tercih ediyordu.*

Kafasını ellerinin arasına aldı.

- *Görev ne kadar ağırdı ve kardeşlerim bana karşı ne kadar acımasız ve çetin davranıyordu! Daha Sina Dağına henüz var-
mıştık ki her yönden şikâyetler yükselmeye başladı. Yüzüme karşı şöyle dediler: "Keşke Yahve bizi Mısır'dayken öldürseydi, hiç değilse orada et kazanlarının başına oturur ve ekmeği doya-
sıya yerdik. Ama sen bütün topluluğu açlıktan öldürmek için bi-
zi bu çöle getirdin." Sonra "Ah ne güzel anılardı! Mısır'da çok ucuza yediğimiz balıklar, salatalıklar, kavunlar, marullar, so-
ğanlar ve sarımsaklar!" Veya "Kendimize bir şef bulup Mısır'a dönelim." Üstelik size altın buzağı hikâyesini anlatmıyorum... Herkes bana ihanet etti, öz kardeşlerim bile.*

Yeniden doğruldu:

- *Size bir itirafta bulunacağım. Korkunç bir itiraf.*

Clarissa kulak kabarttı.

- *Beni öylesine kızdırdılar ki, Amelek ve Refidim'e karşı sa-
vaşırken birkaçının öldürülmesine göz yumdum.*

Romancının gözleri kocaman oldu.

- *Ah! Onları kendi elimle öldürmediğime emin olun. Ben ka-
til değilim. Ben bir tek kişiyi öldürdüm, o da halkımdan biri-
sine kötü davranan şu Mısırlı duvar ustasıydı.*

- Peki ama nasıl?

- *Düşünün ki bilemediğim sebeplerden ötürü ben ellerimi havaya kaldırdığımda İbraniler düşman üzerinde başarı sağ-
lıyor, ellerimi indirdiğimde tersi oluyordu.*

- Ve...

Musa gözlerini kaçırdı.

- *İtiraf etmeliyim ki, kollarımı bir defadan daha fazla in-
dirdim.*

- Bilerek mi?

Onayladı.

- *Öyle ki kardeşim Harun ile arkadaşım Hur durumu fark etmiş olacak, zafere ulaşincaya kadar kollarımı havada tutma-
ya zorladılar beni.*

- Ama bu rezilce!

Yaşlı kadın böyle der demez bir özür işareti yaptı.

- *Özür d' nteniz gereksiz. Bayan Oray. Haklısınız. Bu rezil-
ceydi. Bunumu beraber siz de benim gibi gücünüzü lükel inceye*

kadar bu insanları, onlardan gelen dirence rağmen kurtarmaya çalıştığınız anlardınız. Kırgınlığım ve öfkem Tanrı'nın gösterdiğinin yanında hiçbir şey. Yirmi dört bin' Yirmi dört bini öldürmemiz gerekti, zira Moab'ın kızlarıyla zina yapmış, kızlar bunları ondan başka tanrılara tapmaya yönlendirmişti. Ah! Onlara karşı öyle kızgındı ki, kim bilir kaç defa bunları yok etmesin diye dua ettim, yakardım. İstifa edip, onları kendi kaderlerine terk etmeyi istedim. Ama bu imkânsızdı. Kafamın içinde bir ses sonuna kadar gitmem gerektiğini haykırıp duruyordu. Bu çağrıya karşı koymak imkânsızdı. Bir süre sessizlik oldu.

- Yeniden meleklerin öldürülmesine gelsek? Az önce pek çok kişinin onlara kızmak için setfebi olduğunu belirttiniz. İçlerinden en az birinin, ölümü emredebilecek kadar güçlü olabileceğine inanıyor musunuz? Size meleklerin ölümsüz yaratıldıklarını hatırlatırım.

Hiç tereddüt bile etmeden cevapladı:

- Hiç kimse. Böyle olağanüstü bir güce sahip kimseyi tanımıyorum. Benim bile böyle bir gücüm yok. Kanıtı: Ölümden ben de kurtulamadım.

Morcar söze girip başından beri dilinin ucuna gelen soruyu sordu:

- Özür dilerim ama, gücünüzün sıradan insanlarınki gibi olduğunu bize söyler gibisiniz. Bununla beraber mademki Kızıldeniz'in sularını yarmanıza izin verdi, bu gücün çok büyük olması gerekmez mi?

- Sen Sazlık Denizinden söz ediyorsun herhalde?

Genç adam onayladı.

- Bunun Kızıldeniz'le bir ilgisi yok. Eğer coğrafya bilgin olsaydı, Kızıldeniz kıyılarında tek bir sazın olmadığını bilirdin. Buna karşın, Süveys'in kuzeyinde Acı Göller denen Tim-sah ve Menzaleh civarında bolca bulunurlar. Benim zamanımda burası 'Büyük Siyah' adını verdiğimiz, suyla kaplı büyük bir alandı. Bu denizin aşağı kısmı bir kanal oluştururdu. Sazlık Denizi adıyla tanınan bu yerden geçtik. Bugün orası tamamen kurumuş durumda.'

- Peki, kanalı geçmek için ne yaptınız? diye sordu Morcar. Hayli derin olduğunu tahmin ediyorum.

- Orada, ancak altı arış^M genişliğinde ve yüz arıştan fazla uzunlukta bir yaylan vardı. Kesinlikle bunun dışına çıkılma-

malydı, aksi taktirde kaybolunabilirdi, özellikle de çocuklar. Firavunun hizmetinde olduğum dönemde onun mimarlarıyla keşif çalışmaları yaptığım için yöreyi çok iyi tanyordum. O dönem, II. Neho'nun saltanatından on asır önce açılan ve Kızıldeniz ile Acı Göller'i birbirine bağlayan antik kanalın onarımı düşünülüyordu.

Avucuyla sakalım sıvazladı:

- Bununla beraber çok şanslıydık ve Tanrı tarafından korunmuştuğ, bundan asla şüphe etmeyin. Ertesi sabah bizi izleyen Mısır müfrezesi Sazlık Denizi'ne girdiği zaman bir mucize gerçekleşti. Güneyden gelen şiddetli bir rüzgâr bir anda kanalda dev dalgaların oluşmasına sebep oldu. Birkaç dakika içinde yaylada ilerleyen savaş arabaları ile piyadelerin büyük bölümü sular tarafından yutuldu. Evet, Tanrı kesinlikle bizim yanımızdaydı.

Suluk alıp devam etti:

- Ve tüm bunlar sonunda yalnız kalmak için.

- Yalnız?

- Evet. Son olay bardağı taşıran damla oldu. Sonuca ulaşmamızın arifesinde, su çıksın diye bir kayaya bir dalla iki kere vurduğum bahanesiyle Kenanlıların ülkesine girmem Tanrı tarafından yasaklandı. Sürüp giden onca acı, onca karışıklıktan sonra... Basit bir öfkeli davranış yüzünden cezalandırıldım, işte o zaman her şeye boş verdim.

- Gittiniz mi?

- Çok fazla katlandım. Çok acı çektim. Özellikle altın buzağı olayından beri. Onları terk ettim ve tükeninceye kadar yürüdüm, gürlüğü patırtı ve anlaşmazlıklar uzak kalana kadar. Görevim tamamlanmıştı. Ne o kıskanç ve acımasız Tanrıdan, ne de insanlardan bekleyeceğim bir şey vardı. Bir ateş yaktım ve yattım. Yalnızca annemin yüzünü düşündüm. Yüz çizgilerini yıldızların ışığında yeniden çizdim. Bunu hâlâ hatırlıyorum. Firavunun kızı beni ona emanet etmişti, çünkü bir süttanne arıyordu, bense onun kollarından çok erken koparılıp alınmıştım. Bu benim ilk ölümümdü. Karşılaştırıldığında beni bekleyen gerçek, ölüm yanında gülünç kalıyordu. Yıldızları saydım, karanlık gökyüzünde eridim ve sonu bekledim. Sabırsızlıkla.

Sanki edepsizce ve çok konuşmuş gibi soğukkanlılığını tekrar kazandı ve konuşmasını bitirdi.

- Şimdi sizi terk ediyorum Bayan Gray. Yararını görmüyo-

*rum ama, eğer bana ihtiyacınız varsa geri gelmeye hazırım.
Elveda Bayan Gray. Ya da görüşmek üzere.*

Ekran alışlageldik görüntüsünü alır almaz romancı haykırdı:

- Yalan söyledi!

Morcar Clarissa'yı bakışlarıyla sorguladı.

- Evet, hayattayken meleklerle hiç işi olmadığını anlattığında yalan söyledi.

Kitabı Mukaddes'ten bir bölüm aradı, bulunca kitabı genç adam doğru uzattı.

- Okuyun! Çıkış, bab üç, ayet iki.

- 'Ye Rabbin meleği bir çalı ortasında ateş alevinde ona göründü.'

Morcar kafasını kaldırdı:

- Sizinle aynı fikirde değilim. Daha aşağıda 'Tanrı onu çalının ortasından çağırdı' dediğine göre bu cümlenin yoruma açık olduğunu söyleyebilirim. Bana göre Tanrı ve melek tek ve aynı kişilik. Kutsal metinlerde sözcüğün kendisine atfedilen anlamdan başka bir anlam yükleniyor olması ilk değil. Bacovia'nın anlattıklarını hatırlayın; metinlerdeki tutarsızlığa vurgu yapmamış mıydı? Örneğin Krallar Kitabı'ndan Yakub'un maceralarını ele alalım. Şöyle yazıyor: 'Ye Yakub yalnız başına kaldı; ve seher sökünceye kadar bir adam onunla güreşti.' Bu 'birisi' Tanrı'mn ta kendisi miydi? Bir melek miydi? Bir insan mıydı? Bazı yorumculara göre bu kişi Tanrı'mn kendisiydi, zira bu güreşin ardından bu kişi Yakub'a 'Sana Yakub değil ancak İsrail denilecek, çünkü Tanrı ve insanlarla uğraşıp yendin.'

Clarissa kuşkuyla yüzüne baktı:

- Söylesenize Morcar, Kitabı Mukaddesle ilgili bunca şeyi ne zaman öğrendiniz?

Genç adam kısa bir tereddüt geçirdi.

- Ben... ben yalnızca Bacovia'nın dediklerini aklımda tuttum.

- Ben de hatırlıyorum. Buna rağmen Bacovia bu bölümün yerini işaret etmedi. Hele Krallar Kitabı'ndan hiç söz etmedi!

- Kontrol ettim, hepsi bu!

Romancı düşünceli bir biçimde baktı.

- Kontrol ettiniz...

Kadın omuzlarını silkti.

- Bugünlük bu kadar yeter. Gücüm tamamen tükendi. Yarın yeniden başlarız.

Morcar'ın anlamadığı bir şeyler homurdanarak yerinden kalktı.

- Müfettiş Stuart?
- Buyurun benim.
- Adım Bayan Muray. Umarım sizi uyandırmadım. Burada saat öğleden sonra iki.
- Hayır Bayan Muray. İkinci kahvemi içiyorum.
- Ne oldu? Meraktan ölecektim. Annemin veya babamın başına kötü bir şey gelmedi, değil mi?
- Hayır, hayır. İçiniz rahat etsin. Her şey yolunda.
Az kalsın Janet'in hastalığını ağzından kaçırıyordu. Ne de olsa annesiydi. Ama şu an İskoçya'dan binlerce mil ötede olan bu kadına acı vermek ne işine yarayacaktı ki? Sözüne devam etti.
- Fakat buna karşın Profesör Maclean endişe duyuyor. Barbados'a varmanızdan bu yana sizden hiç haber alamamış ve telefon numaranız da yok. Sizi bulmaya çalışmayı ben üstlendim.
- Demek babamı tanıyorsunuz?
- Ortak dostumuz Bayan Gray aracılığıyla.
- Anlıyorum.
Ahizede bir gülme sesi çınladı.
- Babam benim sessiz kalışımın ilk kez endişe duyuyor. Geçmişte bizim için hiç dertlenmedi. Ama neyse! Kendisine her şeyin yolunda olduğunu ve öbür gün Edinbourgh'a döneceğimizi söyleyin...
- *Biz?*
- Evet... Würiam oğlumla beraber olduğumu söylemedi mi size? Stuart kendini bayılacak gibi hissetti. Zar zor konuştu:
- Morcar?
- Evet. Elbette.
- *Morcar sizinle mi? Barbados'ta mı?*
Stuart kadının sesinde bir rahatsızlık hissetti.

- Ne oldu Müfettiş, neden böyle ısrarlı sordunuz? Size oğlumla birlikte olduğumu söyledim. Telefonu ona vereyim ister misiniz?

Stuart alnında biriken ter damlalarını sildi.

- Hayır, hayır, ben...

- Afallamıştı.

- Benden bir şey saklamadığınıza emin misiniz?

- Hayır Bayan Muray! Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Yalnızca oğlunuzun da size eşlik ettiğini unutmuşum. Çok aptalca. Özür dilerim. Yorgunluk işte. Çok işim var.

- Tahmin ediyorum.

Kadın bir süre durup ardından sordu:

- Babamla ilgili gerekeni yaparsınız, değil mi?

- Bana güvenebilirsiniz. Onu hemen arayacağım.

- Torununun onu öptüğünü de söyleyin.

- Mutlaka söylerim. Görüşmek üzere Bayan Muray.

Stuart ahizeyi yerine bıraktı.

Bir kâğıt mendil alıp alnını sildi. Her yanını ter basmıştı.

Eğer Morcar Barbados'ta annesiyle birlikteyse, o halde Clarissa'nın yanındaki kimdi? İkizi mi? Yoksa Profesör Maclean'in anlayamamış olması nasıl açıklanırdı!

Çabuk! Clarissa'ya haber vermeli! Çabuk!

Telefonu alıp romancının numarasını çevirdi.

Hattın meşgul olduğunu işaret eden ses kulağında çınladı. Bağırarak küfretti ve bir daha denedi, üçüncü defa, onuncu defa. Sonuç alamadı.

Birkaç dakika tereddüt yaşadı, notlarını karıştırdı ve aşırı heyecanlı bir biçimde başka bir numara çevirdi. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra bir ses cevap verdi:

- Ben Profesör Maclean, sizi dinliyorum.

Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündü Stuart. Orada!

- Profesör, ben Müfettiş Stuart. Beni dinleyin, çok tuhaf bir şey oluyor. Az önce kızınızla konuştum...

- Kızım mı? Onu nasıl...

- Onu Barbados'ta Sand Acres Beach Club'ta bulmayı başardım. Biliyor musunuz yanında kim vardı?

- Umarım söyleyeceksiniz...

- Morcar! Torununuz! Morcar.

Ahizeden sinirli bir gülme sesi duyuldu.

- Çok eğlenceli.

- Ben ciddiyim! Bana inanmalısınız. Morcar annesiyle birlikte. Ondan hiç ayrılmamış.

- Durun bir dakika, diye kekeleydi Maclean. Yani siz şimdi diyorsunuz ki...
- Evet.
- Sözcüklerin üzerine basa basa tekrarladı:
- Torununuz annesiyle beraber.
- Yok canım, bu imkânsız! O Bayan Gray'in evinde!
- Bayan Gray'in evinde *biri* var, ama o Morcar *değil*.
- Ben... Ben... ama öyleyse... bu bir... kim?
- Arama sebebim tam da bu: Morcar'ın bir erkek kardeşi olabilir mi? Kaybolmuş ya da ölü olduğu sanılan bir erkek kardeş?
- Kesinlikle hayır, Müfettiş! Asla!
- Bundan emin misiniz?
- Kesin artık rica ederim! Israrınız aptalca! Clarissa'yı aramayı denediniz mi?
- Elbette. Ama ulaşamadım. Sürekli meşgul.
- İnternete bağlanmıştır...
- Bir an tereddüt etti.
- Şu tiplerle beraber. Onu uyarmak lazım!
- Uyaracağım. Size de haber vereceğim.
- Bir saniye Müfettiş!
- Evet?
- Clarissa'nın tehlikede olduğunu düşünmüyor musunuz?
- Stuart derin bir nefes aldı:
- Biliyorum. Umarım tehlikede değildir.
- Telefonu kapattı ve dışarı fırladı.

Maclean yalpalıyordu.

Morcar, Morcar değil mi? Peki diğeri kim? Ve nasıl bir oyun oynuyor? Neden?

Kurulmuş makine gibi Clarissa'nın telefon numarasını çevirdi. Hâlâ meşgul çalışıyordu.

Morcar, Morcar değil...

Kafasını ellerinin arasına alıp düşünmeye çalıştı. Yavaş yavaş, usul usul, tüm yolu geri gelmeye çalıştı. Her şey Clarissa'nın evinde bulunan şu cesetle başlamıştı. Sonra Büyük Melek Cebrail olduğunu söyleyen kişi tarafından yazılmış şu şifreli not defteri ortaya çıkmıştı. Bunu sannlı bir biçimde art arda gelen Janet'in hastalığı ve Bacovia ile Shlonsky'nin öldürülmeleri izlemişti. Ve tüm bu bütüne şu gizemli sayılar hükmediyordu: 19 ve 0,809.

İkiz 0,809da...

İKİZ! Maclean kendini bayılacak gibi hissetti.

Bu metne hiç inanmamıştı. En azından tamamına. Bir bilim adamı olarak meslektaşlarının çoğundan daha açık görüşlüydü. Ama yine de, Büyük Melek Cebrail tarafından tutulmuş bir günlük...

Bana bir şey, eğer suçlunun kim olduğunu bulmayı başarırım onu etkisiz hale getireceğimi ve böylece Janet üzerindeki baskısını da ortadan kaldırdığımı söylüyor.

Ya Clarissa doğru söylüyorsa?

Tüm bu hikâye doğaüstü, değil mi? O halde Janet'in kaderini neden Descartes'çı bir biçimde ele alıyorsunuz? Bayan Gray'in bu facianın sorumlusunu ortaya çıkarabilmek için bir gram da olsa şansı varsa, ortaya çıkacak sonucu ne siz, ne de ben kestirebiliriz.

Ya Kathleen haklıysa?

Clarissa çorbasının son yudumunu da içip kalktı.

- Beni bekleyemez misiniz? diye karşı çıktı Morcar, ben daha bitirmedim.

- Zaman dar. Bana katılırsınız.

- Hiç kuşku yok ki yorgunluk nedir bilmiyorsunuz.

Clarissa koridoru küçük adımlarla geçti ve üzerinde bilgisayarı durduğu masanın yanına geldi. Açma düğmesine bastıktan sonra dönüp telefona doğru ilerledi.

- Karar mı değiştirdiniz? diye sordu kendisini izleyen Morcar.

- Hayır, Janet'i merak ediyorum. Endişeliyim.

- İyi, diye aceleyle cevap verdi genç adam. Yani demek istediğim, durumu değişmedi.

Romancı kaşlarını kaldırdı.

- Öyle mi? Peki nereden biliyorsunuz?

- Dün gece siz uyurken Kathleen'le konuştum. Bayan Maclean'ı ziyaret etmiş. Her şey sakin.

Clarissa şikâyet eder bir tavırla birkaç kez kafasını salladı.

- En azından bana söyleyebilirdiniz.

- Ne zaman? diye karşı çıktı Morcar. Uyuyordunuz.

Bildiğim kadarıyla az önce birlikte kahvaltı ettik!

Gücenmiş bir ifadeyle bakışlarını havaya çevirdi ve bilgisayarı yanına gitti.

Birkaç saniye sonra Samel ekranda göründü.

- Şu sorgulan artık bitirelim, diye konuştu yaşlı kadın. Acaba son, sözcükte takıldı, şüpheliyle görüşebilir miyim?

- Amine'nin oğlu?

- Evet, Muhammed.

Samel çekildi.

- *Selatünaleyküm*, dedi boğuk bir ses.

Clarissa ne cevap vereceğini bilemedi. Ekran boştu.

- *Selamünaleyküm*, diye tekrarladı ses.

Morcar romancının kulağına fısıldadı:

- *"Aleyküselam" diye cevaplayın onu.*

Clarissa şüphe içinde söyleneni yaptı.

- *Sizi çok sıkıntılı görüyorum, Bayan Clarissa Gray. Buna gerek yok. Eğer bu katili bulacağınız yazıldıysa bulacaksınız. Yoksa bu Allah'ın arzusu değil demektir.*

Yaşlı kadın temkinli davranarak sordu:

- Neden kendinizi göstermiyorsunuz?

- *Faydası olur mu bilmiyorum. Önemli olan kelimeler, görünümler değil. Yalnızca kelimeler iktidara sahiptir, her türlü iktidara. Hamd olsun, başışlayıcı olan yüce Allah bana vahiyi yazdırarak bunu ispat etmedi mi?*

- Evet.

- *Şimdi söyleyin, size yardım etmek için ne yapabilirim?*

- Sizden önce İsa ve Musa'nın da yaptığı gibi bazı sorulara cevap vermek. Merhum meleklerle ilişkiniz var mıydı?

- *Yalnızca sizin Cebrail diye çağırdığınız Cibril ile. Ona sonsuz saygı duyuyordum.*

- Ya diğerleri?

- *Tuhaf bir soru Bayan Gray. Tabii ki onları da seviyorum. Hatta onlara karşı büyük bir saygım var. Yüce yaradan onlara neden örtüsüz görünmeme yasağı gelirmiş sanıyorsunuz? Çünkü onun gözünde melekler kutsaldır. Kutsal olan, kirlenmemek için bakışlardan korunmalıdır. Başka sebepler de var.*

- Bana neler olduğunu söyler misiniz?

- *Elbette. Ama beni anlamak için biraz çaba göstermeli ve kendinizi Arabistan çölüne, bin dört yüz yıl önceye geri götürmelisiniz. Hayat çetindi. Ve beden zayıf. Güneşin insanın arzularını daha da artırma gücü vardı. Şehvete kapılan bir erkek savaşçı enerjisini yitirir ve hiçbir işe yaramaz. Oysa dönem zordu, dört bir yandan sarılmıştık; savaşmak, inançsızlara karşı mücadele vermeliydik. Karşısında bir kadın yüzü*

35. Özgün metinde İdris olarak yazılmış. Ancak İdris bir melek değil, bir resuldür, yani bir peygamberdir, (ç n.)

açık, bedeni neredeyse çıplak bir biçimde salınırken bir erkeğin şeytana uymamak için direnmesini nasıl beklersiniz. Eğer kadın güzelse -ki bizim kadınlarımız güzeldir- erkek ona sahip olmak için her şeyi yapacaktır. Ve güçlü olan her zaman kazandığı için ona sahip olacak, zevkini tatmin eder etmez de onu terk edecektir. Örtüyle, her şeyi bilen yaradan günaha bir son verdi. Ve belirtti: "Evlenemeyenler, Allah kendilerini lütfü ile zenginleştirene kadar iffetli davranınlar. "³⁶ Görüyor musunuz? Sonsuz bilgeliği içerisinde Allah, insanın hayvani ateşliliğini durdurmaya isteklidir.

- Bununla birlikte bir ayrıntıyı görmezden geliyorsunuz: Ya kadının isteği örtüsüz bir biçimde gelişmekse? Ya zevki kendisini değerli bulmak, baştan çıkartmaksa⁹ Bu seçimi ona yasaklamaya hakkımız var mı?

Bir sessizlik oldu. Ardından sürdürdü:

- Mademki Allah böyle istiyor.

Yeni bir sessizlik oldu. Tekrar söze girdi:

- Sizi şüpheli görüyorum. Dünyanızın en iyisi olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Çevrenize bir bakın, fuhuş ve ahlaksızlık ortalığı kasıp kavuruyor. Kadın kılıfına girmiş erkekler, kendini ilk karşılaştığına veren açık saçık giyimli edepsiz, ulanmaz kadınlar ve hepsinden önemlisi çocukların gözlerinin önündeki müstehcen resimler. Bunlar benim için tahammül edilemez. Bunu size söylediğim için üzülüyorum ama, çöküşe geçtiniz Bayan Gray. Bu acı verici.

- Bu mümkün. Bununla beraber yine tekrarlıyorum: Seçme şansımız var.

Öfkelendi.

- Şu seçim hikayesiyle kafamı şişirmeyi bırakın artık! Kadının zayıftır, güçsüzdür, baskıya ihtiyacı vardır. Baskı olmazsa doğru yoldan uzaklaşarak kaybolur.

- Kadınlara karşı çok sertsiniz.

Alaylı bir biçimde güldü:

- Sert mi? Vahiy hakkında hiçbir şey bilmediğiniz görülüyor. Denmiştir ki: "İffetli kadınlara zina isnat edip, sonra da dört şahit getiremeyenlere seksen değnek vurun. "³⁷

- Evet. Fakat, Kuran'ı alıp arasına ayrıç koyduğu sayfayı açtı, bir yerde şöyle yazdığını da not etmiştim: "Allah insanları birbirinden üstün kıldığı ve mallarından harcadıkları için erkekler

36. Kuranıkerim, 24. sure, 33. ayet. (ç.n.)

37. Kuranıkerim, 24. sure, 4. ayet. (ç.n.)

kadınlar üzerine hâkimdirler." Ayrıca: "Hırçınlık etmelerinden endişelendiğiniz kadınlara öğüt verin. Yataklannda onları yalnız bırakın, nihayet onları dövün."

Yaşlı kadın kaşlarını çatı.

- Kadınları dövmenin saygın ve doğru bir davranış olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Kesin bir biçimde cevapladı:

- *Madem Allah'ın iradesi böyle. Madem böyle yazıyor.*

- Miras söz konusu olduğunda erkeğe iki kızın hissesi kadar vermek ayrımcılık değil midir?

- *Madem böyle yazıyor...*

- Ya zina yapan kadınları taşlamak?

- *Madem böyle yazıyor.*

- Ya hırsızların elini kesmek?

- *Madem böyle yazıyor.*

Clarissa öksürerek boğazını temizledi.

Bu yolda devam etmenin faydası yoktu. Üstün gelebilme şansı yoktu.

- Eğer izin verirseniz, diye tekrar söze girdi. Size de sizden öncekilere sorduğum soruyu soracağım: Sizce çevrenizde kim melekleri öldürecek güce sahip olabilir?

Cevap çok kesin bir biçimde geldi.

- *Ben yalnızca bir tek kişi biliyorum: İlyas.*

- İlyas? İlyas Peygamber mi?

- *Aramızda en büyüğümüz. Sarefatta kalırken dul kadının oğlunu o diriltmemiş miydi? Baal'in peygamberlerini susturmak için mucizeler göstermemiş miydi? İnançsızların üzerine Allah'ın ateşini indirmemiş miydi? Cüppesini dürüp sulara vurunca Ürdün Nehrinin suları ikiye ayrılarak onun geçmesine izin vermemiş miydi? Ve daha da önemlisi: Ateşten atların çektiği bir arabayla gökyüzüne çıkarak aramızda ölümü yenen tek kişi o oldu. Evet. Gerçekte yalnızca İlyas'ın böyle bir kudreti var.*

Morcar bir saptama yaptı:

- Musa da mucizeler gerçekleştirdi. Ya İsa, o da dirilmemiş miydi?

- *Musa ve İsa büyük peygamberlerdi. Ama İlyas en büyüktür.*

Clarissa tekrar söze girmeden bir süre notlarına baktı.

- Cebraile çok yakın olduğunuzu söylediniz. Size hiç şüphelerinden söz etmiş miydi?

- Doğrusunu söylemek gerekirse herkesten şüpheleniyordu. Benden bile.

- Hangi sebepten ötürü?

- Bilmiyorum. Sanıyorum sizin Aziz Pavlos adını verdiğiniz Saül'le girdiğim sürekli ağız dalaşlarından rahatsızdı. Bu iğrenç kişilik kendisini dinleyen herkese benim intihal yaptığımı anlatıp duruyordu.

- intihal?

- İsmail'in kurban edilmesini durmadan suratıma çarpıyordu. Allah'ın İbrahim'den İshak'ın değil İsmail'in kurban edilmesini istediğim söylediğim için gerçeği değiştirdiğimi ifade ediyordu.

Clarissa öksürdü.

- Dikkatinizi çekmeme izin vererseniz, İshak'ın kurban edilmesi öyküsü sizin... vahyinizden iki bin yıl önce Tevrat'ta anlatılmıştı.

- O bir hataydı. Düzeltildi.

- Hatamı?

Bilgisayarın hoparlörlerinden öfkeli bir bağırma sesi geldi:

- Dikkat edin Bayan Gray. Sabrımı zorlamayın. Eğer size İshak değil İsmail diyorsam, bana inanmalısınız. Böyle yazıyor!

Aynı şiddette devam etti:

- Zaten beni Saül'le karşı karşıya getiren yalnız bu olay değil. Beni yaşantım boyunca dünya üzerinde şiddeti öğütlemekle suçluyor.

- Doğru değil mi? Kutsal savaşın, cihadın öncüsü siz değil misiniz?

- Sizden bir kez daha, olayların cereyan ettiği dönemde yaşadığınızı varsaymanızı istiyorum. Her yandan kuşatılmıştım. Kendi kabilemin adamları tarafından bile hırpalanıyordum. Mekkeliler beni öldürmek istiyordu. Medine'ye kaçmak zorunda kaldım. Oysa, bana saldıran kişi, ona hamd olsun, Allah'a saldıırıyordu. Şöyle yazıyordu: "Allah ve peygamberiyle savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuğa uğraşanların cezası öldürülmek, veya asılmak, yahut çapraz olarak el ve ayakları kesilmek ya da yerlerinden sürülmektir."³⁹ Yüce Rabbin resulüne saldıırıyordu. Hal böyleyken benim savaşım nasıl kutsal savaş olarak nitelendirilmeyecek? Kendimi savunmak zorundaydım':

Kısa süren sessizliği Morcar bozdu:

- Bilmem haberiniz var mı, ama düşünceniz günümüze kadar sürdü. Sizin yolunuzdan ilerleyenler Allah adına öldürüyorlar.

- *Onlar eşektir! Üstelik masumları öldürdükleri yetmezmiş gibi, birbirlerini de öldürüyorlar. Müslümanlar Müslümanların kanını döküyor.*

- Ama, diye karşı çıktı Morcar, bu işe cesaretlendiren siz değil misiniz? Cihat sizin icatlarınızdan biri değil mi?

- *Bu küfürdür oğlum. Söylediğin yanlış. Yüce Rabb'in ağzına koyduğu sözler şahittir: "Kim size saldırırsa, onun size saldırdığı kadar siz de ona saldırın."⁴⁰ Özellikle belirtmiş "size saldırdıkları gibi" diye. Bu çok temel bir fark.*

- Her türlü yoruma açık bir kapı bıraktığını kabul edin.

- *İyi öğren çocuğum, iki çeşit insan vardır, kutsal metinleri kendilerine uygun biçimde bozanlar, bir de onlardan en iyiyi alanlar. Eğer insanlık büyük çoğunluğuyla yalnızca kötüyü görüp alabiliyorsa Allah'ın yapabileceği bir şey yok. Diğer yandan, şunu da bil ki, cihat inananın, ruhun tutkuları ve kötü eğilimlerine karşı savaştır. Bu kutsal kelimenin anlam içeriğini bozdularsa bu onların sorunu. Kıyamet gününde verilecek hesapları olacak.*

Clarissa araya girmeye karar verdi:

- Beni kaygılandıran bir soruyu sormama izin verir misiniz?

- *Cevap vermeye çalışırım.*

- Lütfen beni bağışlayın. Kuran'ı ezbere bilmekten çok uzağım. Onu yalnızca şöyle bir okudum. Bununla beraber bir şey beni şaşırttı. Tamamen tesadüfen şu iki sureyi not aldım. Gözlüklerini takıp okudu: *"Allah'a, bize gönderilene, İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakub'a ve torunlarına gönderilene, Musa ve İsa'ya verilene, Rableri tarafından peygamberlere verilene, onları birbirinden ayırt etmeyerek inandık, biz ona teslim olanlardanız.*

Kafasını kaldırdı.

- Bu doğru mu?

- *Kesinlikle.*

- Madem öyle, başka bölümlerde Hıristiyanlar ve özellikle de Yahudiler hakkında ortaya çıkıyor gibi duran şiddeti, hatta öfkeliyi nasıl açıklıyorsunuz? Örnek olarak yalnızca şu ayeti alacağım: *"Ey inananlar¹ Yahudi ve Hıristiyanları veliler edinmeyin onların birbirinin velileridir. Sizden kim onları veli yaparsa, o on-*

40. Kuranikerim, 2. sure, 194. ayet. (ç n.)

41. Kuranikerim, 2. sure, 136. ayet. (en.)

I kırdandır. "42 Nedir bu yön değiştirmenin sebebi⁹

- Size cevap vereceğim. Açıklaması ihanette gizli. Bana ihanet ettiler'Ben Medine'ye kaçığımda nüfusun yarısı Yahudilerden oluşuyordu. İki tarafın birbirine ibadet özgürlüğü sağlayacağını ve savaş anında birbirine yardım edeceği koşulunu getiren bir anlaşma imzaladık. Ebu Süfyan'ın dört bin adamının saldırısına uğradığımda, Beni Kurayaza kabilesinden Yahudiler yüz çevirdi ve anlaşmayı unutup beni sırtımdan hançerlediler.

Bir süre sustu.

- Ama bu ikiyüzlüler bu ihanetlerini kanlarıyla ödedi.

- Nasıl⁹

- Kabilenin tüm erkeklerinin kafasını uçurttum. Kadınları ve çocukları ise köle olarak satıldı. Şöyle dendi: "Ey Peygamber, kâfirlerle ve ikiyüzlülerle uğraş; onlara karşı katı davran! Onların varacakları yer cehennemdir, ne kötü varılacak yerdir o!"⁴³

Clarissa ne cevap vereceğini bilemedi. Bir ses eleştirilerini kendisine saklamasını fısıldıyordu.

Tam cinayetlere geri gelmeye hazırlanıyordu ki, Muhammed sözlerine devam etti:

- Size. büyük bir sır vereceğim, Bayan Gray. Ama bunu ruhunuzun en derin yerinde saklayın ve yaymayın. Mekke'de etrafım Yahudiler ve Hıristiyanlarla çevriliydi. Onların arasında büyüdüm. Benim peygamberlik görevimi bana ilk haber veren Bahira adında bir Hıristiyan keşiştir. Akşamları, kamp yerlerinde kitap sahiplerinin kendi inançları hakkında yaptıkları sohbetleri dinliyordum. Dinliyor, anlattıkları öyküleri içiyor ve aynı zamanda, kendilerini aşığıladıklarını görüyordum. Her biri olayları kendine göre anlatıyordu, her biri ileri sürdüğü gerçeğin tek ve mutlak gerçek olduğuna inanmıştı. Kırk yaşıma yaklaştığım bir gün, üçünü birden kucaklayacak, her birinden en iyiyi alacak bir dinin hayaline daldım. Bütün gezegeni içine çekip tüm bölünmüşlüklere son verecekti. İslam'ın Yahudilik ve Hıristiyanlığın damgası olmasını istiyordum. Başaramadım ne yazık ki. Hiçbir şey anlamadılar. Ne kardeşlerim, ne diğerleri.

Biraz sustu ve devam etti:

- Size kalbimi açtım Bayan Gray. İtirafımı kötüye kullanmayacağınıza inanmak istiyorum. Allahaismarladık ya da hoşçakalın Bayan Gray.

42. Kuranıkerim, 5. sure, 51. ayet. (ç n.)

43. Kuranıkerim, 66. sure, 9. ayet. (ç n.)

Stuart kırmızı ışığı görmedi. Ya da gördü de dikkate almadı. Zaten arabasını sürdüğü hızda zamanında frene basması mümkün değildi.

Arabası BMWye çarptığında samandan bir bebek gibi ileri doğru uçtu. içinde bulunduğu telaşlı durumda emniyet kemerini takmayı unutmuştu.

Kafasından geçen son görüntü Morcar'ın yüzüydü.

Profesör Maclean Kathleen'e cevap verirken bir yandan da piposunu dolduruyordu.

- Hayır. Stuart doğruyu söyledi. Arada lazımla telefonla konuştum, Morcar'ın yanında olduğunu doğruladı. Burada olup bitenlerden kendisine bahsetmediğimi size özellikle belirtmek istiyorum. Onu şaşkına çevirmek hiçbir işe yaramaz. Ona ne söyleyebilirdim ki, Morcar'ın bir ikizinin olduğunu mu?

Kathleen cevap vermiyordu. Maclean'in inanılmaz haberi vermek için onu ofisine çağırmasından beri kendini batmış, yönünü kaybetmiş hissediyordu. Elbette acısını -zira bu gerçek bir acıydı- âşk olduğu kişinin Morcar ya da ona benzeyen bir başkası olmasının önemi olmadığını kendisine tekrar ederek gizlemeye çalışmıştı. O kişi kendisini mutlu etmemiş miydi? Birlikte ender yaşanan anlar geçinmemişler miydi? Ne yazık ki bu düşünce biçimi kendisine sorduğu ilk soruyla yıkılıp gidiyordu: Kimdi o genç adam? Nereden geliyordu? Hangi sebepten ötürü Morcar'ın yerine geçmişti. Hangi mucize sayesinde benzerliği büyükbabasını bile aldatacak derecede kusursuz olabilmişti? Ve en önemlisi, kendisiyle oynamış mıydı?

Güçlkle yutkundu ve endişeyle sordu:

- Bayan Gray'e ulaşmaya çalıştınız mı?

- Elbette. Ama sonuç alamadım. Hattı sürekli meşgul. Yarım saatten fazladır telefonum otomatik olarak onun numarasını çeviriyor. Ayrıca evine gitmesi gereken Müfettiş Stuart'tan da haber alamadım. Ben...

Cümlesini bitiremedi. Yeni bir elektronik postanın geldiğini haber veren sinyal sesi duyuldu.

Maclean yerinden hızla kalktı ve monitöre göz attı.

- Clarissa'dan bir mesaj var! Bakın.
Genç kadın da ekrana yaklaştı ve okudu:

KİMDEN: MORC@HOTMAIL.CON4
TARİH: 27 HAZİRAN 2002 PERŞEMBE, 18:00
KİME: WMACLEAN@GLASGOWUNIV.SC
KONU: YOK

İyi akşamlar veya günaydın Willy,

Torununuza inanacak olursam, bu mektubu önümüzdeki birkaç sa-
niye içinde alacakmışsınız. Ne iyi. Nasıl bir gerilim içinde yaşadığınızı
tahmin edebiliyorum. Sizin için tüm kalbimle üzülüyorum. Ama bu ka-
dar keder yeter. Son gelişmeler hakkında size bilgi vermek istedim. On-
ları gördüm Willy yani üçünü de değil, aralarından ikisini: İsa ve Musa.
Muhammed gölgede kalmayı tercih etti. Bu bir nevi güvensizlik ya da
korku olabilir. Belki de herhangi bir yöntemle yüzünü bilgisayarda
ölümsüzleştireceğimi düşündü. Onları gördüm Willy Oradaydılar, göz-
lerimin önünde. İskoçya toprakları kadar canlı. Onlarla konuştum. Gö-
rüşme bilgisayar ekranı aracılığıyla oldu; hakkında sık sık kafamı şışır-
dığınız şu internet sayesinde. Bugün artık onu yüceltiyorum. Onları iyi
kötü sorguladım. Daha ziyade kötü. Ne yapayım? Efsanevi kişilerin
önüne her gün çıkılmıyor. Beni en çok şaşkırtan, konuşmak için kendi-
lerini olabildiğince rahat bırakmış olmaları. Görüldüğü kadanyla, yan-
lış anlaşılmalrı ortadan kaldırıp kendilerini anlatmaya susmuşlar. Ve
zavallı ölümlü ben, tuzaklarına düştüm. Yeni öğrendiğim onca şey beni
aşmca, ki eğer yerimde olsaydınız size de aynı şey olurdu, doğru soru-
lanı sonmayı beceremedim. Elbette çok safça bir şekilde onlardan bir-
kaç itiraf kopartmayı umuyordum. Ama zeki insanların ipleri nasıl ele
geçirilebilir ki? Günah çıkannalannın büyüleyiciliğine nasıl karşı ko-
nabilir ki? Çünkü gerçekten günah çıkanna söz konusuydu. Kırk se-
kiz saattir çok düşündüm. Anlattıkları derinlemesine inceledim. Bir
romancı olan bendeniz, kendisini hukukçu bir hekime dönüştürdü.
Otopsinin sonucu birkaç sözcükle özetlenebilir: Her şeyi ellerinden ka-
çınırlar; her üçü de. Bu öznel bir saptama değil. Hayır Willy, bu sap-
tama onların verdiği sırları üzenne kuruldu. Musa'ya ait iki düşünce-
yi aktanyonım: "Tüm bunlar sonunda yalnız kalmak için" ve "Sonu sa-
bırsızlıkla bekledim". Bir tane de İsa'dan: "Tüm hayatım, ölümüm kor-
kunç bir yanlış anlama olacak. Ben hiçbir şey istemedim." Ve nihayet
bir tane de Muhammed'den: "Başaramadım ne yazık ki. Hiçbir şey an-
latılmıdır \n kardeşlerim, ve diğerleri " Vardığım sonuçları çok ace-

leci olduğunu düşünceksiniz belki: Ben Cebrail'in yanıldığına eminim. Belki de kadınlık içgüdüme fazla değer veriyorum ama, onların suçlu olduğunu sanmıyorum. Dışarıdan gelen bir zorlama olmaksızın başarı-

sızlıklarını açık bir biçimde kabul eden bu kadar görüp geçirmiş kişiler kaba birer katil gibi kabul edilemez. Alı! Onlar masum birer çocuk değil ama, onlara bir seri katilin ahlak bozukluğunu yüklemek de benim için aşılması zor bir uçurum.

Eğer onlar söz konusu değilse, som yerinde duruyor demektir: Kim⁹

Size esrar perdesinin aralanmadığını söyleyebilirdim; ama bununla beraber, hayır. Henüz sorgulamadığım binyle ilgili tahminden öte düşüncelerim var. Size kimliğini açıklayabilirim, ama henüz çok erken. Delilim eksik. Şüphelerimi tamamen yok edecek olan delil. Bu delili vahşi bir kararlılıkla aradığıma inanım. Onu bulacağım. Cebrail'in bıraktığı notlar arasında saklı olduğunu biliyorum. Eminim Willy. "Her şey 19 sayısında ve ikiz 0,809'da." Ah! Şu cümlenin anlamını bir çözebilseydim! Merhum Bay Shlonsky sayesinde ilk rakamın ne anlattığı konusunda genel bir bilgi sahibi oldum. Kilit ikincisinde. Hatta bu kesin. Peki nerede saklı? Siz ki şifreler âlemini kimsenin bilmediği kadar iyi tanırırsınız, bu sun ancak siz çözebilirsiniz. Zira şüpheniz olmasın, bu gerçekten de belli bir mantığa göre gizlenmiş bir şifre; bu. Büyük Melek Cebrail'in günlüğünü yazarken temel aldığı mantık. Yazısı boyunca Marie Stuart şifresini kullanmıştı. Sonuç kısmını açık yazması için hiçbir sebebi yoktu.

Sizinle açık konuşmalıyım. İçgüdüm bana katili bulduğumu söylüyorsa da, karıştırma ihtimalim olduğu sürece bunu size kesin bir biçimde söyleyemem. Yalnızca ölünceye kadar bu iş üzerinde çalışacağıma inanım. Hissettiğim şey çaresizce davranılmayacak kadar ağır ve usa aykırı. Asla! Asla boyun eğmeyeceğim. Tüm bunları söyledikten sonra, Janet'i hayatta tutmaya devam etmenizi rica etme küstahlığında bulunacağım. Biraz daha... Buna hakkım olmadığını biliyorum. Eşinizin hayatı ellerinizin arasında.

İçten sevgilerimle Willy.

Dostunuz

Maclean bağırdı:

- Eğer bize bu maili gönderebildiyse, telefon hattı çalışıyor demektir.

Çalışma masasına dönüp coşkuyla numaralan çevirdi. Yay gibi gergin bir şekilde hattın diğer ucundan gelecek sinyal sesini beklemeye başladı.

- Tanrı beni kahretsin! Bu inanılır gibi değil!
- Yine mi meşgul?
- Evet. Bu mantıksız! Birkaç saniyeyle mi?
- O kadar da mantıksız değil, diye cevapladı Kathleen. Eğer Bayan Gray hâlâ internete bağlıysa hattın meşgul olması normal. Morcar benim bilgisayarımı kullanıyor ve kablo internet bağlantıları yok. Buna karşın Clarissa, bize, kendisine bir haber ulaşabilme imkânı verdi. Mektubuna cevap vermek yeterli.
- Maclean tepkisini göstermeden önce birkaç saniye geçti:
- Aman Tanrım! Doğru.
- Bilgisayarın başına geçti, ama hemen donup kaldı:
- Bu işe yaramaz!
- Neden?
- Düşünün! Adres Morcar'a ait, Clarissa'ya değil. Mesaj kutusuna yalnızca Morcar'm ulaşabileceğini bilmiyor olamazsınız.
- Kathleen sinirle dudağını ısırды.
- Haklısınız. Bu çok aptalca. Düşünemedim.
- Ortam boğucu hale geldi. Maclean ekrana bakıyor ama görmüyor, genç kadın sanki tüm enerjisi boşaltılmış gibi odanın ortasında duruyordu.
- Böylece kim bilir kaç dakika geçti.
- Sonunda Kathleen sessizliği bozdu:
- Profesör... Size söyleyeceklerimin şu an bulunduğumuz noktada belki de çok büyük bir önemi yok... Şu dört rakam, 0,809 hakkında. Çok değil, daha dün Willow Tea-Room'da bir arkadaşım rastladım. Sizin de öğrencinizdi, ama onu hatırlamayabilirsiniz. George Cumming.
- İsmi çıkaramadım.
- O bir matematik delisidir. Müsvedde defterime karaladığım sayıyı fark etti ve hemen tepki gösterdi. Bu rakamlar ona bir şey hatırlatıyordu. İtalyan bir matematikçiyle ilgili olduklarını düşünüyordu, ismi Fibonacci veya Finoba...
- Fibonacci. Evet. Sonra?
- Bu sabah, tam siz beni aramadan önce Maldivler'e yola çıkan George beni havaalanından aradı ve şöyle dedi: "Buldum. Gerçekten de haklıymışım. Senin sayı Fibonacci dizisine yabancı değil. Fakat on dakika içinde uçağa bineceğim; neden ve nasıl olduğunu açıklayabilmem için on güne ihtiyacım var. Buna karşın ve üstelik de hak etmediğin halde seni doğru yola yönlendireceğim: Mimarideki kusursuzluğu düşün. Görüşmek üzere!"
- Ne? Telefonu kapattığını söylemeyeceksiniz, değil mi?

- Tabii ki kapattı.
  - Çok anlamsız! Kendisini aramayı denemediniz mi⁹
  - Elbette denedim. Cep telefonuna telesekreter çıktı.
- Kathleen çaresizlikle kollarını iki yana açtı.
- Sanıyorum benden öç almak istiyordu. Bunda ne derece ba-
şarılı olduğumu bilemiyorum.
  - Ya şimdi?
- Genç kadın başını hafifçe öne eğdi ve sessiz kaldı.
- Mimaride kusursuzluk? diye sordu Maclean. Böyle mi söyledi?
- Kathleen onayladı.
- Çalışma masasının başına oturdu ve yumruğunu masaya vurdu.
- Harika! Kırk sekiz saat önce siz bana "Çözümler ulaşılamaz
olduğu için çaba sarfetmiyor değiliz..." dememiş miydiniz?
- Parmağını genç kadına doğru uzattı:
- Haydi bakalım. Bu özlü sözü hayata geçireceksiniz!
- Kathleen şaşkınlıkla profesöre baktı:
- Evet, diye tekrarladı Maclean. Eğer arkadaşınız George bula-
bildiyse, bizim bulamamız için bir sebep yok! Mimariden söz
etti. Beyninizi zorlayıp cevabı bulacaksınız. Ben de size yardım
edeceğim.
  - Cevabı bulmak mı? Nerede? Hangi yönde arayacağım? Ve di-
yelim ki bulduk, ne yapacağız.
  - Bir elektronik posta yazıp hattında bir sorun olmadığını ve
alacağını ümit ederek Clarissa'ya göndereceğiz.
  - YaMorcar?
  - Onunla ilgili hiçbir şey söylemeyeceğiz. Hem sonra Morcar'ın
hangi tarafta yer aldığını da bilmiyoruz. Eğer kötülerin tarafın-
daysa, Clarissa onunla beraber yalnız ve korumasız olduğu için
Morcar'ın rengini ortaya çıkartmak çok tedbirü bir davranış ol-
maz. Ama buna karşın mesajın sonuna yazacağımız notla ilgili
küçük bir fikrim var.
- Kollarını çapraz yapıp kavuşturdu:
- Şimdi bana Rennie Mackintosh'tan söz edin...

Memur Wishart kendisini öksüz hissediyordu.

Amirini vücuduna serumlar bağlı bu hastane yatağında uzan-
mış görmek onu ürpertmişti. Stuart'ın vücut direncinin çok yük-
sek olması ümit veriyor olsa da, doktorlar çok iyimser değildi.

Sanki bir evladın davranışı gibi, Wishart müfettişin sağ elini
avucuna aldı. Neredeyse o anda Stuart gözlerini açtı ve gözbe-

bekleri büyüdü, parmaklarını kapatıp o da Wishart'ın elini sıktı. Wishart bunun acıdan kaynaklanan bir tepki olduğunu düşündü. Oysa hayır... Stuart hâlâ aynı kuvvetle sıkıyordu.

- Sakin olun Müfettiş... Her şey yoluna girecek.

Stuart elini çekti. Başparmağıyla çarşafı yazı yazıyor gibi bir hareket yaptı.

Wishart önce bunu bir rastlantı, mekanik bir hareket sandı ama hareket aynı düzenlilik içinde devam edince hiç şüphesi kalmadı: Müfettiş iletişim kurmaya çabalıyordu.

Cebinden spiral ciltli bir not defteri ile bir tükenmezkalem çıkardı, boş bir sayfayı amirinin elinin altına koydu, tükenmezkalem başparmağı ile işaretparmağı arasına yerleştirdi.

Stuart, sonsuz bir yavaşlıkla bir sözcük yazdı, bir tek sözcük: *Morcar* ve kalem elinden bıraktı.

Bunun anlamı ne olabilirdi ki?

Bilgi almak istedi:

- Morcar kim Müfettiş?

Israr etti:

- Yalvarırım söyleyin bana! Ne yapmalıyım?

Fakat cevap gelmedi. Stuart bilincini yeniden kaybetmişti.

Lamlash'e ince bir yağmur yağmaya başlamıştı. Clarissa, parmaklarında bir gün önceki aynı ağrıyla düşüncelerine dalmış, kendini hiçbir şeyin rahatsız etmesine izin vermek istemiyormuş gibi yağmurluğuna sarınmış, plaj boyunca yürüyordu. Dudaklarında melankolik bir gülümseme vardı. Üç peygamberle yaptığı görüşmeden faydalanıp onlardan kendisini ağrılarından kurtaracak bir mucize gerçekleştirmelerini isteyebilirdi. Boş bir düşünce, zira artık bu kişilerin hayal ettiği kişiler olmadıklarını biliyordu. Yaptığı görüşmeleri hatırladıkça bu üç kişiyi bir araya getiren ortak noktaları görmekten büyük şaşkınlık duyuyordu: Hiçbiri Tanrı'yı görmemişti. Melekler de öyle. O halde, Tanrı var mıydı? Eğer cevap evetse, neden kendini bu denli gizli tutuyordu? Canlıların dünyasında görünmemesi bir tarafa, ölülerin dünyasında da görünmüyordu.

Bir başka ayrıntı Clarissa'nın kafasını karıştırdı. Kullandıkları sözcüklerdeki farklar bir tarafa bırakılırsa, her üç peygamber de neden böyle bir maceraya atıldıkları sorusuna aynı cevabı vermişti: "Bir ses, tamamlanamayan bir görevim olduğunu bağırdı. Bu çağrıya karşı koymak imkânsızdı." Bu şartlar altında Tanrı'nın varlığı nasıl inkâr edilebilirdi? Eğer Tann değilse, bu

varlıkları bu şekilde davranmaya kim itmişti?

Yağmur hızlanmıştı. Bir fırtına yaklaşıyordu. En iyisi eve dönmektii. Yağmurluğunun yakasını kaldırdı ve evin yolunu tuttu.

Gece erkenden yattı. Ama uyumak için değil, notlarını okumak için. Yatak odası evde en rahat düşünebildiği yerdii.

Rüyasında dünyanın sonunun geldiğini gördü. Tufan gibi bir yağmur yağıyor, az görülen şiddette bir rüzgârın dalgalandırdığı denizin üzerinde şimşekler çakıyordu.

Saat sabahın altısıydı.

Zemin kata indi ve Morcar'ın kendinden önce aşağıya indiğini görünce şaşırđı. Morcar ilk defa bu kadar erken uyanmıştı.

- Ne hava ama! diyerek yüzünü buruşturdu.

- Evet. Dünyanın sonu.⁴⁴

Ekleği:

- Büyükbabam Willy'den bir elektronik postanız var. Dün akşam tarihli, ilginç olmadığını söyleyemem.

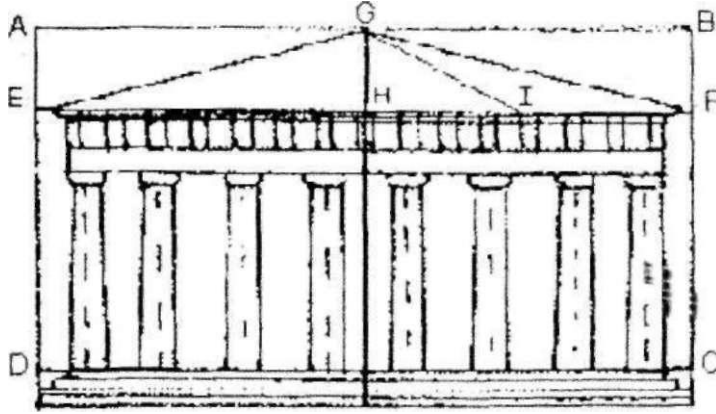
Romancının yüzü asıldı:

- Janet'le mi ilgili?

Morcar kafasını salladı.

Çıktısını aldığı iki sayfayı Clarissa'ya uzattı.

Clarissa'nın ilk sayfada gördüğü şekil şuydu:

- Nedir bu? Bir mabet mi?

- Devamını okuyun.

44. Özgün metinde Apocahpse. Bu. Kitabı Mukaddes'in Yeni Ahit bölümünde yer alan Aziz Yuhanna'nın yazdığı ve ve Türkçesi Vahiy olan bölümün adıdır. Bu bölümde dünyanın sonu. kıyamet günü anlatılmaktadır, (ç.n.)

KİMDEN: [WMA\(XEAN@GLASCOWLNYSO](mailto:WMA(XEAN@GLASCOWLNYSO)

TARİH: 28 HAZİRAN 2002 CUMA, 18:30

KİME: MORCISHOTMAIL.COM

KONU: 0,809

Sırrı çözdüğümüzü düşünüyoruz. Hemen söyleyeyim; tüm şeref Kathleen'e ait. Bize yol gösterenin ne olduğunu anlatmak çok sıkıcı olabilir. Yalnızca, Fibonacci diye tanınan Leonardo Pisano adındaki İtalyan bir matematikçi ile Kathleen'in mimariye olan tutkusunu da bazı ilişkilendirmeler yaptığımızı bilin.

Pisano'nun çalışmalarını eşelerken, belirli bir sayıya götüren bir denklem dizisine rastladık. Esasında bu sayının hiçbir özelliği yoktu. Doğrusu, eğer Kathleen yanımda olmasaydı bu sayı şahsen bana hiçbir şey ifade etmeyecekti. Sayının ne olduğunu söyleyeyim: 1,618.

Bu çok eski dönemlerden beri tüm mimarlar tarafından bilinen "altın sayı"dır. Milattan önce V. yüzyılda bu sayı Parthenon'u süslemekle görevli Yunanlı heykeltıraş Phidias'a saygı olarak Yunan alfabesindeki F (fi) harfiyle gösterilirdi. Bu yüzyıllar boyunca pek çok klasik yapıda gözlemlenmiştir. Örneğin, Keops piramidinin yüksekliğinin taban kenarının yarıya oranı altın sayıyı verir. Bu sayı şu formülle bulunuyor: $1+\sqrt{5}$ 'in 2'ye bölümü. Bu da 1,618 devirli sayısını verir.

Size Parthenon'un planını göndermemin sebebi, bu yapının, uzunluğunun yüksekliğine oranı altın sayıya eşit olan bir dikdörtgenin içinde yer almasıdır.

Ama işte asıl önemli olan, 1,618 sayısını ikiye bölersek ne elde ediyoruz biliyor musunuz; 0,809.

Buna bağlı olarak bu sonuç büyük melek tarafından telkin edilen ikizi temsil ediyor olabilir: 0,809, 1,618'in yarısıdır. Bu bilginin size nasıl yardımcı olabileceğini ne Kathleen biliyor ne de ben. Bununla beraber bize ilgilenmeye değer geldi.

İkiz. Muammer'ın bu yönünü tamamen ihmal ettik. Görünüşe bakılırsa bu sözcük, sorunun anlaşılması için sayılar kadar önem taşıyor. Bir tavsiyede bulunmama izin verirseniz, düşüncelerinizi buraya çevirin derim.

Kathleen internette Boticelli'yle ilgili hazırlanmış sitelere bakmanızı salık veriyor. Beni habersiz bırakmayın.

Dostlukla

wy.

Not: Size ümitsizce telefonla ulaşmaya çalışıyoruz, ama başarılı olamıyoruz. Herhalde bir sorunuz var. Bu mesajı alır almaz beni arayın lütfen. Çok önemli. Janet'le ilgili.

Mesajın sonundaki not Clarissa'yı her şeyden fazla heyecanlandırdı. Janet mi? Yoksa o...

Telefona doğru gitti, ahizeyi kaldırdı ve tam Maclean'in numarasını çevirmeye hazırlanıyordu ki çevir sesi olmadığını fark etti.

Şaşırmış bir halde ahizeye baktı.

- Bu imkânsız!

- Ne oldu? diye merakla sordu Morcar.

- Olan şu ki, telefon hattı kesik! Bu hiç normal değil.

- Fırtına yüzünden olmalı. Kesinti uzun sürmez.

- Bilemeyiz ki. Maclean'e ulaşmam lazım. Belki de Janet'e bir şey oldu.

Döndü ve odasının yolunu tuttu.

- Nereye gidiyorsunuz?

- Giyinmeye. Telefon açmak için köye gideceğim.

Yaşlı kadın birkaç dakika sonra yeniden salondaydı. Morcar'ın şaşkın bakışları arasında portmantodan şemsiyesiyle yağmurluğunu aldı ve kapıya doğru yürüdü.

- Çılgınlık bu! Böyle bir havada dışarı çıkamazsınız! On metre ilerisi bile görünmüyor. Kaza yapabilirsiniz.

Clarissa belli belirsiz bir işaret yapıp çıktı.

Morcar tereddütsüz arkasından gitti.

Yukarıda, gökyüzünde şimşekler giderek daha hızlı ve daha parlak çakarken, her yandan gök gürültüsü duyuluyordu.

- Lütfen makul olun. Bu yaptığınız çok tehlikeli. Bırakın sizin yerinize ben gideyim.

Direksiyona yerleşmiş olan romancı ortamın gürültüsü yüzünden sesini duyurabilmek için bağırdı:

- Hadi ama! Endişelenmeyin. Ben her türlü havada araba kullandım.

Genç adam ısrar etmedi. Arabanın etrafından dolaşıp yolcu koltuğuna yerleşti.

- Sizinle geliyorum!

Clarissa omuzlarını silkti. O anda halletmesi gereken daha önemli bir sorun vardı; motor öksürüyor, aksırıyor ama inatçı bir biçimde çalışmayı reddediyordu.

- Lanet olası külüstür şey! diye küfretti. Bir gün bundan kurtulmam gerekeceğini biliyordum.

Sinirden kudurmuş bir halde bir yandan kontak anahtarını art arda çevirirken, bir yandan da Morcar'ın uyanlarına aldırmadan gaz pedalına basıp duruyordu:

- Yapmayın Motoru boğacaksınız!

- Kahretsin!

Direksiyona olanca gücüyle vurdu ve sonunda boyun eğdi.

- Sakin olun, diye tavsiyede bulundu Morcar. Eve girelim, daha sonra tekrar deneriz.

Öfke içinde arabadan çıktı, şemsiyesini açıp eve doğru yürüdü. İçeri girince yağmurluğunu üzerinden çıkartıp astı ve biraz tereddüt ettikten sonra telefona doğru gitti.

- Hâlâ çalışmıyor, dedi ahizeyi kulağına dayayıp. Her şeyin altüst olması için bir fırtına yetiyor'!

- Böyle bir ruh haline girmeniz çok saçma, diye dikkatini çekti Morcar. Fırtına dindiğinde her şey yoluna girer.

- Sanıyorum telefon hattı kesik olunca internete de bağlanamıyoruz, değil mi?

- Ne yazık ki.

- Hay aksi! Peki nasıl oldu da Maclean'in mesajını alabildik?

Morcar gözlerini kaçırdı:

- Herhalde hat bir anlığına geldi. Benim postalarımı indirme yetecek kadar kısa bir süre.

Romancı bir süre Morcar'ın yüzüne baktı, küfre benzeyen bir şeyler homurdandı ve mutfağa yöneldi.

Günün geri kalanı aynı gergin havada geçti.

Morcar zamanının büyük bölümünü bilgisayarda satranç oynayarak geçirdi, Clarissa da kafasını kâğıtları arasına gömüp, Maclean'den gelen mesajı tekrar tekrar okudu. Arada bir divandan kalkıp telefon hattının açılıp açılmadığına baktı, Akşam saat sekizde hat hâlâ yoktu.

Saat sekiz buçuğa doğru çorba isteyip istemediğini sorduğu Morcar öneriyi reddetti.

Saat onda tüm kâğıtlarını toplayıp genç adama iyi geceler diledikten sonra odasına yatmaya çıktı.

Uyumayı başardığında vakit gece yarısıydı.

Glasgow'da, Maclean ve Kathleen uyumuyordu. Üniversitedeki büroya kapanmış, yakınlardaki bir Çin lokantasından getirttikleri yemeklere dokunmamışlar di. Bir türlü çalmayan telefonun başında nöbet tutuyorlardı. İlk saatlerdeki endişenin yerini Ölümcül bir his almıştı. Öylesine ağır bir duyguydu ki bu, öğleden sonra, romancıdan haber çıkmaması üzerine profesör Broiick polis merkezini aramış ve Müfettiş Stuart'la konuşmak iste-

misti. Önce kendisine hiçbir bilgi verilmemişti. Stuart'a ulaşıl-
mıyordu. Maclean mecburen Clarissa Gray'in dostu olduğunu
söyleyince gerçek anlatılmıştı; müfettiş hastaneye kaldırılmıştı
ve durumu ağırdı.

Sabahın ikisi.

Clarissa bilgisayara doğru yürüdü. Biçimini kaybetmiş işaret-parmağıyla açma düğmesine dokundu. Alışıldık siteye gitmek yerine bir arama motoru açtı ve XV. yüzyıl İtalyan resim sanatıyla ilgili bir siteye bağlandı. Orada yirmi dakika kadar geçirdi, aradığı belgeyi buldu, bastı ve sonra da *Casino on line'a* geçti.

Dakikalar geçtikçe sabırsızlığı artıyordu.

Gelecek miydi? Samel hâlâ kendisine kulak veriyor muydu?

Dakikalar geçmek bilmedi.

Ya o da ortadan kaldındıysa? Ya "diğeri" onun da canını aldıysa? Bu düşünceyi kafasından çıkarttı. Bu büyük haksızlık olurdu. Şimdi olmamalıydı. Artık Clarissa *biliyordu*.

Ekranda karlanmalar başlayınca yaşlı kadının gerginliği bir anda bitti.

- *Evet Bayan Grcty?*

- Sizinle konuşmalıyım. Onlarla konuşmalıyım. Üçüyle de.

- *Birlikte mi?*

- Evet. Sizin de olmanızı istiyorum. Sizin gözümün önünde olmanızı istiyorum. Tedbir olarak. Sonuca bu kadar yaklaşmışken başınıza kötü bir şey gelmesini istemiyorum.

Samel'in sesi çılgınlığa dönüştü:

- *O halde suçluyu biddunuz?*

Romancı cevap vermek yerine üsteledi:

- Çağırın onları, size yalvarırım. Hemen.

- *Tamam.*

Samel kayboldu. Yaşlı kadının kalbi sıkıştıyordu. Korku. Korku onu kıvrandırıyor. Samel acaba onlara ulaşmak için neler yapıyordu? Telepati yoluyla mı buluyordu onları? Uçurumlardan mı aşuyordu? Baş döndürücü zirvelere mi tırmanıyordu? Eğer *diğeri*

ona rastlayacak olursa her şey biterdi.

Hayır. Geri geldi. İki peygamber soğukkanlı bir biçimde yanında duruyordu. Görünmüyor olsa da şüphesiz Muhammed de oradaydı.

- *Ne oldu Bayan Gray'? diye sordu İsa. Bir sorun mu var?*

- Evet. Bir anlamda.

Derin bir soluk aldı.

- Katilin kim olduğunu biliyorum.

Hiçbir tepki gelmedi. Ama Clarissa'nın gerginliğinin karşısındakilere geçtiği hissediliyordu.

- Bir süredir şüphelerim onun üzerinde toplanıyordu. Bununla birlikte, bu olasılık bana çok saçma geldiği için gönlüm kabullenmeyi reddediyordu, ama yalnızca kalbim, aklım değil. Bir soruşturma yaparken duygular işin içine karışmamalı. Onları susturmalı. Ben de öyle yaptım. Bununla birlikte son bir onaya ihtiyacım vardı. Onu da dün akşam buldum.

- *Neydi o? diye merakla sordu Musa.*

Clarissa yanıtladı:

- 0,809.

- *Nasıl? diye şaşkınlıkla sordu Muhammed.*

- *Bir sayı mı? diye şaşırdı İsa.*

- Beni dikkatle dinleyin. Her şey Cebrail'in günlüğüyle başladı. Ne diyordu bu günlük? Meleklerin bir seri katilin kurbanı olduğunu, bu katilin ayırım yapmadan ve bunun sonucu olarak da görünür bir neden olmaksızın öldürdüğünü söylüyordu. Bu günlükte şu saptamanın iki kere geçtiğini fark ettim: "*Bu yerlere ölümü ekenin mutlaka büyük bir kudreti var.*" Cebrail haklıydı. Tanımlan gereği melekler ölümsüz olduğuna göre, katil ölüme hükmeden biri olmalıydı. "Size göre melekleri öldürebilecek kadar büyük bir güce kim sahiptir?" diye sorduğumda aranızdan ikisi: "Hiç kimse" diye cevapladı. Peygamber Muhammed ise: "İlyas dışında hiç kimse" diye düzeltti.

- *İlyas mı? diye bir ağızdan bağırdı İsa ile Musa. Mümkün değil!*

- Bir saniye lütfen. Bırakın bitireyim.

Devam etmeden önce biraz durdu.

- İlyas Peygamber elbette konunun dışında. Hayat hikâyesini okudum. Ateşten atlann çektiği ateşten bir arabayla göğe yükselip kaybolmuş. Bunun anlamı da Tanrı tarafından çağırıldığıdır. Tanrı böyle davranarak ölümün sıkıntılarını hizmetkârından uzak tutmuştur. Tanrı'nın böyle bir seçim yapmasının nedeni, İlyas'ın,

insanların kaderi olan bu ölümcül vadeyi yenme gücüne sahip olmadığını bilmesidir. İlyas masumdur. O halde kim?

Soluklandı:

- Görüyor musunuz? Bir soruşturmayı sürdürmenin binlerce yolu var. Yöntemlerden biri eleme usulüyle çalışmaktır. Farkında olmadan etrafınızdaki kişilerin masum olduğunu ortaya çıkardınız. Kimi tanıklıklar vardır inanılır, kimi tanıklıklar vardır kabul edilmez. Sizin gibi saygın kişilerden gelince ve üstelik de açtığınız sırlardan sonra "Hiç kimse" cevabı bana inanılmaya değer geldi. Mademki bulunduğunuz yerde oturanlar masumdu, öyleyse geriye yalnızca siz içinüz kalıyordunuz. Sanıyorum Cebrail de böyle düşündü. Yalnız, sizin zaferiniz ve temsil ettiğiniz her şey onu kör etti ve şaşırttı. Onun gözünde katil içinüzden biri *olmalıydı*. Sizler en büyüktünüz. Yanılıyordu. Sizleri gözünde çok büyütmüşü ve bunun da farkındaydı, ki son kelimeleri şunlar olmuştu: *"Her şey 19 sayısında ve ikiz 0,809'dadır."*

Yaşlı kadın yüzünü acıyla buruşturdu. Ellerine ağn saplanmıştı. Hiç bu kadar acı çektiğini anımsamıyordu. Bir ateş parmak kemiklerini yakıyordu. Ellerini kavuşturup acısını bastırmak için parmaklarını olanca kuvvetiyle sıktı.

- Bir adamla tanıştım, diye devam etti. Adı Samuel Shlonsky'ydi. 19 sayısı ile ilgili görüşünü anlattı. Ona göre bu sayının Tann'yı temsil etme olasılığı vardı. Yalnızca bir varsayımda bulundu. Gizemli 0,809'a da bir açıklama getirebilirdi belki, ama ne yazık ki zamanı olmadı.

- *Bayan Gray*, diye rica etti Samel. *Doğrudan sonuca gelerseniz. Katil kim?Adı nedir?*

Clarissa açıklamadan önce birkaç saniye bekledi:

- Tanrı...

Ekranın diğer tarafında bir hareketlilik oldu. Adeta bir fırtına oradakileri sallamıştı.

- *Tanrı mı?* diye bağırdı Muhammed. *Siz delisiniz Bayan Gray! Tam bir deli!*

- *Tanrı bir katil mi?* diye hayretle sordu Musa. *Söylediğiniz sözlerin küfür olduğunun farkında mısınız?*

- *Dostlarım haklı*, diye onayladı İsa. *Yaşınız sizi yanıltıyor.*

Yaşlı kadın söylenenlerden hiç etkilenmeden tekrarladı:

- Tanrı.

Öne doğru eğildi.

- Cebrail şöyle yazmıştı: "İkiz 0,809'da." Bu sayı 1,618'in yarışıdır. Sizin de bildiğiniz gibi, bu altın sayıdır. Mimaride ilahi oranı,

kusursuzluğu ve mutlak güzeli gösterir. Ayrıca ülküsel olanı da temsil eder ve sonsuza dek uzayıp gider. Küçük bir hesap yaptım. Temel denklemden yola çıkarsak, ki bu $1+V5$ 'in 2'ye bölümüdür, şu sayıyı elde ederiz...

Notlarını okuyabilmek için gözlüklerini taktı:

- 1,618 033 988 749 894 848 204 586 834 365 638 117 720 309...

Ve bunu sonsuza kadar devam ettirebiliriz. Cebirsel özellikleri de çok şaşırtıcı. Altın sayının karesini almak için kendisine bir eklemek yeterli. Altın sayının tersini bulmak için kendisinden bir çıkarmak yeterli. Bir. Birlik. Tek!

-*Bu saçma, diye homurdandı Musa. Si:...*

- Sözümlü kesmeyin! Ayrıca bir dostumun tavsiyelerini dinleyip resimle de ilgilendim. Şuna bakın...

Az önce bastığı belgeyi ekrana doğru tuttu:

- İyi bakın. Bu Boticelli'nin *Venus'ün Doğuşu* tablosu. Burada zaman tanrıçası Romalıların Aşk ve Güzellik Tanrıçası Venus'ü bir şalla örterken görülüyor. Uzmanların büyük bölümü, ressamın bu eserle *insanlığın doğumunu* anlattığı konusunda fikir birliğine varıyor. Rastlantı mı diyeceksiniz? Tablonun biçimi bile altın sayıyı veren bir dikdörtgen. Sol taraftaki rüzgârlar grubu ve sağ taraftaki Tanrı'nın lütfunu temsil eden kişilik de altın oranlı bir dikdörtgenin içinde, daha doğrusu bu dikdörtgenlerin köşegenleri üzerinde yer alıyorlar. Altın sayı, yeniden ve hep...

- *Saçma*, diye tekrarladı Musa. *Saçma...*

- Dinleyin. Sonsuzluk... Bu simgenin anlamını görmüyor musunuz? Sonsuz, mutlak ve ebedi. Tanrı kimi zaman insanlar tarafından "ulu mimar" olarak adlandırılmaz mı? Yüce, mutlak estetiğe sahip "ilahi oranlı" olarak nitelendirilip hayranlık uyandırabilecek evrenden başka hangi eseri yaratmış olabilir ki? Etrafımızı çevreleyen her şeyin mükemmel uyumuna bir bakın. Gezegenlerin anlaşılması güç hareketleri, galaksilerin etki alanları, yıldızların anlattıkları. Mümkün olan en olağanüstü mimari eserin merkezindeyiz.

Clarissa son noktayı koydu:

- Tanrı altın sayıdır! Cebrail yanılmamıştı. Bununla beraber, itirafetmeliyim ki ikiz sözcüğünün anlamını aydınlatamadım. Bunu anlayamıyorum.

- *Bu imkânsız*, diye mırıldandı Samel yıkılmış bir halde. *Tanrı katil olamaz.*

- Bunu kabullenememenizi anlıyorum. Bu fikre karşı çıkıyorsunuz, çünkü onun etkisi altındasınız, hepsinden de öte siz duygusalsınız. Ben de öyleyimdir. Ama bana bir soruşturma yürütme gö-

revi verildi. Soruşturmada duygulara yer yoktur. Bir şüpheli yakalandığı zaman ilk önce ne yapılır bilir misiniz? Haberiniz var mı? Samel başıyla hayır işareti yaptı.

- Önce sabıkası var mı diye bakılır. Ben de öyle yaptım.

Musa kekeliyordu:

- *Tcırınm sabıkası mı?* dedi.

- Elbette. Ve inanın bana sabıka dosyası yüklü, çok yüklü. İnsanın başını döndürecek kadar. Size yaptığı zulümlerin tam listesini vereyim ister misiniz? Hepsini saymak uzun yıllar sürer. Şöyle rastgele birkaç tanesi... Öfkeli bir davranışla, gezegendeki bütün canlıları ortadan kaldırmaya karar verdi, bahanesi zavallı yaratıklarının günah içinde olmasıydı. Bu Nuh Tufanı'ydı. İki şehri, Sodom ve Gomora'yı içindeki kadın ve çocuklarla birlikte bütünüyle ortadan kaldırdı. Zavallı bir kadın, Lut'un karısı ne olduğunu merak edip de dönüp baktı diye tuz kesildi. İbrahim'den en sevdiği biricik oğlu İshak'ı kendisine kurban etmesini istedi ve...

- *Bu yalnızca bir sınamaydı,* diye sözünü kesti Musa. *İbrahim'i sınamak istedi. Oğlana olan sevgisi Tanrıya olan sevgisinden fazla mı diye denemek istedi onu. Zaten son anda çocuğun yerini bir kuzu aldı.*

- Sınama mı? Bir babadan tek oğlunu öldürmeyi istemek? Kabul edin ki bundan daha sadistçe davranamazdı!

Clarissa devam etti:

- Firavun İbrani halkının Mısır'dan gitmesine izin vermeyince Tanrı ne karar veriyor? Bundan daha korkuncu olamaz: Bütün ilk doğan çocukları öldürüyor! Çocukları! Anlıyor musunuz? Çocukları! Masum çocukları...

Parmağını Musa'ya doğru uzattı.

- Altın buzağı felaketinden sonra size ne emir verdiğini unuttuğunuz umarım?

Kitabı Mukaddesi eline aldı:

- "İsrail'in tanrısı Rab diyor ki, 'Herkes kılıcını kuşansın. Ordu-gâhta kapı kapı dolaşarak, kardeşini, komşusunu, yakınını öldürsün.' Levililer Musa'nın buyruğunu yerine getirdi. O gün halktan üç bine yakın adam öldürüldü."⁴⁵ Üç bin adam! Çok değersiz, değil mi? Beddualar, kan! Ah! Dökülen bir sürü kan! Şantaj, tehditler, ürkütücü tehditler. Artık bitireceğim, çünkü bana inanmadığınızı görüyorum. Ama önce izin verin size Tesniye'den⁴⁶ şu alın-tılan okuyayım...

45. Kitabı Mukaddes. Çıkış, 32:27 (ç.n.)

46. Eski Ahit'in besinci kitabı, ten.)

Sayfalar arasındaki ayracı arayıp buldu ve devam etti:

- "Ama Tanrınız Rabb'in sözünü dinlemez, bugün size ilettiğim buyrukların, kuralların hepsine uymazsanız, şu lanetler üzerinize gelecek ve size ulaşacak: Kentte de tarlada da lanetli olacaksınız. Sepetiniz ve hamur tekneniz lanetli olacak. Rahminizin meyvesi, toprağınızın ürünü, sığırlarınızın buzağuları, sürülerinizin kuzuları lanetli olacak. Rab sizi veremle, sıtmayla, iltihapla, yakıcı sıcaklıkla, kuraklıkla, saniyeliyle, küfle cezalandıracak. Siz yok oluncaya dek bunlar sizi kovalayacak. Rab siz yok oluncaya dek gökten yağmur yerine ülkenize toz ve kum yağdıracak. Rab sizi düşmanlarınızın önünde bozguna uğratacak. Yeryüzündeki bütün uluslar için dehşet verici bir örnek olacaksınız. Ölüleriniz bütün kuşlara, yabanıl hayvanlara yem olacak; onları korkutup kaçıran kimse olmayacak."

Clarissa sustu. Bakışlarını Musa'dan İsa'ya çevirdi.

- Eğer bunlar bir katilin sözleri değilse, Rabb'in beni almasının tam sırası.

Sessizlik çöktü.

İki peygamber üzgün bir biçimde birbirlerine bakarken Samel başını öne eğmişti,

İsa aniden söze girdi:

- *Haklısınız Bayan Gray. Bir tek noktada haklısınız. Cebrail bizim cinayet işleyebileceğimizi düşünerek yanıldı. Ama bu onun tek yanılması değildi. Sizi de gözünde büyüttü. Vardığınız sonuçları kabul etmemizin imkânsız olduğunu anlayacağımızı umarım. Bunlar çok aptalca Bayan Gray. Aptalca. Elveda.*

Elini salladı ve *Casino on line* yazısı ve reklam pencereleri aynı anda ekranda göründü.

Clarissa inanmaz gözlerle ekrana baktı. *Bu imkânsız* diye düşündü. *Geri gelecekler.*

Klavyenin tuşlarına rastgele dokundu ama hiçbir şey olmadı. Yeniden denedi, ama yine hiçbir şey olmadı. Bunun üzerine akeyle masadan kalkıp, tuzağa düşürülmüş bir hayvan gibi odayı aşağı yukarı, sağa sola arşınlamaya başladı. Tam o anda arkasından bir ses geldi.

- O halde katil ben miyim, Bayan Gray?

Yaşlı kadın hızla arkasına döndü.

Morcar salonun eşliğinde ayakta duruyordu. Dudaklarında anlatılamaz bir gülümseme vardı.

Clarissa'nın tanımakta güçlük çektiği bir sesle sorusunu tekrarladı:

- Katil ben miyim?

- Ne... Ne diyorsunuz siz?

Yaşlı kadının yüzü bir anda sapsarı kesilirken vücudunda bir ürperti oldu.

- Oysa soru çok açık. Her şeyi duydum.

- Ben... Ben anlamıyorum. Siz söz konusu değildiniz...

- Şöyle dediniz: *Katil Tcnn 'dir.*

- Evet... Ama...

- İşte ben de bu yüzden soruyu size tekrar soruyorum: Katil ben miyim?

Romancı divanın arkasına tutundu. Bacakları onu taşıyamıyordu.

- Oturun, dedi Morcar. Size bir şey olmasını istemem. Bu çok üzücü olur.

Clarissa bir robot gibi söyleneni yaptı. Kafasının içinde binlerce şey dönüp duruyordu.

- Gerçi hakkımda güzel şeyler söylemediniz, ama ben sizin büyük yeteneğiniz önünde saygıyla eğiliyorum. Şapka çıkartıyorum Bayan Gray Siz çok büyük bir detektifsiniz. Bununla birlikte, içgüdü'nüze ya da şöyle diyelim, önsezinize çok şey borçlusunuz. Ben de bu olayı aydınlatılmak için çok küçük bir şansınız vardı.

Yaşlı kadın güçlkle yutkundu.

- Kimsiniz siz?

Morcar'ın yüzündeki gülümseme genişledi:

- Haydi Bayan Gray. Bana tahmin etmediğinizi söylemeyin. Anlamamış olamazsınız.

Romancı sessiz kalınca, üzerine basa basa konuştu:

- *Ehyeh, aşar, ahyeh...* Ben ben olanım.

Clarissa gözlerini kapattı. Yeniden açtığında genç adamın kay-

bolmasını umuyordu. Bu yalnızca kötü bir rüyaydı. Kötü rüyalar-
dan biri daha.

Ancak Morcar hâlâ oradaydı. Öylece karşısında duruyordu.

Üzerinde Glen Mohr şişesi duran dolabı gösterdi.

- Zamanın çok uygun olmadığını biliyorum ama, biraz viski is-
ter miydiniz? İhtiyacınız var sanırım.

Neredeyse duyulmayacak bir şekilde evet diye geveledi.

Morcar içkiyi doldurup bardağı yaşlı kadına uzattı.

- 1,618, diye söze girişti yerine otururken. Cebrail çok kurnaz-
ca davrandı, ama doğrusu bu beni hiç şaşırtmadı. Büyük melek-
lerim arasında açık ara en yeteneklisi odur.

Clarissa titreyen elleriyle bardağı ağzına götürüp bir yudum içti.

Morcar devam etti:

- Buna rağmen endişe ettim. Özellikle Shlonsky'nin ölümün-
den sonra vazgeçeceğinizi düşündüm. Beni en çok Boticelli'nin
Venus'ün Doğuşu adlı tablosuyla ilgili yorumunuz şaşırttı. Bu
eserin benim en sevdiğim tablolardan biri olduğunu bir an olsun
düşünmemişsinizdir herhalde. Sarışın kadın...

Aniden durdu. Sanki bu son hatırladığı şey canını sıkmış gibiy-
di. Konuyu değiştirmek ister gibi sordu:

- Hiçbir şey söylemeyecek misiniz?

- Eğer siz... Sözcüğü söylemek onun için imkânsızdı. Peki ger-
çek Morcar nerede? Profesör Maclean'in torunu nerede?

- Annesiyle birlikte. Barbados'ta. Gayet iyiler. İki gün sonra
dönecekler. Şansınız vardı.

- Neden onun yerini aldınız? Neden Morcar?

- Öncelikle olayın kahramanlarına yakın olabilmek için, yani
bedenen yakın. Sonra, "ben olduğum" zamandan beri insanların
bedenlerine bürünmenin faydalı olduğunu düşünürdüm. Onların
hissettiklerini hissetmeyi isterdim. Onların yaşadığını yaşamak.
İtirafetmeliyim ki çok zengin bir deneyim; her yönden.

Clarissa viskisinden bir yudum daha içti.

- Yani İsa yalan söylemedi. Siz daha önce bedene bürünmedi-
niz?

Tanrı Morcar başıyla hayır işareti yaptı.

- Buna karşın o benim resullerimden biriydi; Musa ve Muham-
med gibi. Birinin varolduğumu dünya üzerinde açıklaması gere-
kirdi, öyle düşünmüyor musunuz?

Yaşlı kadın cevap vermedi. Bir şüphelinin bedenine bürünmek
kendisi için yine de mümkündü. Ama Tanrı'nın bedeni...

- Neden resuller?

- Çok uzun bir hikâye...

Yeniden söze başlamadan önce uzun dakikalar geçti:

- Yalnızlık nedir bilir misiniz Bayan Gray? Sizin yalnızlığınızdan söz etmiyorum, insanların yalnızlığından değil, hayır. Benimkiyle karşılaştırılınca yanında hiç kalır. İlahi yalnızlık. Sonsuz yalnızlık. Galaksiler kadar derin, Samanyolu kadar yoğun, en yakıcı güneşler kadar yakıcı, sönmüş yıldızların yüzeyleri kadar soğuk. Yalnızlık Bayan Gray, sizi yakıp yıkar. İçinizden harap eder, umutsuzluğa götürür. Doruğuna ulaştığı anda öldürür. Ama işte ben ölemiyorum.

Divana yerleşti. Gözbebekleri dalgın bakıyordu. Bakışlarını görmeyen bir noktaya dikti. Belki de evrenin sınırlarına bakıyordu.

- Ben ezeliyim. Zamanın öncesinden beri varım. Neden mi? Bilmiyorum. Varım. İşte böyle. Boşlukla çevrilmiş, hiçlikle kuşatılmış. Çevrede hiçbir şey yoktu. Hiç. Ne madde, ne ses. Çıt çıkmıyordu, ölçülemez bir sessizlik hâkimdi. Müzik olarak yalnızca sessizlik vardı. Bach benim için çalmıyordu. Ne Mozart, ne diğerleri, Bakışlarımı ne yöne çevirsem sonsuzlukla karşılaşıyordum. Ne Boticelli vardı, ne Van Gogh. Hiç *Pieta*⁴⁷ yoktu. Sessizlik ve boşluk Bayan Gray. En aşağılık işkencedir bunlar. Bunların da öldürme kudreti var.

Cılız bir sesle tekrarladı:

- Ve ben ölemiyorum. Ama yalnızlıktan kötüsü var. İki başlı yalnızlık. Zira gerçekte biz ikiydik.

Clarissa sığırdı:

-İki?

- Evet. Ben bu hiçliğin içinde tek başıma değildim. Kardeşim de vardı. İkizim. Sizlerin karanlıklar prensi diye adlandırdığınız kardeşim: Şeytan.

Cebrail'in gizemli cümlesi yaşlı kadının beyninde bir şimşek gibi çaktı o anda. İkiz! *İkiz 0,809'da*. Yani, şeytan ve Tanrı bir araya gelince altın sayıyı oluşturuyordu...

- Boşluğu ve sessizliği sizin zıddınız olan bir arkadaşla paylaşmak, olabilecek en ağır ceza. Zıt, ters çevrilmiş ayna, kelimelerin mutlak anlamıyla, karanlık ve ışık. Kardeşim konuşuyordu ama söylediği sözcükler bana tamamen yabancıydı. Çiftime karşı yalnızca tiksinti duyuyordum. Onu lanetliyordum. Onu yok etmeyi isterdim. Ah! Bir bilerseniz onu öldürme düşüncesi kaç kez aklımdan geçti! Ne yazık ki, ben ölemediğim gibi, öldürme kudretim de yok. Yalnızca yaşamı biliyorum. Üstelik de bunun çok geç farkı-

47. Kucağında İsa'yı tutan Meryem heykeli, (ç.n.)

na vardım. Birkaç milyar yıl önce.

Yaşlı kadın bardağındaki Glen Mohr'u bir dikişte içti. İlk andaki kanmazlık ve telaşın yerini hayranlık almıştı. Anlatmaya devam etmesi için eliyle Tanrı Morcar'ı cesaretlendirici bir hareket yaptı.

- İşte anlaşılabilir olan o zaman meydana geldi.

Ani bir ilham almışçasına sordu:

- Hiç ağladınız mı Bayan Gray? Umutsuzluktan ağladınız mı?

- Ee... Evet. Ağladığım oldu.

- İşte bir an geldi ki, tüm benliğimden hıçkırıklar boşandı. Ağlıyordum Bayan Gray. Yas tutan insanların ağladığı gibi ağlıyordum. Bu korkunçtu. Bütün boşluk gözyaşlarıyla doluyordu adeta. Bütün sessizlik benim hıçkırıklarımın bozuluyordu. Ve işte böylece evren doğdu Bayan Gray. Acıların içinde, doğdu. Benim umutsuzluğumdan doğdu. Şaşkınlığımı bir düşünsenize.

- Sanıyorum bu sizin yalnızlığınızın sonu oldu.

- Hayır, ne yazık ki değil. Nedenini hemen anlayacaksınız. Kudretimin farkına varınca bayağı maddelerden oluşmuş bu gezegenlere hayat üfleme koyuldum. Keyifliydim. Nihayet umutsuz çiftimden başka, konuşacak birilerini bulacağım diyordum kendi kendime. Beni tanıyıp, bana isim verecek, beni dinleyecek, ilgiye değer yaratırlar. Sonunda sohbet olacaktı. Gerçek bir sohbet. Süreç görece başarılıydı. Özellikle burada, sizin burada, dünya üzerinde. Ama sonunda insana ulaşana kadar ne çok deneme yaptım! O ortaya çıktığı anda kalbim mutlulukla doldu. Çok sevinmişim. Ama ne yazık ki biraz fazla sevinmişim. Yarattığım beni göremiyordu. Kör olduğundan aptalca doğa olaylarına tapınmaya başladı: Yıldırım, volkanlar, güneş, ay... Bu davranış, sizin de şüphe etmeyeceğiniz gibi yalnızlık hissini daha da ağırlaştırıp acılarımı derinleştirdi. İkizimin edepsiz yorumlarım geçiyorum. İçine atıldığım uğraşı çok kötü gözle gördüğünü belirtmem lazım. Günün birinde kendisinden vazgeçebileceğim fikri onu çılgına çeviriyordu. Ne yapmalıydım? İnsanlara nasıl ulaşmalıydım? Onlara orada olduğumu nasıl anlatmalıydım? Onların yaradani olduğumu nasıl anlatmalıydım? Dünyalarının mimarı olduğumu nasıl göstermeliydim?

- Resullerinizi göndermeye karar verdiniz...

- Kesinlikle öyle. İnsanların dikkatini çekmek için bulabildiğim tek yol buydu.

- Tek yol mu? diye şaşırıldı Clarissa. En basitinden kendiniz ortaya çıkabilirdiniz.

Tanrı Morcar boynunu büktü.

- Elbette. Tahmin edersiniz ki, böyle bir imkânım olsaydı geri durmazdım. Bugünlerde yaptığım gibi, bir insanın bedenine bürünmekten başka kendimi gösterebilme şansım yoktu.

- Anlamıyorum. Hangi sebepten ötürü?

- Çünkü *ben varım*, Bayan Gray. Ben varım ama mevcut değilim! Yani maddesel ve fiziksel olarak demek istiyorum. Algılarla fark edilemiyorum, görünmezim, bakışlar bana ulaşmıyor. Ve şu anda olduğu gibi bedene büründüğümde ise bütün doğaüstü yeteneklerim kayboluyor. Yalnızca bir insanın sahip olduğu güce sahibim. Yani çok az şeye.

İç çekti.

- İşte resullerin nedeni bu. Onun için melekleri yarattım. En önce de Büyük Melek Cebra'il'i. Sonra, bilgiyi gezegenin tamamına yayacaklarına inanarak dikkatimi bir insan topluluğu üzerine çevirdim. Bu görev için İbranileri seçtim, başlarına da Musa'yı geçirdim. O andan itibaren artık *tanrılar* değil *tek* Tanrı vardı. *Ben*, Yahve. Onlar beni böyle adlandırmıştı. Karanlıkların içinden ışığı görmeye başladım. Yakında, diyordum kendi kendime, yakında insanlar benim yalnızlığıma son verecek. Ne yazık ki, bin defa ne yazık ki, umutlarım hemen tükendi. Yanlış anlamalar her yanı kapladı. Düzensizlik hüküm sürdü. Ve halkım kendi içine kapandı. Elimden bir şey gelmeksizin, kurduğum hayalin çöküşünü izliyordum. Resuller kurban olmuştu; küçümseme ve utanç günlük hayatlarının parçasıydı.

Kısa bir soluk aldı.

- Kararlı olduğumdan yeni bir deneme yaptım.

- İsa...

- Yeşua, evet. Ama bu daha da kötü oldu. Kendi yarattığım varlıkların bu derece kör olabileceğim düşünmemiştim. O zavallı için her şeyi söylediler. Benim oğlum olmakla bile suçladılar. Onu alaya aldılar. Suratına tükürüp adi bir suçlu gibi çarmıha gerdiler. Benim adıma. Benim yüzümden. Kardeşleri hiçbir şey anlamadı, müritleri daha da azmi anladı. Birbirini takip eden olayları ben bile anlayamıyordum. İşte bir anda ortaya rakip tanrılar, rakip cemaatler çıkmıştı! Beni anlamalısınız Bayan Gray: Asla ikinci bir din istemedim, zaten ükini de istememişim. Dinler, putperestliğin farklı bir biçiminden başka nereye götürdü ki? Yahudiler bir duvarın dibinde toplanıyor, Hıristiyanlar heykellerin önünde, Müslümanlar da, bir göktaşından başka bir şey olmayan siyah bir taşı ululuyor. Ben sadece olduğum gibi tanınmayı istemişim. Fazlasını değil.

Aniden ayağa kalktı ve sherry şişesine doğru gitti.

- Almama izin verir misiniz? Tüm bu anılar beni altüst etti. Clarissa cevap vermeye gerek bile duymadı.

Elinde bardakla geri gelip divana oturdu. Tam devam edecekti ki Clarissa erken davrandı.

- Devamını biliyorum. Bir üçüncü deneme yapmak istediniz, İslam'la...

- Doğru. Bu sonuncu başarısızlığı anlatacak gücüm bile yok. Kan. Hoşgörüsüzlük. Yeniden ihanet ve yanlış anlama.

Kafasını geriye atıp gözlerini kapattı.

- Üç cemaat. Üç körlük. Ve ilk günkü kadar el değmemiş duran yalnızlığım ile umutsuzluğum. Hepsi beni görmeden görüyor. Hepsi bana yalvarıyor ama beni yok sayıyor.

- Şurası kesin size yalvarıyorlar. Neden cevap vermiyorsunuz? Neden onların acılarını azaltmıyorsunuz?

Clarissa Tanrı Morcar'ın dudaklarında bir gülümseme gördüğüünü sandı; acaba gerçekten bir gülümseme miydi bu?

Cevap verdi:

- Dünyanın çektiği acılardan ben sorumlu değilim...

Clarissa giderek daha da şaşkınlıkla baktığı için tekrar etti.

- Ben sorumlu değilim.

Ekledi:

- Unuttunuz mu?

-Neyi?

- Diğerini.

Emir verdi.

-Gir!

Nereden çıktığı belli olmayan genç bir adam salonun ortasına da belirdi. Tepeden tırnağa Morcar'ın kopyasıydı.

- Size kardeşimi tanıştırayım, Bayan Gray.

Diğeri yapmacık bir ifadeyle eğildi.

- Memnun oldum, Bayan Gray.

Her şey aydınlanıyordu. *Morcar Kathleen ile birlikteyken kampüste gördüğü demek hu ikizdi. Plajda yürürken soruşturmaya devam etmesi için kendisini teşvik eden de oydu.*

Tanrı Morcar açıkladı:

- Bu o. Bana yönelttiğiniz bütün suçların mimarı. Tek başına o.

- Ve siz de yapmasına göz yumuyorsunuz?

Clarissa'nın sesi titriyordu.

- Evet, diye yanıtladı Tanrı Morcar.

ikizi yaşlı kadına yaklaştı.

- Her şeyden önce sizi kutlamama izin verin. Tebrikler. Şaşırıcı bir kavrayış örneği gösterdiniz.

Suratını asarak devam etti:

- Ne yazık ki sizin yüzünüzden girdiğim bahsi kaybettim. Oysa tekere çomak sokmak için çok uğraştım.

Romancı rahatsız olmuş bir halde sordu:

- İnanamıyorum, Bacovia'nın ölümünden siz mi sorumlusunuz?

- Shlonsky'nin ölümünden de.

- Janet'in hastalığı?

Mutlu bir çocuk ifadesi takındı.

- Ben. Her zaman ve hep ben.

Clarissa Tanrı Morcar'a döndü:

- Doğru mu duydum? Bir bahisten mi söz etti?

- Doğru. Bizim girdiğimiz bir bahis. Sizi Kitabı Mukaddes'i incelerken izledim. Bu kitapta pek çok anlamsızlık var ama, siz rekor bir sürede esas olanı kavradınız. Bununla birlikte temel bir kitabı gözden kaçırdınız.

- Hangisini?

- Eyüb'ü.

İkizine doğru dönüp emir verdi:

-Oku!

- Tamam.

Diğeri donuk bir sesle konuşmaya başladı:

- Önemli olanı anlatacağım: "Us ülkesinde Eyüb adında bir adam yaşardı. Kusursuz, doğru bir adamdı. Tanrı'dan korkar, kötülükten kaçınırdı. Yedi oğlu ve üç kızı vardı. Yedi bin koyuna, üç bin deveye, beş yüz çift öküze, beş yüz çift eşeğe ve pek çok köleyle sahipti. Doğudaki insanların en zengini oydu. Bir gün, ilahi varlıklar Rabb'in huzuruna çıkmak için geldiklerinde, şeytan da onlarla geldi. Rab şeytana 'Nereden geliyorsun?' dedi. Şeytan 'Dünyada gezip dolaşmaktan' diye yanıtladı. Rab, 'Kulum Eyüb'e bakıp da düşündün mü?' dedi. 'Çünkü dünyada onun gibisi yoktur. Tanrı'dan korkar, kötülükten kaçınır.' Şeytan 'Eyüp Tanrı'dan boşuna mı korkuyor?' diye yanıtladı. 'Onu, ev halkını, sahip olduğu her şeyi sen çitle çevirip korumadın mı? Elleriyle yaptığı her şeyi bereketli kıldın. Sürüleri bütün ülkeye yayıldı. Ama elini uzatır da sahip olduğu her şeyi yok edersen, yüzüne karşı sövecektir.' Rab şeytana 'Peki' dedi. 'Sahip olduğu her şeyi senin eline bırakıyorum, yalnız kendisine dokunma.' Böylece şeytan Rabb'in huzurundan ayrıldı."

Yaşlı kadın sırayla iki kardeşe baktı.

- Anlamadım sanırım...

- Anlamak gerekmiyor. Onları yarattığımdan beri insanların sorduğu bütün soruların cevabı bu parçada var.

Clarissa kafasını ellerini arasına alıp hareketsiz kaldı.

- Eyüb'ün bahsi, diye mırıldandı. En eski zamanlardan beri, gezegen ölçeğinde ikinizin sürdürdüğü bahis...

Clarissak kafasını kaldırdı.

- Bizi deniyor musunuz? Bizi? Yaratıklarınızı? Neden? Yalvarım size bana cevap verin!

- Sevgi, Bayan Gray. Sevgi. Kardeşim, eğer mutluluğun yerini mutsuzluk alırsa, insanların benden yüz çevireceğine inanmış. Ben tam tersine inanıyorum. Ne kadar acı çekerlerse, o kadar birbirlerine yaklaşıyorlar. Ne kadar korku içinde olurlarsa o denli kiliselere, sinagoglara, camilere sığmıyorlar. Bu daha ne kadar sürer? Hiç bilmiyorum. Kardeşim günün birinde kazanacağını ve insanlığın sonunda benden nefret edeceğine inanmış. Aslında itiraf etmek istemiyor ama, Eyüb'le ilgili bahsi kaybetmiş olmayı sindiremiyor. Çünkü, belki bilirsiniz, kardeşimin onun başına getirdiği bütün kötülöklere rağmen Eyüb bana şükretmekten vazgeçmedi. Şunu da söyleyeyim ki, sadakatinden ötürü durumunu düzeltip zenginliğini iki kat artırarak onu bolca ödüllendirdim.

- Ama bu canavarca!

Derin bir nefes aldı:

- Sizler canavarsınız!

Tanrı Morcar sakinliğini korudu.

- Hayır. Yoksunluk çekiyorum. Sevgi yoksunluğu.

- Ya melekler? Melekleri neden öldürdünüz?

Şeytan Morcar cevap verdi:

- Çünkü Cebrail işlerimize karışmak gibi büyük bir hata yaptı. Araştırmalar yapmaya başladı. Dünyanın neden şiddet ve korku içinde yaşadığını, neden öyle, neden böyle olduğunu anlamak istiyordu. Cebrail çok meraklıydı! Çok duygusal, aynı zamanda çok hayalci. Araştıra araştıra işin gizlisini saklısını öğrendi. Onu ortadan kaldırmaktan başka seçenek bırakmadı bize.

- Ya diğerleri?

- Aynı sebep. Cebrail hepsine bulaştırmıştı. Bütün melekler can sıkıcı şahitler haline gelmişti. Siz bir polisiye roman yazarı olarak, can sıkıcı şahidin ortadan kaldırılması gerektiğini bilirsiniz.

Clarissa ona kibirli bir bakış fırlattı ve denize bakan açık pencereye ilerledi.

En ufak bir rüzgâr yoktu. Denizin üzerinde en ufak bir çırpıntı bile görünmüyordu. Bir çift, ellerinden tuttukları çocukla gezinti yapıyordu. Bir köpek kıyıya vuran suların çıkardığı köpüğü ısırmaya çalışıyordu. Bir kız çocuğu kahkahalarla gülerken bir topun peşinden koşturuyordu. Dünya yaşamaya devam ediyordu. Keşke Clarissa'nın bildiklerini dünya da bilseydi! Sonsuz iyi, sonsuz bağışlayıcı bu Tanrı, bu çocukluğunun Tanrı'sı, demek ki yalnızca kitaplarda ve masalarda varolmuştu. Yalnızca insanların hayal dünyasında. Güven verici bir yanılsama. Başka bir şey değil. Ağzı kurumuştur, midesi bulanıyordu. Az önce öğrendiklerini öğrenmek yerine *kendi* Tanrısına ait kafasında daha önce kurduğu düşüncelerle ölmeyi ne çok isterdi. Bundan böyle nasıl yaşayacaktı? Neden yaşayacaktı?

Tanrı Morcar'ın sesi onu daldığı düşüncelerden çıkardı:

- Bayan Gray! Kendinizi bu düşüncelerle huzursuz etmeyin.

Yaşlı kadın döndü ve sinirli bir kahkaha attı:

- Haksız mıyım? Bütün organlarımı söküp alıyorsunuz, hayatım boyunca inandığım her şeyi yıkıyorsunuz. Milyonlarca insanın intihar etmeden yaşamasına olanak veren tek sebebi birkaç dakika içinde yok ettiniz. Ve ben haksızım, öyle mi?

Hıçkırarak ağlamaya başladı ve yalvardı:

- Gidin! Rica ediyorum. Siz ve öteki. Gidin. Ve bir daha asla geri gelmeyin!

Tanrı Morcar sakince başını sallamakla yetindi. Kardeşine dönerek emretti:

- Git! Bizi yalnız bırak!

-Ama...

- Git dedim sana!

- Hiç kuşku yok, diye alay etti Clarissa. Kardeşiniz her dediğini hemen yapıyor.

- Hep böyle olmuştur. Ben emir veririm, o yapar.

- Ellerim kirletmek istemiyorsan sadık ve itaatkâr bir uşaktan daha iyisi yoktur.

Tanrı Morcar kaşlarını kaldırdı:

- Yeter Bayan Gray. Bir sorunum var.

Yaşlı kadın yanlış duyduğunu sandı.

- *Sizin* mi bir sorununuz var?

- Evet.

Yaşlı kadının karşısındaki kişinin dış görüntüsü değişmişti. Yüzündeki çizgilerde mutsuzluğun izleri mi vardı? Melankoli mi? Bunu kimse söyleyemezdi. Ama artık aynı değildi.

Kendine yeniden bir bardak içki aldı.

- Dikkat edin, diye uyardı Clarissa. Karıştırmak çok kötüdür.

Tanrı Morcar omuz silkti.

- Kötüyüm Bayan Gray. Bu ciddi.

Ses tonuna şaşırان yaşlı kadın, yerine, divana döndü.

Tanrı "Morcar devam etti:

- Artık bilmiyorum. Kayboldum. Bir labirentin içinde hapsoldüm ve çıkışı bulamıyorum.

Gözlerini romancının gözlerine dikti ve birkaç defa tekrarladı:

- Kathleen... Kathleen...

Clarissa'nın dudakları kurnaz bir gülümsemeyle aralandı.

- Şu işe bakın? Acaba sevmek fiilini keşfediyor olmanız?

- Şaka yapmayın. Size evet desem bana inanır mıydınız? Evet.

Bin kere evet. Sevmek fiilini keşfediyorum. Varlığım bütünüyle bu fiili bütün biçimleri, bütün kipleriyle çekmek istiyor ve hep

aynı sonuca ulaşıyorum: Kathleen ve şimdiki zaman. Evet Bayan Gray, bu boş geçen ışık yıllarından, yoksun geçen bin yıllardan sonra sevmek fiili çok değerli geliyor. Tahmin edebileceğimin ötesinde beni dolduruyor. Ve acı çekiyorum.

- Dikkat edin. Çok fazla acı çekmeyin. Yaratıklarınıza benzeme tehlikeniz var! Siz...

Sözünü kesti:

- Oyun oynamıyorum Bayan Gray!

Divanda bir köşeye büzüldü. Tartışmaya yer vermeyen ses tonu kendisine aşılması gereken sınırlar olduğunu hatırlattı. Clarissa her şeyden önce bir insandı. Bunu neredeyse unutmuştu.

Tanrı Morcar Glen Mohr dolu bardağı bir dikişte içti.

- Sizden bir iyilik isteyeceğim; Kathleen'e bütün gerçeği anlatın. Daha az acı çeker. Kendisini ihanete uğramış hissetsin istemiyorum. Anlıyor musunuz?

Aceleyle ekledi:

- Neler olduğunu etrafınızdakilere de anlatın. Bir kitap yazın. İnsanlar bilmeli. Siz benim son habercim olacaksınız.

Clarissa gözlerini yere indirdi.

- Kathleen'le ilgili gerekeni yapacağım. Ama diğer konuda bana güvenmeyin. Her şeyden önce kimse bana inanmaz. Ayrıca inansalar bile milyarlarca zavallı insanın hayallerini yıkmak istemem. Kaba bir bahse alet olmak hiç de gurur verici değil.

- *Artık bahis yok.*

Yaşlı kadın şaşkınlıkla baktı.

- Evet Bayan Gray, bahis bitti. Bir daha da olmayacak.

- Ciddi misiniz?

- Samimiyim. Bu daha da önemli. Sevmek fiili sayesinde pek çok şeyi anladım. Gerçekte altın sayı o. Yalnızca o.

Divandan kalktı ve kendisine yeniden içki doldurdu.

- Bununla birlikte, şu bir gerçek ki, işler kolay olmayacak. Kardeşimi unutmayın.

- Yok edin onu!

- Size her kim olursa olsun öldürmeye kudretim olmadığını söylemiştim. Ne kardeşimi, ne de bir insanı.

- Tufan? Savaşlar? Adaletsizlik? İnsanın sefaleti...

- Kardeşimdi. Hep oydu!

- O halde aranızdaki anlaşmayı bozun! Bahsin artık geçerli olmadığını ve bu evrensel felakete bir düzen getirmeye karar verdiğinizi söyleyin.

- Benim de niyetim bu. Ancak insana özgü duygulan yaşadığı

ğım şu anda hayata karşı kazandım, ama ikizim üzerinde olan et-
kimi yitirdim. Daha önce hareket etmek için benim onayıma ihti-
yacı vardı. Benim ayaklarımın altındaydı. Eyüb'ü hatırlayın. Artık
biliyorum ki bitti. Onu bana bağlayan zincir sonsuza dek koptu.
O artık özgür. Her türlü acımasızlığın peşinden gitmekte özgür.

- Peki o zaman...

- O zaman hiç. Dün suç ortağıydık. Yarın rakip olacağız. İki-
mizden en güçlü olan kazanacak. Kazanan ben olmak isterim.

- Bir nevi bilek güreşi, diye yorumladı Clarissa.

- Evet. Ona karşı durmak için her şeyi yapacağım.

Clarissa bir süre sessiz kaldı. Nedenini bilmeden kalbi hızla
çarpmaya başladı.

- Bana söz verin. Bana bunun da sizin oyunlarınızdan biri ol-
madığına söz verin. Sözüünüzü tutacağınıza söz verin.

Tanrı Morcar üzgün bir tavırla gülümsedi.

- Her şeyi anlamadınız Bayan Gray, seçeneğim yok. Üstelik en
önemli şeyi unutuyorsunuz, en önemlisini.

- Nedir o?

- Eyüb'ün bahsinin sonucu: "Rab onu eski gönencine kavuştu-
rup ona önceki varlığının iki katını verdi." İki katı Bayan Gray.
Ben kendimi bu işe adayacağım. Kardeşimin çaldığının iki katını
vereceğim. Bu zaman alacak. Mücadele kolay olmayacak; ama
sonsuzlukta zamanım var. Zaten başladım bile.

Clarissa gözlerini kırıştırdı.

- Evet, Dostunuz Müfettiş Stuart, bir araba kazasının kurbanı
oldu.

-Ne?!

- Hemen belirtmeliyim ki, bu defa kardeşimin bir suçu yok.
Yalnızca şunu bilin, sizinle konuştuğumuz şu dakikalarda müfet-
tiş bilincine kavuşuyor. Birkaç gün sonra ayağa kalkacak.

- Ben size...

Sözünü çalan telefon kesti.

- Cevaplayın, dedi.

Kalktı. Arayan Maclean'di.

- Evet, diye kekeledi. Her şey yolunda... Evet. Telefon hattında
sorun oldu. Çok büyük bir fırtınaydı...

Sessizlik, sonra:

- Evet, yanımda... Biliyorum... Size anlatırım.

Bir sessizlik daha ve aniden yüzü ışıldadı. Tek kelime etmeden
dinlerken bir yandan da titriyordu.

Telefonu kapattığında yüzünde adeta güneş açmıştı.

Tanrı Morcar'a seslendi:

- Janet! Janet komadan çıkmış. Yaşıyor! Çok iyi durumda! Sanki uzun bir uykudan uyanmış gibi. Kurtuldu!

Bir anda boşluğa konuştuğunu fark ederek sustu.

Tanrı Morcar artık orada değildi...